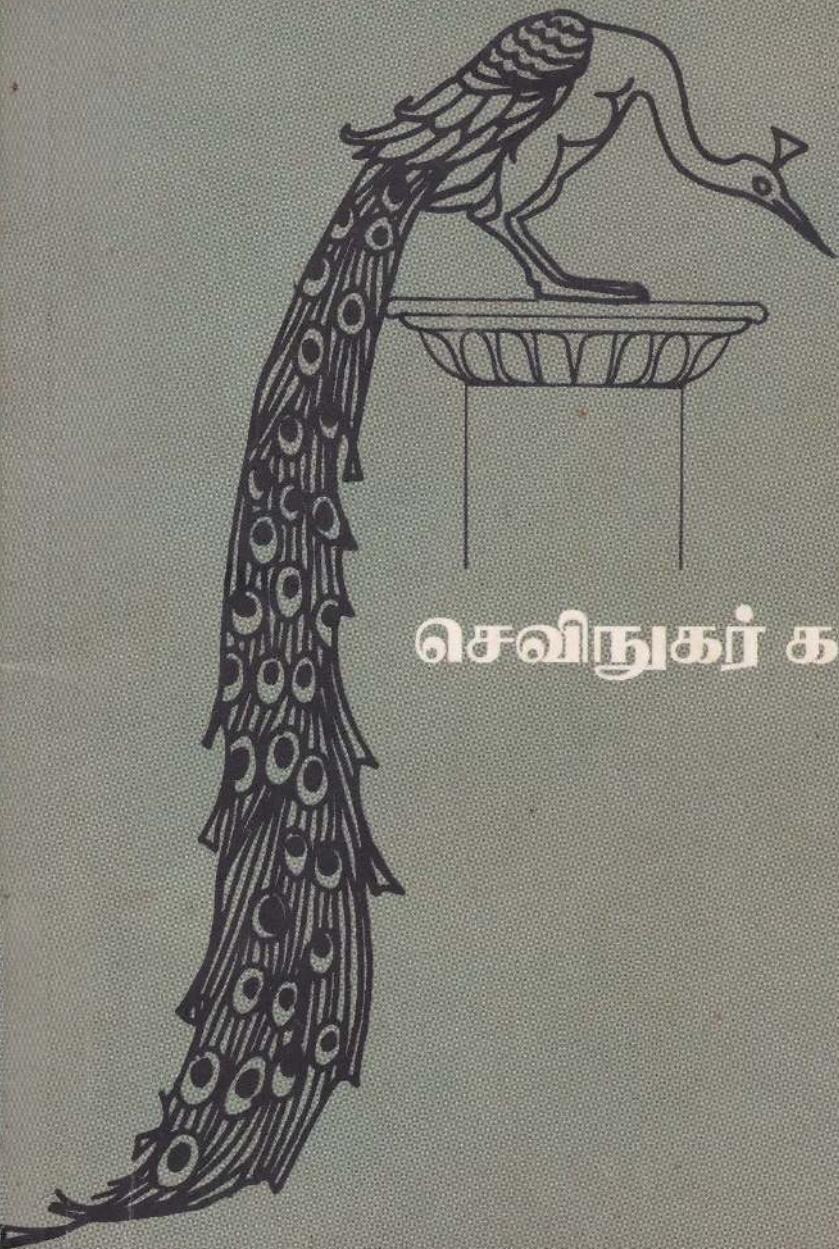

கலாநிதி. மனோந்மணி சம்புகதூஸ்

செவிநுகர் கடிகள்

செவிநுகர் கனிகள்

(மாணவர்களுக்கான உசாத்துக்கண நூல்)

அழியார்

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

பாராமி

2010

தலைப்பு
செவிநுகர் கனிகள்

ஆசிரியர் கலாந்தி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

உரிமை
பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

பதிப்பு : முதற்பதிப்பு 02.01.2010

வெளியீடு
கோகுலம் வெளியீடு - 03

அச்சிட்டோர்
கரிகனன் பிறின்டேர்ஸ்.
இல.424, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

Title
CEVINUKAR KANIKAL

Author
Dr.Manonmani Sanmugadas

Copy Right
Prof.A.Sanmugadas

Edition
First Edition 02.01.2010

Published by
Kodulam Publication - 3

Page :146

Printed by
Harikanan Printers,
No.424, K.K.S. Road, Jaffna.

Price : 390/-

ISBN : 978-955-98925-2-6

அகலை எழுபது காணும்
அன்புக்கணவருக்கு
எனது அன்புக் கையுறையாக
(இச்சிறுநாலை வழங்குகிறேன்.

கலோந்தி மனோன்மணி சண்முகதான்.

என்றுதேர

இலக்கியம் மனிதனின் வாழ்வியலைச் சீர்மியம் செய்யும் இலக்குடைது. உலகில் எந்த மொழியில் தோன்றிய இலக்கியமாயினும் இந்த இலக்கு உள்ளுறையாக அமைந்திருக்கும். தமிழ்மொழியிலே தோன்றிய இலக்கியங்களின் இத்தகைய பணியை இன்று இனங்காட்ட வேண்டிய தேவை ஒன்றுண்டு. குறிப்பாக இளந்தலைமுறையினருக்கு இலக்கியம் பற்றிய சிறப்புகளை எடுத்துக்கூறுவேண்டியுள்ளது. பழைய கால வாழ்வியல் பற்றிய தேடலை அவர்கள் நாடுவேண்டும். தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சியால் தூரித முன்னேற்றங்களைக் கண்டு வியந்து நிற்கும் இளந்தலைமுறையை இலக்கியச் சோலையுள் அழைத்துச் செல்லும் பணியை நாம் ஏற்கவேண்டும். இத்தகைய ஒரு நோக்குடனேயே இந்நால் உருவாக்கம் நடைபெற்றுள்ளது.

எமது வாழ்வியல் அநுபவங்களின் துணைகாண்டு இன்று பண்டைய இலக்கியங்களைச் சுவைக்க முடியாது. எனவே பின்னோக்கிச் சென்று அவ்வக்காலப்பின் நண்ணியில் அவற்றைப் பழத்தறிவதே சாலச்சிறந்தது. கேட்டில்லாத விழுச்செல்வமாம் கல்வியின் பயனை முழுமையாய் அறியும் மனப்பக்குவம் பெற்றவரே இலக்கியம் பற்றி எடுத்தியம்ப வல்லவராவார். இலக்கியக் கல்வி இன்று பல்வேறு தளங்களிலே ஊட்டப்பட்டாலும் அதன் ஈர்ப்புத் தன்மை வெகு குறைவாகவே உள்ளது. சங்கக்கவிதை தொடக்கம் நவீன கறும்பாவரையான பாடல்களைக் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவரும், கற்பிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவரும் முரண்பட்டே நிற்கின்றனர். இந்நிலை ஒழிவுக்குரியது.

தேர்வை முன்னிலைப்படுத்திய இலக்கியக் கற்பித்தலும் கற்றலும் ஏதோவாரு இடைவெளியை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளன. இதனால் மாணவப்பகுவத்தில் செவிநுகர் களிகளின் இனிமையை உணரமுடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நுமது கல்வி மரபில் வாய்மொழிக் கல்விமரபே நீண்ட காலமாக நிலவி வந்துள்ளது. பின்னர் ஏட்டுக்கல்வி மரபு தொடர்ந்தபோது கற்றலின் சிறப்பு, கேட்டலில் தங்கியிருந்தது. “கற்றிலனாயினும் கேட்க”, என்ற தொடர் இதனை நன்கு விளக்கி நிற்கிறது. “கல்வியழகே அழகு” “சொல்லின் வனப்பே வனப்பு”, “எழுத்தின் வனப்பே வனப்பு” என்ற

தொடர்களும் கல்வியின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. இத்தகைய பெருஞ்சிறப்புகளை எல்லாம் அறியத்தகும் இலக்கியப் பாடல்களைப் படிக்கும் ஆர்வம் மீண்டும் தூண்டப்படவேண்டும்.

இந்நாலிலே சிறிய எழுத்துருக்களின் தொகுப்புநிலையில் இப்பணி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. தெரிவு செய்யப்பட்ட இலக்கியப்பகுதிகள் பற்றிய விளக்கம் இனையதலைமுறையினரின் இன்னொரு தேவையையும் நிறைவு செய்யும். கல்விப் பொதுத்தராதர உயர்தரப் பரிட்சையில் தமிழ்மொழிப் பாடத்திட்டத்துள் அடக்கப்பட்ட பகுதிகளே சிறப்பாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு விளக்கப்பட்டன. ஆசிரியருடைய வழிகாட்டின் முன்னால் மாணவன் இந்நாலை ஒரு கைநூலாகவும், உசாத்துணை நூலாகவும் பயன்படுத்தலாம். சுயமாகக் கற்றலை மேற்கொள்பவருக்கு இந்நால் ஒரு வழிகாட்டியாய் விளங்கும்.

இந்நாலின் இன்னொரு நோக்கு பழைய இலக்கியப் பாடல்களைத் தேஷ்ககற்கும் வாய்ப்பற்றவருக்கு ஓர் அறிமுக நூலாகவும் பயன்பட வேண்டும் என்பதே. நூல்களை வாசிப்பது சிறந்ததொரு பொழுது போக்கு என்பதை எல்லோரும் அறிவர். பொழுதுபோக்கான வாசிப்பு நிலையிலும் நல்ல பயனைப் பெறுவதற்கு இத்தொகுப்புத் துணை புரியும். புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் மழந்தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அறிவுத்தேடலை நிறைவு செய்யவும் இந்நாலிலுள்ள செய்திகள் உதவும்.

மொழிநடை நிலையில், எல்லோரும் எடுத்துப் படிக்கக் கூடிய எளிமையான நடையில் நூல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இலக்கியப் பாடல்கள் சுட்டும் காட்சியை மனக்கண்ணிலே வரையும் வண்ணம் உரைநடை அமையவேண்டும் என்ற எண்ணமும் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. பல பாடல்களிலே கூறப்பட்டுள்ள விடயங்களைத் தொகுத்து நோக்கும் பயிற்சி மாணவருக்கு இன்றியமையாதது. அந்த வகையில் திருக்குறளில் 10 அதிகாரங்களில் உள்ள குற்பாக்களின் தொகுப்பான விளக்கம் கிடம் பெற்றுள்ளது. பள்ளடைய உரையாசிரியர்களின் அதிகாரக் கட்டமைப்பு விளக்கம் பற்றிய புதிய அமைப்பு முறைகளும் இனைக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டுரை, சொற்பொழிவு போன்ற திறமைகளை வளர்ப்பதற்கு அவை பயன்படும். நீராடக் கண் ணைன் அழைக்கும் பெரியாழ்வாரின் பாவளனையை உரைநடை விளக்கமாகக் கிக் காட்டுவதன் மூலம் கவிச்சுவையூட்டும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நூலின் நோக்கு நிறைவேற வாசகர் கைகளில் இந்நாலைத் தருகிறோம். முரண்பட்ட சிந்தனைகளும், மனக்கொதிப்புகளும், நெஞ்சின் சோகச்சுமைகளும், இழப்புக்களும் இந்நாலை எடுத்துப் படிப்பதால் சற்றேனும் தீர்க்கூடும். எம்மிடம் அழியாத சொத்தாக இருக்கும் செவிநூகர் களிக்கைத் துய்ப்போம். எம்மை நாடே வல்லவராக்குவோம். இந்நூலாக்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவிய கரிகணன் பிறின்டேர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும், இறைவனுக்கும் என் நன்றிகள்.

கலாந்தி மனோஞ்மணி சண்முகதாஸ்.

பொருளடக்கம்

1) இளவேணிலில் ஓர் இளங்காதலி	01
2) உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி....	04
3) நீாமலி கண்ணினென் நினைப்பு இது	07
4) நினையாய் வாழி தோழி	10
5) யாதுசூரே யாவருங் கேளிர்	13
6) அல்லது செய்தல் ஒம்புமீன்	16
7) காமம் கொல் இவள் கண் பசந்ததுவே	19
8) அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே!	22
9) கடும்பசி இரவென்	26
10) சொக்கண் சிவப்ப அழுதாள்	30
11) கள்வனோ என் கணவன்	33
12) சொல்லாடாள், சொல்லாடா நின்றாள்	36
13) காதலற் காண்கிலேன்	39
14) கரையாமல் வாங்கிய கள்வன்	42
15) அமைச்ச	45
16) சொல்வன்மை	49
17) வினைத்தூய்மை	53
18) வினைத்திட்டம்	57
19) வினை செயல்வைக	61
20) தூது	65
21) மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல்	69
22) குறிப்பு அறிதல்	73
23) அவை அறிதல்	77
24) அவை அஞ்சாமை	81
25) நாரணை நீராட வாராய்!	85
26) எம்பிரான்! ஓடாதே வாராய்!	88
27) மஞ்சனம் ஒடுடநீ வராராய்!	91
28) அழகனே! நீராட வாராய்	93
29) சோத்தம்பிரான் இங்கே வாராய்!	95
30) வண்ணாம் அழகிய நம்பி	97
31) மறந்தும் உறையாட மாட்டேன்	99
32) நின் திறத்தேன் அல்லேன் நம்பீ	101
33) மாணிக்கமே என்மணியே	103
34) கைகேயி சுழ்வினைப்படலம் காட்டும் தசரதன்	105
35) கைகேயி சுழ்வினைப்படலத்தில் கம்பன் காட்டும் கைகேயி	118
36) பாரில் திரியும் பனிமால் வரை	128

1. இளவேணிலில் ஓர் இளங்காதலி

இலக்கியம் எமது முன்னோர்கள் எமக்கென விட்டுச் சென்றிருக்கும் முதுசெம் ஆகும். காலத்தால் அழியாத கவிதைகளை இயற்றித் தாம் வாழ்ந்த காலத்தை நாம் காண வைத்துள்ளனர். பழந்தமிழ்க் கவிதைகள் எனச் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்ற சங்க காலக் கவிதைகளை இன்று படிப்பது காலத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும் செயற்பாடு என்னாம். கவிதைத் தொகுப்பாக நூல்வடிவில் உள்ள கவிதைகளை எல்லோரும் சுவைக்கும் வண்ணம் ஓர் அறிமுகம் இன்றியமையாதது. எனவே குறுந்தொகை என்னும் தொகுப்பிலுள்ள கவிதை ஒன்றே நோக்குவது நன்று.

இயற்கையோடு இயைபுபட்டு வாழ்ந்த காலத்தில் இளங்காதலி ஒருத்தியின் நிலையைப் புலவர் தமது மொழிப்புலமையால் சொற்சித்திரமாக வடித்துக் காட்டுகிறார். கவிதை சிறியது எனினும் அது காட்டும் சித்திரம் உள்ளத்தைத் தோடுகிறது. ஆறு வரிகளில் கூறப்படும், செய்தி இன்றுவரையுள்ள ஒரு நட்டமுறையினை ஞாபகப்படுத்துகிறது. தனது காதலன் பிரிந்து சென்றிருக்கும்போது ஊரார் அவளைப் பற்றி அலர்த் தூற்றுகின்றனர். அது கேட்டு அந்த இளமகளின் உள்ளம் பெரிதும் வருந்துகிறது. தன்னுடைய நெருங்கிய தோழியிடம் நிலைமையை எடுத்துக் கூறும் இளங்காதலியை இன்று நாம் நேரே காணவைக்கும் புலவரின் இலக்கியத்திற்கு தனித்துவமானது.

பெண்ணைப் பிரிந்து போனவன் காலம் குறித்து இளவேணிற் காலத்தில் திரும்பிவருவேன் என்று சொல்லிப் போனான். அவன் குறிப்பிட்ட இளவேணிற் காலம் வந்து விட்டது. அக்காலத்தைக் காட்டும் கருவிகள் ஏதுவும் பயன்பாட்டில் இல்லை. இயற்கைக் காட்சிகளில் ஏற்படும் மாற்றத்தைக் கொண்டே காலம் கணிக்கப்பட்டது. இளவேணிற்காலம் வந்து விட்டதைக் கரிய அடிமரத்தைக் கொண்ட வேம்பின் புதிய ஒளிவீசும் மலர்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஓராண்டுக்கு ஒருமுறை வேணிலில் மலரும் வேப்பம்பூ ஒரு புதிய வருவாய். அதை இருவருமாய் அநுபவிக்கமுடியவில்லை. காற்றில் கலந்து வரும் வேப்பம்பூவின் மணம் காலம் வந்துவிட்டதை உணர்த்துகிறது. ஆனால் காதலனோ இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. புலவர் காட்டும் பூத்திருக்கும் வேம்பு எமது கண்ணிலும் இன்று படுவதுண்டு. காலத்தில் மலரும் அதன் பண்பை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் புலவர் நயமாக உணர்த்துகிறார்.

காதலன் இல்லாதபோது தனிமையில் உள்ளாம் வருந்தி இருக்கும் அந்த இளங்காதவியைப் பற்றி ஊரார் பேசும் பழிச்சொல் எப்படியிருந்தது என்பதைப் புலவர் அப்பெண்ணின் வாய்ச்சொல்லா கவே பாடியுள்ளார். 'என்னுடைய காதலர் என்னை விட்டு அகன்றவுடன் ஊராரின் வாய்ச்சொற்கள் என்னைப் பெரிதும் துன்புறுத்துகின்றன". அந்தத் துன்பத்தை நாம் நேரடியாகப் பார்ப்பதற்காக அவள் ஓர் இயற்கைக் காட்சியை உவமையாக எடுத்துக் கூறுகிறாள். "ஆற்றங்கரையிலே செழித்து வளர்ந்த வெண்மையான கொம்பர்களையுடைய அத்தி மரம் ஒன்று நிற்கிறது. அந்த மரத்திலிருந்து கிழே விழுந்து கிடக்கும் ஒரு பழத்தை உண்ணவிரும்பிய ஏழு நண்டுகள் அப்பழத்தைத் தமது கால்களால் குழையச் செய்வது போல என் ஒருத்தியின் மனத்தை வருந்தும்படி ஊர் மக்கள் எல்லோரும் பழி கூறும் ஒலி பெரிய ஆரவாரமாக இருக்கிறதே". இங்கே காதலனின் வருகை தாமதப்பட ஊரவர் பேச்சொலி பெரிதாவதை அவள் எடுத்துக் கூறுகிறாள். அவருடைய கூற்றாக அமைந்த பாடல் மனத்தைத் தொடும் சொற்சித்திரமாகும்.

"கருங்கால் வேம்பின் ஒண்டு யாணர்
என் ஜி இன்றியும் கழிவது கொல்லோ
ஆற்று அயல் எழுந்த வெண்கோட்டு அதவத்து
எழுகுளிறு மிதித்த ஒரு பழம் போலக்
குழையக் கொடியோர் நாவே
காதலர் அகலக் கல்லென் றவ்வே"

(குறுந்தொகை:24) (பரணர் பாடல்)

கவிதையின் சுவையைக் காண்பதற்குப் புலவர் பயன்படுத்திய சொற்கள்தான் உதவுகின்றன. வேப்பமரத்தைப் பார்க்கும் போது அதன் முழுமையான தோற்றுத்தைக் காட்டும் புலவரின் இயற்கைமீதான ஈடுபாடும் வெளிப்படுகிறது. அடிமரத்திலிருந்து பூத்துச் சொரியும் கொம்பர் வரை பார்வையைப் படரவிடுகிறார். எம்மையும் அந்த மரத்தை முழுமையாகப் பார்க்கத் தூண்டுகிறார். 'ஒண்டு' என்ற சொல் விரிந்த வெண்மையான பூவைக்காட்டுவதோடு அதன் நறுமனத்தையும் நுகர வைக்கிறது. காதலனும், காதலியும் பூத்துக்குலுங்கும் வேப்பமர நிழலில் இனிதேயமர்ந்து உரையாடல் செய்ய முடியாத நிலையையும் புலவர் கூட்டிக்காட்டுகிறார்.

புலவர் காட்டும் இன்னொரு மரம் அத்திமரம். செழித்த மரம். ஆற்றுக்கு அயலிலே நிற்பதால் நீர்வளம் பெற்றுப் பூத்துக் காய்த்து நிற்கிறது. அந்த மரத்திலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த சிறிய பழம். மனிதர் கண்களில் படும்போது அது சிறிய பழம். ஆனால் ஆற்றங்கரையில் வாழும் நண்டுகளுக்கு இனிமையான உணவுப் பண்டம். பழத்தைக் கண்டவுடன் ஓடிவந்து அதைக் கால்களால் மிதித்து உண்ணும் நிலை.

ஏழு நண்டுகள் எனப் புலவர் ஒரு எண்ணிக்கையையும் பாடலில் குறிப்பிட்டதை பலர் கூடிப் போட்டி போட்டு உண்ணத் தலைப்படுவதை உணர்த்துகிறது. பழிகூறும் கொடியோர் நாவை அசைத்துப் பேசுவது போல நண்டுகள் கால்களால் பழுத்தைக் குழையச் செய்கின்றன. அந்தப் பழும் போல அவள் மனமும் நைந்து விட்டது.

மனித வாழ்வியலில் பழி தூந்றும் நிலை, தூற்றலுக்கு ஆளாகும் நபரை எவ்வாறு துன்புறுத்தும் என்பதை யாரும் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் அன்று ஒரு பழந்தமிழ்ப்புலவன் பெண்மையின் ஆற்றாமையைப் பாடலிலே பாடும்போது எதிர்காலத்தவரையும் வழிப்படுத்தும் தொலை நோக்கோடு பாடியுள்ளான். இயற்கையை ஊன்றிக் கவனித்து அதை மனித வாழ்வியலில் இணைத்தும் காட்டும் புலமைத்துவம் சங்கக்கவிதையை இன்றுவரை நிலைபெற வைத்துள்ளது. முன்னோரது வாழ்வியலையும், சிந்தனைச் சிதறல்களையும் சொல்லால் வரைந்து காட்டும் புலவரின் புலமைப்பணியே இன்றுவரை கவிதை என்ற வடிவத்தின் நிலைபேற்றிற்கும் காரணமாக உள்ளது. இத்தகைய கவிதைகளில் பொதிந்திருக்கும் வாழ்வியல் இளந்தலைமுறையினர்க்கு அறிய வேண்டிய, அறிவிக்க வேண்டிய செய்திகளாகும்.

2. உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி...

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் மனிதமனத்தின் இயல்பை நன்குணர்ந்திருந்தனர். ஆனால், பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் விரும்பி வாழும் காதல் வாழ்க்கையைக் காட்சிப்படுத்துவதற்கு இப்பண்பு மிகவும் தேவையானது. ஒளவையார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் காதல் வயப்பட்ட ஆண்மகன் ஒருவனது உள்ளக்கிடக்கையை ஒரு பாடலிலே துல்வியமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஏழு அடிகள் கொண்ட பாடலில் ஆணின் குணவியல்பை வெளிப்படுத்தும் பாங்கு மிகச் சிறப்பானது. ஆன் தனது எண்ணங்களைத் தன் நெஞ்சோடு பகிர்ந்துகொள்வதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. பெண்பாற்புலவர் பெண்ணுக்கே உரிய இயல்பில் நின்று தலைவன் கூற்றாகப் பாடிய பாடல் அவரது மனித விழுமியத்திற்குச் சான்று பகர்கிறது.

தனது காதலியை இரவிலே வந்து சந்தித்துப் போகுமளவிற்கு நெருக்கமான தொடர்புடையவன். ஆனால் அவன் அடிக்கடி இரவிலே வந்து காதலியைச் சந்தித்துப் போவதை இருவர் நலத்தையும் பேணும் தோழி தடுக்கிறாள். களவாக வந்து கண்டுபோவதை விட்டுக் காதலியை விரைவில் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்று காதலனை நெறிப்படுத்துகிறாள். காதலனால் அவள் கூற்றை ஏற்க முடியவில்லை. மீண்டும் காதலியை வந்து இரவிலே சந்தித்துப்போகவே அவன் பெரிதும் விரும்புகிறான். ஆணின் உள்ளம் ஆசைப்படுகிறது. அதனால் தனது நெஞ்சிடமே பேசுகிறான். புலவர் அவனை நெஞ்சோடு பேசவிட்டது ஒரு உத்தியாக உள்ளது. அவனது மனக்கிடக்கையை மற்றவர் அறியாவிட்டாலும் தன்நெஞ்சம் அறிய வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். இது ஒருவகையில் மனிதன் தனது ஆசைகளைப்பற்றித் தானே விமர்சனம் செய்வது போன்றது. பாடல், நெஞ்சை அழைத்துத் தனக்கு முன்னே நிறுத்தி உரையாடுவது போலமைந்துள்ளது.

"நல்லுரை இகந்து புல்லுரை தாஅய்
பெயல் நீர்க்கேற்ற பசங்கலம் போல
உள்ளந் தாங்கா வெள்ளாநீந்தி
அரிது அவாழற்றனை நெஞ்சே நன்றும்
பெரிதாலம்ம நின் பூசல் உயர்கோட்டு
மகவுடை மந்தி போல
அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே"

(குறுந்தொகை : 29) (ஒளவையார் பாடல்)

இப்பாடவில் தலைவன் தன் நெஞ்சோடு பேசும்போது எத்தகைய மனஊணர்வில் இருக்கிறான் என்பதைப் புலவர் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார். நல்ல உரைகளை விட்டுவிட்டு பயனற்ற உரைகளையே விரும்பும் நெஞ்சு. அதனை வழிப்படுத்த வேண்டும். இரவிலே வந்து காதலியைக் கண்டுபோகும் பழக்கம் நல்லதல்ல எனத் தோழி கூறிய நல்லுரையை நெஞ்சம் கேட்க விரும்பவில்லை. அது தன் விருப்பப்படி செய்வதையே நல்லதென நினைக்கின்றது. காதலியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி தோழி உரைத்தது நெஞ்சுக்குப் பயனற்ற உரையாகவே தென்படுகிறது. தன்னுடைய நெஞ்சின் தன்மையைக் காதலன் ஒரு உவமை மூலமாகத் தெளிவுபடுத்த முயல்கிறான். மட்கலத்தின் தன்மையோடு ஓப்பிட்டுக் கூறுகிறான். மழைபெய்யும் போது வளைந்தபடி சுடப்படாமலிருக்கும் மட்கலம் அழிவதுபோல தன்னுடைய நெஞ்சம் பொறுக்கமுடியாத ஆசை வெள்ளத்திலே நீந்தி அழிய என்னுகிறது. அதனுடைய குணவியல்லை மேலும் விளக்கும் நிலையில் "உன்னுடைய ஆசையின் ஆரவாரம் மிகப்பெரிதாக இருக்கிறதே, பெறுவதற்கு அரியதைப் பெறுவதற்கு நீ பெரிதும் அவாவுடன் இருக்கின்றாய். என்னால் இந்நிலையைப் பொறுக்கமுடியவில்லையே! உன்னுடைய ஆரவாரமான விருப்பத்தைக் கேட்பதற்கு யாராவது இருப்பின்நல்லது. குரங்கினுடையகுட்டி தாயை இறுக்த்தமுவியிருப்பதுபோல மனத்திலே என்னுடைய ஆசையை அறிந்து அதை நிறைவேற்றக் கூடியவரை நான் அடையின் நன்று. என் சொல்லை அன்போடுகேட்டு என்னை என் விருப்பப்படி நடப்பது நல்லது என்று கூறக்கூடியவரை நான் பெற்றால் உன்னுடைய ஆரவாரம் குறைந்துவிடும் என நினைக்கிறேன்".

காதலனுடைய உள்மனக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தும்போது தன் செயற்பாட்டுக்கு யாராவது ஆதரவுதரவேண்டும் என்ற தன்னுடைய ஆசையைக் கூறுகிறான். காதலியை இரவிலே காணவேண்டும் என்ற அவனுடைய ஆசையை நியாயப்படுத்தவல்லவர் இப்போது அவனுக்குத் தேவை முறையற்ற ஒரு செயற்பாட்டையும் முறையானது என எடுத்து விளக்கும் ஒரு நெருக்கமானவரை அவன் பெற விரும்புகிறான். காதலனுடைய இத்தகைய எண்ணத்தைப் புலவர் பாடவிலே எடுத்துக்காட்டும் போது ஒரு தாய்மைப் பண்புநிலை வெளிப்படுகிறது. குழந்தையின் தவறான விருப்புகளை இனங்கள்கூட கொள்ளும் தாய்மை உணர்வு பாடவில் செறிந்துள்ளது. அதேபோலத் தன்விருப்பத்தைத் தாயிடம் வெளிப்படுத்தும் குழந்தை போலக் காதலனும் நெஞ்சிடம் தன் நிலையை ஓளிக்காமல் கூறுகிறான். புலவரின் கற்பனைஆற்றலும், மனிதஉணர்வுகளை உய்த்தறியும் பாங்கும் பாடவின் முழுமையான கவிதைச்சுவையை அறிய உதவுகின்றன.

புலவர் காதலவரின் மனதிலையைப் புலப்படுத்தப் பயன் படுத்திய உவமைகள் சிறப்பானவை. ஈரம் புலராத மட்கலம் மழை

நீரைத்தாங்கும் வலிமையற்றது. அவனும் ஆசைவெள்ளத்தைத் தாங்கமுடியாதவன். ஆனால் தன்குறையைக் கேட்டு நிறைவேற்று வோரை எதிர்பார்த்திருக்கிறான். ஆண் இளமை நிலையில் தன்னுடைய ஆவலை நிறைவேற்றுவதில் மட்டுமே கண்ணும் கருத்துமாயிருப்பான். அதனைப் புலவர் எல்லோருக்கும் உணர்த்தியுள்ளார். தனது ஆசையை நிறைவேற்றவே ஆண் எப்போதும் முயற்சி செய்வான். தன் நெஞ்சை அழைத்துப் பேசும்போதே தன் விருப்பத்தையே அழுத்துகிறான். இரவில் காதவியைச் சந்திக்கப் போவதால் அவனுக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களை அவன் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. தோழி இப்பாடவில் ஒழுக்க நிலையில் சீர்கேடு ஏற்படாதிருக்கத் தலைவனுக்கே தண்டயுத் தரவு போடுகின்ற அளவுக்கு ஆற்றலுடையவளாக இருக்கிறான். களவொழுக்கம் கடியப்பட வேண்டியது. சமூகத்தில் அன்றும் ஆண் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. இன்றும் நிலைமையில் மாற்றமில்லை. ஓள்ளையார் ஆணின் சிந்தனைப் போக்கைச் சொற்சித்திரமாகக்காட்டி யிருப்பது அது பற்றி எல்லோரும் சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளது.

3. நீர்மலி கண்ணினள் நினைப்பு திடு

இளமைக்காலம் ஒரு இனிமையான காலம். களவின்பத்தை நாடும் காலமும் இதுவே. இது உலகத்து வாழ் மக்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தும் பண்பாகும். ஆனால் பழந்தமிழர் வாழ்வியலில் இளமையின் கோலங்கள் எப்படி இருந்தன என்பதை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்து வந்துள்ளன. இத்தகைய பதிவுகளைப் பார்க்கும்போது அவை இக்காலத்திற்குத் தேவையான தகவல்களாக இருப்பது வியப்பே. இதனால் இலக்கியங்களில் புலவர்கள் காட்டும் காட்சிகள் விளக்கப் படவேண்டியுள்ளன.

பழைய காலத்தில் இயற்கையையும், வாழ்வியலையும் இணைத்துப் பார்க்கும் நிலை இருந்தது. நக்கிரர் என்னும் புலவருடைய பாடல் ஒன்று இப்பணியைச் சிறப்பாகச் செய்துள்ளது. ஆனால், பெண்ணும் ஒன்றாக நெருங்கிப்பழகி உறவு கொண்ட பின்னர் ஆண் பெண்ணைப் பிரிந்து செல்கிறான். நெடுங்காலமாக அவளைத் திருமணம் செய்யாமல், சந்திக்காமல் பிரிந்திருக்கின்றான். அதனால் பெண் பெருந்துந்பத்தை அறுபவிக்கி றான். அவளுடைய துள்பத்தை விளக்கும் புலவர் இயற்கை நிலையான ஒரு காட்சியோடு இணைத்துக்காட்டுகிறார். நக்கிரருடைய புலமைத் திறனுக்கு இப்பாடல் ஒரு சிறந்த சான்றாகவுள்ளது.

"புனவன்துடவைப் பொன்போல் சிறுதினைக்
கடியுன்கடவுட்கு இட்ட செழுங்குரல்
அறியாது உண்ட மஞ்ஞா ஆடுமகள்
வெறியறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்
குர்மலை நாடன் கேள்ளமை
நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பாகின்றே"

(குறுந்தொகை : 105) (நக்கிரர் பாடல்)

மனித உணர்வுகளைப் பற்றிக்கூறும்போது இயற்கைக்காட்சி ஒன்றைச் சுட்டிச் சொல்வது புலவருடைய உத்தியாக இருந்தாலும், அதை எல்லோரும் தெளிவாக உணர்வதற்காக இயற்கைக் காட்சியோடு பொருத்திக் காட்டுகிறார்.

புதிதாகக் காட்டை அழித்து வளமான நிலமாக்கித் தினையைப் பயிரிட்டிருக்கும் தினைப்புனத்திற்கு உரியவன் தனது தோட்டத்திலே நன்றாக முற்றி விளைந்த தினைக்கதிரைக் கடவுளுக்கு நிவேதனம்

செய்வதற்காக விட்டிருக்கிறான். முதல் விளைச்சலைக் கடவுளுக்கு நிவேதனம் செய்வது அவனுடைய குலமரபு. ஆனால் அங்கு வந்த மயிலுக்கு இது தெரியவில்லை. முற்றிய தினைக்குதிரைக் கண்டதும் கொத்திச் சாப்பிட்டுவிடுகிறது. அதனுடைய தோற்றத்தில் ஒரு மாறுபாடு தெரிகிறது. தெய்வமேறி ஆடுகின்ற பெண்ணைப்போல நடுக்குற்று நடனம் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய மயில் வாழுகின்ற தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நாட்டவன்தான் ஒரு பெண்ணோடு நெருங்கிப் பழகிவிட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். அவன் பலகாலமாக அவளைச் சந்திக்க வராமையால் அவளுக்குப் பெருஞ்சிக்கல் ஏற்பட்டுவிட்டது.

அவனோடு கொண்டிருந்த கேண்மையால் அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் திருமணம் செய்யமுடியாத நிலையிலிருக்கும் பெண்ணுடைய துன்பம் மிகப்பெரியது. அவனைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் கணக்களில் நீர் நிறைந்து வழிகிறது. பிரிவு என்பது பொறுக்கமுடியாத துன்பம் என்பதை எல்லோரும் உணர்வர். ஆனால் புலவர் அவன்துன்பத்தில் ஓர் ஆழமான அவலம் இருப்பதை மிக நயமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

'குர்மலி நாடன் கேண்மை' என்ற அடியில் 'கேண்மை' என்ற சொல் மிகவும் ஆழமான பொருள்தரும் சொல்லாகும். 'கேள்வி' என்பது உறவினரைக் குறிப்பது. நெருக்கமான நட்பான கேண்மையால் புதியதொரு உறவு தோன்றும். இங்கே பெண் தனக்கும் அந்த ஆணுக்குமிடையே ஏற்பட்ட கேண்மையால் புதியதொரு உறவு தோன்றும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதைச் சொல்கிறாள். இனிமேலும் அவன் வந்து தன்னைத் திருமணம் செய்யாவிடில் தன்னிலை என்னவாகும் என எண்ணிப் பார்க்கிறாள். அவனோடு பழகிய நினைவுகள் எண்ணத்தில் அலை மோதுகின்றன. கண்ணீர் சொரிகிறது.

மயில் தினைப்பயிரை மகிழ்வோடு உண்டது. ஆனால் உண்ட பின்னர் நடுங்குகிறது. அதுபோலவே அவனுடன் பழகுவது மகிழ்வாயிருந்தது. ஆனால் இப்போது அவன் வராவிட்டால் நெருக்கமான உறவால் ஏற்பட்ட புதிய உறவை என்ன செய்வது? என்று எண்ணிக் கலங்குகிறார். எண்ணுடைல், நினைத்தல் என்ற இரு செயற்பாட்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப்புலவர் இங்கே நயமாகச் சுட்டியுள்ளார். நடந்த விடயங்களை எண்ணிப்பார்ப்பது ஒன்று. மற்றது நடந்த நிகழ்வுகளை மீண்டும் நினைத்துப் பார்ப்பது. இங்கே இப்பெண் முன்னர் ஆணோடு நெருங்கிப் பழகிய சந்தர்ப்பங்களை மீளநினைத்துப் பார்க்கிறாள். அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளை எண்ணிக் கண்ணீர்விடுகிறாள்.

நினைத்து வாழும் வாழ்க்கையைத் தந்து சென்றானோ என்ற எண்ணம் அவளுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. அதனால் இனிமேலும், விடயத்தை மறைத்து வைக்க விரும்பாமல் தோழியிடம் தன்றிலையைச்

சொல்லி விடுகிறாள். தோழியின் உதவியால் அவனோடு சேர எண்ணுகிறாள். அன்றைய சமூகச்சூழலில் பெண்ணின் ஒழுக்கம் பெரிதும் பேணப்பட்டமையால் இந்தப் பெண் கலக்கமுற்றிருக்கிறாள். புலவர் பெண்ணின் உள்ளக்கிடக்கையை மயிலின் செயற்பாட்டோடு இணைத்து விளக்குகிறார். இது அவர்காட்டும் இலக்கியச்சவை.

வாழ்வியலில் வழிபாடு பற்றி இருந்த எண்ணத்தையும் புலவர் இப்பாடலில் நன்கு பதிவு செய்துள்ளார். ஒழுக்கமீறலுக்குத் தெய்வம் தண்டனை வழங்கும் என்ற பயம் பண்ணடைய மக்களுக்கு இருந்தது. ‘குர்மலை நாடன்’ என்ற தொடரில் ‘தெய்வத்தன்மையுடைய மலைகளையுடைய நாட்டவன்’ என்ற பொருள், அவனும் இம்முறைமையை அறிந்தவன் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. தினைப்புனக் காவலும் ஆண் பெண் காதல் தொடர்பும் வாழ்வியல் முறைமையாக இருந்தபோதும் அதில் வழிபாடும் தொடர்புற்றிருந்தது. இன்றும் திருமணச்சடங்கு மனித வாழ்வியலில் ஓர் ஒழுங்கை மரபாக ஆக்கியுள்ளது. களவுத் தொடர்பால் பெண்ணே பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாவாள். புலவரின் பாடல் இன்றும் வாழ்வியலுக்கும், இளமைக்கும் வழிகாட்டுவதாயுள்ளது. இலக்கியத்தின் சிறந்த பணிகளில் இச்சமூக வழிகாட்டலும் ஒன்றாகும்.

4. நினையாய் வாழி தோழி

வாழ்க்கையில் நட்பு இன்றியமையாதது. குழந்தைப்பருவம் முதல் முதுமை வரை இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு ஒரு நட்புத் தேவை. இலக்கியங்கள் நட்புப் பற்றிப் பல செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளன. அவற்றை இன்று எடுத்துப் படிக்கும்போது எமது நட்புநிலைகளைப் பற்றி நாமே நன்கு அறிவதற்கு ஒரு வாய்ப்புக்கிடைகிறது.

ஸமூத்துப் பூதந்தேவனார் என்னும் புலவர் தான்பாடிய பாடலில் நட்பின் பண்பைச் சிறப்பாகக் காட்டியுள்ளார். பழந்தமிழ்ப்பாடல் களில் பெண்ணுக்கு ஒரு நல்ல நட்பாகத் தோழி செயற்படுவது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'தோழி' என்ற சொல் தலைவியின் மிக நெருங்கிய நட்பாகும். தலைவியின் இளமைக் கால உணர்வுகளையும், செயற்பாடுகளையும் நன்கு புரிந்து கொண்டவாகத் தோழி காணப்படுகிறான். தலைவன், தலைவி இருவரையும் சேர்த்து வைப்பதில் தோழி பெரும் பங்காற்றுகிறான். தலைவியின் காதலை நிறைவேற்றும் பணியில் மிகமுனைப்பாகச் செயற்படுகிறான். தலைவிக்காக வாழும் நல்ல நட்புடையவன் தோழியே. தலைவியின் துன்ப உணர்வுகளையும், இன்பதனைர்வுகளையும் நட்பு நிலையிலே பகிர்ந்து கொள்வதுடன் அனைவருக்கும் புலப்படுத்தும் நல்லதொரு ஊடகமாகவும் செயற்படுகிறான். சிறுவயதிலேயே முதறிவு பெற்றவளாக விளங்குகிறான்.

அத்தகைய தோழியொருத்தியை ஸமூத்துப்பூதந்தேவனார் தமது பாடலிற் காட்சிப்படுத்திக்காட்டுகிறார். தோழி கூற்றாகவே பாடலை அமைத்துள்ளார்.

"நினையாய் வாழி தோழி நனைகவுள்
அன்னால் யானை அணிமுகம் பாய்ந்தென
மிகுவலி இரும்புலிப் பகுவாய் ஏற்றை
வென்கோடு செம்மறுக் கெள்ளீ விடர் முகைக்
கோடை யொற்றிய கருங்கால் வேங்கை
வாடு பூஞ் சினையிற் கிடக்கும்
யயர்வரை நாடனோடு பெயருமாறே" (குறுந்தொகை : 342)

தோழி தலைவியின் உள்ளத்தை அறிந்து உரையாடுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவனோடு உடன் போக்கிலே செல்வதற்கு தலைவி விரும்புகிறான். தலைவியின் நினைப்பு

உயிர்த்தோழிக்கு விளக்கமாகத் தெரிகிறது. அதனால் தலைவியைக் கண்டவுடனேயே "வாழி தோழி" என வாழ்த்துகிறாள். ஒருவர் வாழ்த்துக் கூறும்போது நல்லது நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்றுவரை மரபாக உள்ளது. தலைவியின் நெஞ்சு தோழியின் வாழ்த்தைக்கேட்டு உள்ளூர் மகிழ்கிறது. தொடர்ந்து அவள் சொல்லப் போவதைக் கவனமாகக் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறாள்.

உடன்போக்கிலே தலைவனுடன் அவன் நாட்டிற்குச் செல்வது உவப்பானதாக இருப்பினும் செல்லும் வழியிலே ஏதாவது துன்பம் நேரக்கூடுமோ எனத் தலைவி எண்ணுகிறாள். நட்பு அவள் எண்ணத்தை உடனேயே உணர்ந்து கொண்டது. தலைவியின் எண்ணாம் தேவையற்று என்பதை உணர்த்துகிறாள். தலைவன் நாட்டின் இயற்கை நிலையை எடுத்துச் சொல்லித் தலைவன் ஆற்றலால் எத்தகைய இடரையும் கணையலாம் என அறிவுறுத்துகிறாள் தோழி.

தோழி தலைவனுடைய நாட்டிலே நடைபெறும் காட்சியை நினைவுபடுத்துகிறாள். மிகுந்த வலியையுடைய ஆண்புலி தன்னுடைய வாயைப் பிளந்தபடி மதத்தினாலே நனைந்த கடவுளையுடைய யானையின் அழகிய முகத்திலே பாய்கிறது. அவ்வாறு பாயும் போது யானையின் வெண்மையானகோட்டினால் குத்தப்பட்டு இரத்தம் பாய இறந்துவிட்டது. அந்தப் புலி இறந்து கிடந்த காட்சியைப் பார்க்கும் போது தலைவனுடைய மலைநாட்டிலே கோடைக் காற்றினால் வாடிய பூவையுடைய கிளையைப் போலிருந்தது. எனவே நம் தலைவனும் இடையூறுகளை எளிதில் வென்றுவிடுவான். "வேங்கை வாடுபூஞ் சினையிற் கிடக்கும்" என்ற தொடர் புலியின் இறந்து கிடக்கும் தோற்றத்திற்கு உவமையாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. காட்சியை நம் மனக்கண்ணில் நிறுத்துகிறது.

தலைவியை "நீ உடன்பெயருமாறே நினையாய்" எனத் தோழி ஆற்றுப்படுத்துகிறாள். யானையைக் கொல்லவின்னைத்த புலியையானை கொன்றுவிட்டது. உடன்போக்கில் சூறையாடுவோரும் ஆறலைப் பவரும் எதிர்வரினும் தலைவன் வெற்றி கொள்வான். "எனவே நீ மனக்குழப்பமின்றி அவனோடு மகிழ்வாகச் செல்வாயாக" என்ற சூற்று சூழப்பநிலையில் இருந்த தலைவியைத் தெளிவுபடுத்தியது.

பாடல் பழையதானாலும் பாடுபொருள் காலங்கடந்தும் பயன்தருவதாயுள்ளது. பண்டைய பண்பாட்டு மரபு ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வரையறையுடனிருந்தது. அதனால் பெண் ஒரு ஆணுடன் நெருங்கிப்பழகினால் அவனைத்தான் வாழ்க்கைத்துணை நலமாகக் கொள்ளவேண்டும். களவிலே கண்டு பழகியவனைத் திருமணம் செய்வதற்குப் பெற்றோர் தடைவிதிப்பின் பெண்ணை ஆணுடன் உடன்போக்கில் செல்லவிடுவதே மரபு. ஆனால் அந்தச் செயற்பாட்டி ணைத் தோழியே தன்நட்பிற்காகச் செய்கின்றாள்.

புலவர் பாடலிற் கூறும் வாழ்வியல் ஒழுக்கநிலையின் இருக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. பிற உறவுகளைப் பற்றி நினைத்துக் கலங்கும் நிலையில் நட்பின் நெருக்கம் துணையாய் நின்று வழிகாட்டும் என்பதை விளக்குகிறது. களவு நிலையைக் கற்பு நிலையாக்கும் தோழியின் மரபுபேணும் செயற்பாட்டையும் புலவர் எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார். உள்ளத்தை அறிந்து உதவும் நட்பின் தேவையைப் பாடல் நன்கு உணர்த்தியுள்ளது. பெண்ணுக்குப் பெண்ணே ஆறுதல் சொல்லும் தாய்மைப் பண்பு நல்லும் இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. வள்ளுவர் குறள் கூறும் ‘இடுக்கன்களைவதாம் நட்பு’ என்ற கருத்தின் மூலங்களாக இவ்விலக்கியக் காட்சி தெரிகிறது.

5. யாதுமூரே யாவருங்கேளிர்

இலக்கியம் வாழ்வைப் பற்றிய கருத்துநிலையை எடுத்துக்கூறும் ஒரு மொழி வடிவமாகும். தமிழ் இலக்கியம் இப்பணியில் ஏனைய உலகத்து மொழிகளில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் முன்னணியில் நிற்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. பண்ணடத்தமிழ் இலக்கியமான புறநானூறு என்னும் தொகுப்பிலக்கியப் பாடல்களைப் படிக்கும் போது மனிதவாழ்வை நெறிப்படுத்தப் புலவர் ஆற்றிய பெருந்தொண்டைக் கண்டு வியப்படைகிறோம். மனித வாழ்வை வீட்டு வாழ்வு, வெளிவாழ்வு என இரண்டாகப் பகுத்துப் பார்க்கும் ஒரு புதிய பார்வை பழந்தமிழ்ப் புலவர்களிடம் இருந்தது. தொல்காப்பியம் என்னும் பழந்தமிழ் இலக்கணம் இவ்வாழ்வியல் வகைப்பாட்டினை அகவாழ்வு, புறவாழ்வு எனப் பெயரிட்டு விளக்கம் தந்துள்ளது.

புறவாழ்வுக்கான நெறிப்படுத்தலைச் செய்யும் பாடல்கள் 'புறநானூறு' என்ற தொகுப்பு நூலாக இன்று எமது கையில் கிடைத்துள்ளன. அகவாழ்வு அவரவர் நிலைக்கேற்ப உள்ளத்தில் உருவாகும். ஆனால் புறவாழ்வு பொதுவாக 'மனிதம்' என்ற நிலையில் எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரு வாழ்வுநெறியாகும். புறநானூற்றுப் புலவர்கள் இதனை மிகத்தெளிவாகத் தமது இலக்கியங்களிலே விளக்கிச் சென்றுள்ளனர்.

உலக வாழ்வின் பொதுவான பண்பு நலன்களை எடுத்துக் கூறும் கணியன் பூங்குன்றனாருடைய கருத்தாழும் மிக்க பாடல் உலகத்து மக்கள் அணைவரையும் சிரமியம் செய்யும் பாடலாக உள்ளது. தமிழ் நாட்டில் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து குரல் கொடுத்த அப்புலவனுடைய கவிதைக் குரல் இன்று உலகம் எங்கும் ஒலிக்கும் குரலாக அமைந்துள்ளது. சொற்களால் அவன் அமைத்துள்ள காட்சிகள் மனித மனங்களை வருடும். மன அமைதியைத் தரும். வாழ்வு பற்றிய தெளிவை வழங்கும். பாடலடிகளில் சிலவற்றைப் படிக்கும் போது ஒரு புதிய உணர்வோட்ட அலைகள் உள்ளத்திலே பொங்கி எழும்.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்.

திதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா

நோதலும் தணிதலும் அவற்றோர்ன்

சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்

இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவ

இன்னாது என்றலுமிலமே....."

(புறநானூறு : 192)

இந்த உலகத்திலே மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்குரிய வழியை இப்பாடல் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளது. நாம் எங்கே வாழ்கி ரோமோ அதை எம்முடைய சொந்த ஊராகக் கருதி வாழ்வை நடத்தவேண்டும். நாம் யாரைச் சந்திக்கிறோமோ அவரை எம்முடைய நெருங்கிய நட்புறவுடையவராகக் கருதிப் பழகவேண்டும். வாழும் இடத்திலும், கானும் மனிதரிடத்தும் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையைச் சொல்லும் பாடல் இதுவே. நாம் வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்ளும் தீமைகளும், நன்மைகளும் பிறர்மூலம் எமக்கு வருவதில்லை என்ற தெளிவை நாம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். எமது செயற்பாடுகளே தீமையையும், நன்மையையும் எமக்குத் தருகின்றன என்ற உன்மையை எல்லோரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். எமக்கு வருகின்ற நோய்களும், அவை திரும் நிலையும் இதுபோன்றதே. எம்முடைய உடல் நிலையை நாமே பேணிக்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமானது.

வாழ்க்கையை இலிமையானது என்று எண்ணி மனத்துள் மகிழ வேண்டியதில்லை. அதுபோல வாழ்க்கை மிகத்துன்பமானது என்றும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. இறப்பு என்பதும் புதியவிடயமன்று. வருவதை எதிர்கொள்ளும் மனப்பக்குவமே மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது. பாடலிலே கூறிய விடயங்களை நன்கு உணர்ந்து கொண்டால் வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்பது தெளிவாகும். உயிர் வாழ்க்கையென்பது ஆற்று நீரின் வழியே செல்லும் புணைபோன்றது. ஊழின் வழியே உயிர் செல்லும் என்ற நிலையை நன்கு அறிந்து கொண்டமையால் பெரியவரைப் பார்த்து நாம் வியப்படைய வேண்டிய தில்லை. சிறியவர் செய்கை கண்டு அவரைப் பழித்தலும் செய்ய வேண்டியதில்லை.

இப்பாடல் கூறும் செய்திகள் மூலம் மனிதவாழ்வு என்பது மனப்பக்குவத்தால் சிறப்புப்பெறும் என்பது பெறப்படுகின்றது. எமது ஆன்றோரின் முதுமொழியான ‘மனம்போல் வாழ்வு’ என்றதன் கருத்தும் இதுவே. புலவர் தொகுத்துச் சொன்ன செய்திகள் ஒரு மரபான வாழ்வியலை எடுத்துக்காட்டிப்படுத்தியுள்ளன. ஊர், மக்கள், தீமை, நன்மை, நோய், அதன்தீர்வு, சாதல் என மனித வாழ்வுடன் தொடர்பு கொண்டவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி அவை பற்றிய தெளிவைப் பெற்றுக் கொள்ள எம்மை ஆற்றுப்படுத்தும் முறையை மிகச்சிறப்பானது. தமிழர் வாழ்வியலில் மட்டுமன்றி உலகத்துமக்கள் அனைவரும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய தெளிவைப் பெற்றுக்கொள்ள இப்பாடல் வழிகாட்டுகிறது.

வாழ்க்கை பற்றிய முக்கியமான கருத்துநிலைகளைக் காட்சிப் படுத்திப் பார்த்து ஒரு தெளிவைப் பெறவேண்டியது மனிதருடைய வாழும் முறையாகும். தன்னைப் பற்றித் தானே எண்ணிப் பார்த்துச் செயற்படும் மனிதன் வாழ்க்கையை நன்கு உணர்ந்தவனாவான்.

மனத்திலே ஒரு அமைதியை ஏற்படுத்தினால் செயற்பாடுகளிலே ஒரு செம்மை திகழும். மனித மனம் எப்போதும் தனது செயற்பாடுகளால் ஏற்படும் குறைநிறைகளுக்குப் பிறரரேயே காரணமாகக் காணும் இயல்பையடையது. அந்த மனத்தை நெறிப்படுத்தும் ஆற்றல் மனிதனிட மேயுள்ளது, எனப் புலவர் காட்டும் விளக்கம் புறவாழுக்கையில் நாம் எதிர்கொள்ளும் சவால்களையும், துன்பங்களையும், இன்பங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தை ஏற்படுத்தும். அவர் காட்சிப் படுத்தியுள்ள கருத்து நிலைகள் உலகத்துக்கே உதவும் மனங்களை உருவாக்க வல்லவையாயுள்ளன.

6. அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்

முதுமை வாழ்க்கையில் வரும் போது எல்லோரும் பட்டறிவு பெற்றுவிடுவர். ஆனால் அவ்வாறு அறிவு பெறாதோரும் பலர் உள்ளனப் பண்டைய இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று அதனைக் குறிப்பாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளது. முதியவர்கள் என்றாலே மதிப்புக்குரியவரெனப் பல பழந்தமிழிப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. குறிப்பாக அகப்பாடல்கள் முதியவர்களே வழிபாடு, திருமணச்சடங்கு போன்ற விடயங்களில் அவற்றை முன்னின்று செயற்படுத்துவோராக உள்ளனர். ஆனால் நரிவெருஉத்தலையார் என்னும் புலவர் ஒரு வித்தியாசமான முதுமையைக் காட்டுகிறார்.

"பஸ்சான்றீரே பஸ்சான்றீரே
கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் கவுள்
பயனில் மூப்பிற் பஸ்சான்றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறலொருவன்
பினிக்குங்காலை இரங்குவிர் மாதோ
நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவ்ப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுதே நெறியு மாரது/வே".

(புறநானூறு : 195)

பல நல்ல குணங்களையுடைய சான்றோர் எனப் பலராலும் மதிக்கப்படுகின்ற சான்றோரை அழைத்து ஒரு முக்கியமான செய்தியைச் சொல்வதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. முதியவர்களின் தோற்றத்தை முதலில் புலவர் காட்சிப்படுத்திக் காட்டுகிறார். கயல்மீனின் முள்ளைப் போன்ற நரைமுதிர்ந்த திரைந்தகதுப்பினை உடைய முதியவர்கள். ஆனால் அவர்களுடைய முதுமை பயனில்லாத முதுமையாகவுள்ளது. காரணம் என்னவென்றால் இம்முதியவர்கள் நல்ல காரியங்களைச் செய்வதில்லை. எனவே அவர்களுக்குப் பாடல் மூலம் ஒருவேண்டு கோள் விடுகின்றார். 'அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்' என்பதே அவர் முதியவர்களுக்குச் சொல்லும் செய்தி. நீங்கள் நல்வினை செய்யா விட்டாலும் பரவாயில்லை தீவினையைச் செய்யாமல் இருங்கள். அவ்வாறு தீவினை செய்வதை நீங்கள் நிறுத்தாவிட்டால் மழுவாகிய கூரிய படைக் கலத்தினையும், கடிய வலியினையுமைடைய ஒருவன் உம்மைப் பாசுத்தால் கட்டிச் செல்லும் போது நிச்சயமாக இரக்கப் படுவீர்.

முதியவர்கள் பிறருக்குச் செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்களைச் செய்யாமலிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் புலவர் அவர்களுடையதவநான் செயற்பாட்டையும் சுட்டிக்காட்டிக் கண்டிக்கின்றார். எல்லோரும் மனம் மகிழும் வண்ணம் முதியோர்செயற்பட வேண்டும். தீமையைச் செய்யாமல் இருப்பதால் எல்லோரையும் நல்லவழியிலே நெறிப்படுத்த முடியும். புலவரது இப்பாடல் ஒரு சமூகச் செயற்பாட்டையும் நன்கு விளக்கி நிற்கிறது. பல்வர ஒன்று சுட்டிப் பல அறிவுரைகளைச் சூறுகின்ற ஒரு மரபு பண்டைத்தமிழர் வாழ்வியலில் இடம் பெற்றிருந்ததை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. ஒரு தொடர் பாடலில் மூன்றுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘பல்சான்றோ’ என்ற தொடர் சான்றான்மையுடையவரைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருப்பினும் இப்பாடலில் ‘பயனில்லாத சான்றோர்’ என ஒரு குறிப்பிட்ட முதியோரைக் குறிப்பதாக உள்ளது. நல்லது, அல்லது என்னும் இரு சொற்களும் முறையே நன்மை, தீமை என்ற பொருள்தரும் சொற்களாகும்.

நல்லவர்கள் எனப் பலராலும் போற்றப்படுபவர்களிடம் காணப்படும் குறையைச் சொல்வதாயின் விநியமாகச் சொல்லவேண்டும். அதனால் நல்லது என்று கூறிய புலவர் ‘தீமையானது’ எனக்குறிப்பிடாமல் அல்லது எனக் கூறியுள்ளார். பெரியவர்களிடம் பேசும் முறைமையைப் புலவர் காட்டியிருப்பது ஒரு சமூக வழிகாட்டலாக உள்ளது.

வாழ்க்கையில் நல்ல செயற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு முதுமை வரை காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் காலத்தைக் கடத்திவிட்டுப் பின்னர் இறப்பு வருகின்றபோது வருத்தமுற நேரிடும். இறப்பு என்பது நாம் பிறக்கும் போதே உறுதிப்படுத்தப்பட்ட விடயம் என்பதைப் பலர் மறந்து விடுகின்றனர். சிறப்பாக முதியவர்களை அதை உணர்ந்து இளமைப் பருவத்திலேயே நல்ல பயனுள்ள காரியங்களைச் செய்வது நல்லது எனவழிப்படுத்துகிறார்.

இன்று முதியவர்களிடம் முதுமைப் பண்புகளைச் சிலவேளை களில் காணமுடிவதில்லை. வயதுக்கு ஏற்காத தியசெயல்களை முதுமை செய்யக்கூடாது என்பதே பாடல் கூறும் நெறிப்படுத்தலாகும். பண்டைய இலக்கண நூல்களில் ‘பொருள்மொழிக் காஞ்சி’ என ஒரு பாடுபொருள் வகைமை கூறப்பட்டுள்ளது. உயிருக்கு இம்மை, மறுமைகளில் உறுதி தருகின்ற பொருளை ஒருவனுக்குக் கூறும் மரபு பொருள் மொழிக் காஞ்சி எனப்பட்டது. மனிதம் பற்றிய எண்ணக்கருவில் முதுமையும், இறப்பும் நெருங்கியிருப்பவை. இவ்வுலக வாழ்வு நிறைவுபெறும் நிலையில் முதியவர்க்கு அறிவுரை தேவைதானா என ஒரு வினா எழும்பக்கூடும். எனவே இப்பாடலில் புலவர் அத்தகைய வினாவை எதிர்நோக்கிப்பாடலை இயற்றியுள்ளார்.

‘பொதுவியல்’ என்ற புறப்பொருள் இலக்கணவரையறையில் இத்தகைய பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டன. சமூகநலமேம்பாடு பற்றிய

கருத்துப் பரிமாற்றமாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. வீரம், வெற்றி, கொடை, அரண், ஆட்சிச்சிறப்பு எனப் புறப்பாடல்கள் மன்னனை கையப்படுத்தியே பாடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் 'மனிதம்' பற்றிய அறிவுரைகளைத் தருநோக்கோடு பாடப்பட்ட பாடல்கள் கட்டாயமாக இளந்தலைமுறையினருக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட வேண்டும். அந்நிலையில் இப்புறநானாற்றுப் பாடல் இளமைக்கு முதுமை பற்றிக்கூறும் சிறப்புத்தகைமை பெற்றுள்ளது. புலவரின் நோக்கம் எல்லோரும் இன்பமாய் வாழ்வு நடத்த வேண்டும் என்பதே. அதனையே பாடல் கருத்துநிலையில் விளக்குகிறது.

7. காமம் கொல் இவள் கண் பசந்ததுவே

நிலத்து வாழ்க்கையைக் காட்சிப்படுத்திக் காட்டும் சிறப்பான சமூகப்பண்பாட்டுப் பணியை இலக்கியம் சிறப்பாகச் செய்கிறது. செய்யுள் வடிவத்தில் காட்சிகளைச் சொற்சித்திரங்களாகத் திட்டி வைத்துள்ளது. அவற்றைப் படிக்கின்றபோது எமது மனத்திரையில் நாழும் சில கோலங்களைப் போட்டு மகிழ்ச்சிநோம். ‘நற்றினை’ என்னும் தொகுப்பிலக்கியப் பாடலொன்று பல நெய்தல் நிலக்காட்சிகளை மனக்கண்ணுக்கு விருந்தாகத் தந்துள்ளது.

கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் நடக்கும் மக்கள் வாழ்வியலோடு அங்கு வதியும் பிற உயிரினங்களின் வாழ்வியலையும் அம்முவனார் என்னும் சங்கப்புலவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இயற்கையோடு இணைந்து வாழும் மரபு ஒன்று பண்டைக்காலத்தில் இருந்ததைப் பாடலில் கூறுகிறார். தோழி தலைவனுக்குக் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

"பொங்கு திரை வார்மணல் அடைகரைப்
புஞ்கால் நாவல் பொதிப்புற இருங்கனி
கிளை செத்து மொய்த்ததும்பி பழும் செத்துப்
பல்கால் அலவன் கொண்டகோட்கு அசாந்து
கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல்
இரைதேர் நாரை எய்தி விடுக்கும்
துறைகெழு மாந்தை அன்ன இவள் நலம்
பண்டும் இற்றே கண்டிசின் தெய்ய
உழையின் போகாது அளிப்பினும் சிறிய
கெடுகிழ்ந்த கவிநலம் கொல்லோ மகிழ்ந்தோர்
கட்கழி செருக்கத்து அன்ன
காமம் கொல் இவள் கண்பசந்ததுவே"

(நற்றினை : 35)

கடற்கரையைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, அவர் பயன் படுத்தியுள்ள சொற்கள் கவனத்திற்குரியவை. பொங்குதிரை, வார்மணல், அடைகரை இத்தொடர்கள் மாலை நேரத்துக் கடற்கரைக் காட்சியை மனக்கண்ணில் வரைய உதவும். உயர்ந்த திரைகள் எழுந்து வந்து திரும்பிச் செல்லும்போது மனலை வாரிச் செல்லும். இந்தக் கடற்கரையில் ஒரு நாவல் மரம் நிற்கிறது. மெல்லிய கொம்பர்களுடைய நாவலின் நன்றாகப் பழுத்து உதிர்ந்த நாவற்பழுத்தை வண்டினம்

காண்கிறது. அப்பழக்தைத் தம்முடைய இனமெனக்கருதி மொய்க்கிறது. அந்தவேளையிலே அங்கு வந்த பலகால்களையுடைய நன்டுகள் அவ்வண்டுகளை விலக்கிவிட்டு, தாம் அதைக் கொள்ளமுயலும்போது யாழ் ஒசைபோல வண்டுகள் ஒவி எழுப்பிப் பூசலிடுகின்றன. அப்போது இரைதேடித்திரியும் நாரை அவ்விடத்திற்கு வருகின்றது. நாரையைக் கண்டு நன்டுகள் ஒடிச்சென்று பதுங்குகின்றன. இத்தகைய கடல்வளம்பிக்க மாந்தை என்னும் துறைமுகநகர் போன்றவன் தலைவி எனத் தோழி தலைவனிடம் சொல்கிறாள். தலைவியின் நலத்தைத் தலைவன் களவுக்காலத்தே அனுபவித்துச் சென்றவன். இப்போது தலைவியை மணமுடித்து வாழ்கிறான். அவர்களைக் காணச்சென்ற தோழிக்கு அவர்களுடைய பழைய களவுக்காலம் நினைவுக்கு வருகிறது. "முன்பும் தலைவியின் கோலம் இவ்வாறிருந்ததை நீ கண்டிருப்பாய். களவுக் காலத்திலும் இவளை விட்டுப்பிரியாது மகிழ்வறஶ் செய்தாலும் சிலவேளா அவளை அளவுக்கின்ற கைகள் நெகிழ்ந்தால் அவள் கண்கள் நிறம்மாறி விடுமல்லவா? அந்த அழகு இப்போது புனையப்பட்ட அழகாகிவிட்டதோ? கள்ளுஞ்சு களிப்போருக்கு அது கிடையாதபோது ஏற்பாடு ஒருவகை மாறுபாடு போல இவருடைய கண் காமத்தால் அழகு பெற்றதோ?" கூறுவாயாக.

தலைவன் தலைவியைப் பிரியாமல் கற்பு வாழ்க்கை வாழ்வதைத் தலைவியின் கோலமே உணர்த்தி நிற்கின்றதெனத் தோழி கூறுவது தலைவன்மீது அவள் கொண்ட நம்பிக்கை பொய்க்கவில்லை யென்பதைக் காட்டுகிறது. காமவாழ்க்கையால் தலைவியின் கண்பசந்ததுவே எனத்தோழி கூறுவது தலைவியின் முன்னைய தோற்றுத்திற்கும் இப்போதைய தோற்றுத்திற்குமுள்ள ஒரு வேறு பாட்டைச்சுட்டிக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இலக்கியநயம்காணும் நிலையில் உள்ளுறை உவமம் என்ற அணி இப்பாடவில் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. கடற்கரையின் இயற்கைக்காட்சியில் தலைவி நாவற் கனியாகவும், தும்பி தோழியாகவும் அலவன் தன்மேல் தவறிமூக்கும் சுற்றுத்தவராகவும், தலைவன் இரைதேர் நாரையாகவும் கொள்ளப்பட்டுத் தலைவிக்காக அவள் தாய்க்கு நான் அஞ்சினேன். அப்போது நீ காப்பாற்றினாய் எனத் தலைவனுக்குக் கூறியதாகவும் பொருள் கொள்ளப்படும்.

காதல் வாழ்வில் ஏற்படக்கூடிய சிக்கலை இயற்கைக்காட்சி ஒன்றை வைத்துப் புலவர் விளக்கியுள்ளார். தலைவியின் துன்பம் தலைவனால் தீரவேண்டும். முன்னைய களவுக்காமத்திற்கும் இப்போதைய திருமணம் முடித்த கற்புக்காமத்திற்கும் உள்ளவேறு பாட்டைத் தோழி சுட்டிக்காட்டுவது தோழியின் கூர்ந்த அறிவைக் காட்டுகின்றது. சங்கப் பாடல்களில் பேசப்படும் தோழி மிக்க மதிநுட்பமுடையவளாகக் காணப்படுகிறாள். இப்பாடல் மூன்று பாத்திரங்கள் கொண்ட ஒரு காட்சி நாடகமாக அமைந்துள்ளது.

தோழியின் சொல்லாற்றலும், உவமையைக் கையாளுந்திரன், உளவியல் அறிவு என்பன இப்பாடலில் தெளிவாக இனங்காணப்படு கின்றன. நன்றாகப் பழுத்த நாவற்கனியின் நிறத்தை 'இருங்கனி' என்று குறிப்பிடுகிறான். 'காமங்கொல்' என்ற தொடர் தலைவரிடமே நேரே காமத்தைப் பற்றிப்பேசும் உரிமை தோழிக்கிருந்துவள்ளது உணர்த்து கிறது. தான்கானும் இயற்கைக் காட்சிகளைத்தன் நோக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தும் கூர்மதி உடையவளாக இருக்கின்றான். விடயத்தை நேராகக் கூறாமல் குறிப்பாகக் கூறும் நயத்தக்க நாகரிகத்தைத் தோழி சிறப்பாகக் கையாள்கிறான். நட்பு, வாழ்வியலில் ஆற்றும் பங்களிப்பு இலக்கியப் பாடல்களில் பெரிதும் பேசப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் புலவர்களின் தொலைநோக்கான சிந்தனையே. இலக்கியம் வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தும் என்பதே புலவர்களது இலக்காகும்.

8. அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே!

பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களுள் ஒன்றான புறநானூறு அக்காலத்துப் புறவாழ்வு பற்றிய பல செய்திகளைக் கூறுகிறது. சிறப்பாக அரசாஞ்சியல் பற்றிய பல பதிவுகளைப் புறநானூறு தருகிறது. நாட்டுவெளம், அரசர் குணவியல்பு என்பவற்றை அறிவதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சான்றாக உள்ளன. பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களது மொழி ஆற்றலும், புலமைத்திறனும் அதற்குத் துணையாக இருந்துள்ளன. இப்புறப்பாடல்களின் உள்ளடக்கமான பாடுபொருளைப் பின்வந்த இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஆராய்ந்து அவற்றிற்குத் திணை, துறைகளை வகுக்குத்துள்ளனர். ‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ என்னும் நூல் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும்.

புறநானூற்றுப்பாடல்களில் நாடுகள், கூற்றங்கள், ஊர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பல உள்ளன. கோணாடு, சோணாடு, பறம்புநாடு, மாநோக்கம், முக்காவனாடு என நாட்டுப் பெயர்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. ஏறக்குறைய 70 ஊர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. இத்தோடு மலைகள், ஆறுகளின் பெயர்களும் பாடல்களிலே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

பறம்பு நாடு பற்றிய தகவல்கள் பல பாடல்களில் வந்துள்ளன. அந்நாட்டை ஆண்ட வள்ளஸ் பாரியின் நண்பரான புலவர் கபிலரே பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். பாரியின் நாட்டுவளமும், கொடைச் சிறப்பும், குணநலமும் பற்றிய கபிலரின் பாடல்கள் பல செய்திகளைத் தருகின்றன. அப்பாடல்களின் பொருளாடக்கம் கண்டு பாடாண்தினை, காஞ்சித்தினை, பொதுவியல் என்னும் புறத்தினைப் பாடல் வகைப்பாட்டில் அடக்கப்பட்டுள்ளன. பாரியின் மகளிரின் மகட் பேச்சுத் தொடர்பாக ஏற்பட்ட சிக்கல் பாடலிலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. காஞ்சித்தினையுள் ஒன்றான மகன்மறுத்தல் என்னும் துறையில் அடக்கப்பட்ட பாடல் ஒன்றே இங்கு எடுத்து ஆராயப் படவுள்ளது.

இப்பாடல் புறநானூற்றுப் பாடலிலே 109 ஆவது பாடலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. ‘மகன்மறுத்தல்’ என்பது ஓரு வீரன் மணம் செய்வதற்கு தம் மகளை வேண்டச் சிற்றரண்களில் உள்ளோர் மறுத்துச் சொல்லுவதாகும். பறம்புமலையிலே அரசமைத்து ஆண்ட சிற்றரசனான பாரியின் மகளிறை மணம் கேட்டு வந்தபோது,

மறுக்கப்பட்டதைக் கூறும் பாடலிலே பல செய்திகள் பொதியப்பட்டுள்ளன. 18 வரிகளில் கூறப்படும் செய்திகள் பகுத்து அறியப்படவேண்டியவை. பாடலின் முற்பகுதி நாட்டுவளத்தையும், பிற்பகுதி கொடை நிலையையும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. பாடலைப் பாடிய கபிலர் பாரியின் உள்ளத்தை நன்கு உணர்ந்த அவனுடைய நெருங்கிய நட்புக்குப் பாத்திரமானவர். அவருடைய உள்ளத்தில் பாரியைப் பற்றிய எண்ணம் எவ்வாறிருந்தது என்பதைப் பாடல் நன்கு உணர்த்தி நிற்கிறதெனலாம். பாடலின் முற்பகுதி வருமாறு அமைந்துள்ளது.

அவிதோதானேபாரியது பறம்பே
நளிகொண்மரசின்முனிரு முற்றினு
முழவருமாதன நான்குபயனுடைத்தே
ஒன்றே சிறியிலை வெதிரி ளெல்விளை யும்மே
இரண்டேதிஞ்சளைப் பலவின் பழமுழ்க்கும்மே
மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க்கும்மே
நான்கே அணிநிற வோரி பாய்தலின் மீதழிந்து
தினி நெடுங்குந்தந் தேன்சொரி யும்மே
வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து
மீன்கணற்றதன்களையே....."

(1 - 10)

பாரியினுடைய நாட்டு வளம் இப்பாடலடிகளில் வெகுசிறப்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. பறம்பு நாட்டிலே உழவரால் உழுது விளைவிக்கப்படாத நான்கு விளைபொருட்கள் உள்ளன. அவற்றுள் முதலாவது விளைபொருள் சிறிய இலையையுடைய மூங்கிலில் விளையும் நெல்லாகும். இரண்டாவது இனிய சுளையையுடைய பலாப்பழம் நன்கு களிந்து விளைந்திருப்பது. மூன்றாவது தாழுவிருக்கும் கொழுவிய கொடிகளையுடைய வள்ளிக் கிழங்காகும். நான்காவது அழகிய நீலநிறத்தையுடைய பரந்ததேன் பாய்கின்ற விளைவாகும். விளைபொருட்களில் நெல், பலாப்பழம், வள்ளிக்கிழங்கு, தேன் என்பன இயற்கையின் கொடைகளாகவே கிடைக்கின்றன. பறம்பு மலையின் தோற்றம் பற்றிய செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அம்மலை அகலநீளத்தால் உயரத்தால் வானை ஒத்திருக்கின்றது. மலையிலே பாடும் சுனை வானத்திலுள்ள நட்சத்திரத்தை, ஒத்திருக்கும். நெல் தானாகவே விளைகிறது. கிழங்கும் அப்படியே நிலத்தில் விளைகிறது. பழம் தானாக விளைந்து களிந்து இருக்கிறது. மலைத்தேனும் இயற்கையாகவே கிடைக்கிறது. இதனால் பறம்பு நாட்டில் உணவுப் பஞ்சமே வருவதற்கில்லை. அது இயற்கை வளங்கொண்ட நாடாக உள்ளது.

எனவே இந்தகைய இயற்கை வளம் பொருந்திய நாட்டைத் தம் வசப்படுத்த ஏனைய அரசர் விரும்புவார். அத்தகைய விருப்புடைய அரசர்களுக்கு வழி சொல்வதாகப் பாடலின் பின்பகுதி அமைந்துள்ளது.

"மரந்தொறும் பினித்த களிற்றினிராயினும்
 புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினுந்
 தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் ராரவன்
 யானறி குவனது கொள்ளு மாரே
 சகிர்புரி நரம்பின் சீறி யாழ் பண்ணி
 விரையொலி கூந்தனும் விறலியர் பின்வர
 வாடினர் பாடினர் செலினே

நாடுங்குன்று மொருங்கீ யும்மே" (11-18)

பறம்பு நாட்டைப் போரிட்டு வெல்வது கடினம் எனக் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார். மரந்தோறும் பினித்துக் கட்டப்பட்ட யானைப்படையை உடையவராயினும், எல்லா இடங்களிலும் பரப்பப்பட்ட தேர்ப்படையை உடையவராயினும் உங்களுடைய படைப்பலத்தாலும், முயற்சியாலும் பறம்புநாட்டை வெற்றி கொள்ளமாட்டார். உங்களுடைய வாள்வலியாலும் பாரியின் நாட்டை அவன் தரமாட்டான். ஆனால் அவனுது நாட்டைப் பெறுவதற்குரிய வழியை நான் அறிவேன். வடித்து முறுக்கப்பட்ட நரம்பினையுடைய சிறிய யாழிலே பண்ணமைத்துப்பாடி, நறுநாற்றத்தையுடைய நீண்ட அடர்ந்த கூந்தலையுமுடைய உங்கள் விறலியர் பின்வர நீங்கள் ஆடிப்பாடிச் சென்றால் பாரியிடம் பரிசாக நாட்டைப் பெறலாம். அவனே நாட்டையும் மலையையும் கூட்டத்தருவான்.

போராடிப் பாரியின் நாட்டைப் பெறமுடியாது எனக் கபிலர் கூறும் செய்தி பாரியின் குணவியல்லபைக் கூறுவதாக உள்ளது. கொடையுள்ளம் கொண்ட பாரி பாடலையும், ஆடலையும் தொழிலாகக் கொண்டவரை மதிக்கும் பண்புடையன், அவர்களுக்கு நாட்டையும் குன்றையுமே ஒருங்கே கொடுக்கும் தன்மையன், எனவே போராடிப்பெறும் மன்னரையும் அவ்வாறு சென்றால் எனிதாக நாட்டைப் பெறலாம் எனக் கபிலர் ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

இப்பாடலில் பயின்றுள்ள சொற்கள் சில பாடல் சொல்லவந்த செய்தியைக் கூற்றமொக்கில் கூறுகின்றன. ‘அனிதோ’ என்ற சொல் இப்பாடலில் வியப்பினை விளக்கி நிற்கிறது. ‘ஓரி’ என்பது தேன் முதிர்ந்தால் பரக்கின்ற நிறமாகும். இச்சொல்லுக்கு ‘முசுக்கலை’ என்றும் பொருள் கொள்வர். ‘திணிநெடுங்குன்றம்’ என்ற தொடர் அடர்ந்த பாறைகளையுடைய மலையைத் தெளிவாய்க் குறிப்பிட்டு நிற்கிறது. ‘நான்குபயன்’ என நாட்டின் உணவுப் பொருட்கள் சிறப்பாக உள்ளடக்கப்பட்டு உரைக்கப்பட்டன. வளமான நாடு என்பதால் மாற்று அரசர் எல்லோரும் பறம்பு நாட்டைத் தமக்குரியதாகக் கொள்ள எண்ணியிருப்பதும் பாடலில் உட்கிடையாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. மலையின் உயரமும், பரப்பும் நாட்டின் இயற்கைத் தோற்றுத்தை நன்கு விளக்குகின்றன.

புறநானுற்றுப் பாடல்களில் ‘ஆற்றுப்படை’ இலக்கிய வடிவத்தின் தொற்றத்தையுணர்த்தும் பாடல்களில் இதுவுமொன்றாகும். பரிசுபெற விரும்பியவரைப் பரிசு கொடுக்கக் கூடியவரிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் பண்பு அக்காலப்புலவரிடையே மிக்கிருந்தது. நாட்டுவளம் பற்றியும், மன்னன் கொடையுள்ளாம் பற்றியும் புலவர் பாடலிலே எடுத்துக்கூறி, ஆற்றுப்படுத்தும் மரபு ஒன்று அக்காலத்திலே தோன்றி வளர்ந்திருந்தது. கபிலர் அப்பண்பு நெறியையும் இப்பாடலிலே நன்கு பதிவு செய்துள்ளார். பாணர், விறலியர் பற்றிய செய்தி பாடிப்பிழைக்கும் ஒரு கூட்டத்தினர் அக்காலத்திலே வாழ்ந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆண்களும் பெண்களுமாக அவர்கள் நாடு நாடாகச் சென்று தம் கலைத்திறனைக் காட்டிப் பொருள் பெற்று வாழும் ஒரு வாழ்வியலைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

பாரிக்கும் கபிலருக்கும் இடையே இருந்த நட்பின் தன்மையும் இப்பாடலில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘யானறிகுவன்’ எனப் பாடலில் வரும் தொடர் அதனை உறுதி செய்து நிற்கிறது. இப்பாடல் பாரிமகளிரைக் கேட்டுச் சென்ற மன்னருக்கு உரைத்த பாடல் என்றும் கருதி ‘மகன்மறுத்தல்’ என்னும் துறையுள் உரையாசிரியர் அடக்கியுள்ளனர். எனினும் நாடுபற்றியும், கொடை பற்றியும் பதிவு செய்வதற்கு இப்பாடலைப்புலவர் பாடியுள்ளாரென்பது வெளிப்படையாகவே புலப்பட்டு நிற்கிறது.

9. கடும்பசி இரவலன்

பண்டைத்தமிழ்ப் புலவர்களின் உதிரிப்பாடல்கள் வாய்மொழி யாகப் பறவிப் பின்னர் தொகுப்பாக அமைந்தன. அத்தொகுப்பு நூலுள் ஒன்றே புறநானூறு. இந்நூல் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள்ளன் 400 அகவற்பாடலின் தொகுப்பாயுள்ளது. அப்பாடலில் முதற்பாடலாகிய கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. ஏனைய 399 பாடல்களும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதல் கோவூர்கிழார் இறுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்றப்பட்டவையாகும். ஏறக்குறைய 160 புலவர்களின் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பற்றியறியமுடியவில்லை. பாடல்களின் அடிகளின் சிறுமையும், பெருமையும் தெரியவில்லை. பாடல்களுக்குத்தினை வகுத்தோர் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞ்சி, தும்பை, வாகை, பாடான், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்தினை என அவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவை மேலும் பொருள் நோக்கித் துறைகளாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இது ஒரு சிறப்பு நிலையாகும்.

இங்கு புறநானூற்றுத் தொகுப்பிலுள்ள 141ஆவது பாடல் நோக்கப்பட உள்ளது. இப்பாடல் பாடான்தினையுள் அடக்கப் பட்டுள்ளது. பாணாற்றுப்படை என்னும் துறைக்குரிய செய்யுளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ‘பாடான்தினை’ என்பது ஒருவனுடைய கீர்த்தி, வலி, கொடை, அளி என்பவற்றை எடுத்துக்கூறல். ‘பாணாற்றுப்படை’ என்பது பாணனை வழிப்படுத்துதல். குறிப்பாக மலைவழியில் ஆற்றுப்படுத்தலைக் குறிக்கும். ‘புலவராற்றுப்படை’ எனவும் வழங்கப்படும். புலவர் ஒருவர் பசியோடுவரும் இரவலனைத் தலைவனிடம் ஆற்றுப்படுத்தல்; தலைவனது இயல்புகளையும் ஊர்ச்சிறப்பையும் அவனுக்கு எடுத்துரைத்தல் என்பதாகும்.

இப்பாடல் பரணரால் பாடப்பட்டது. வையாவிக் கோப் பெரும் பேகணைப் பாடியுள்ளார். பேகன் கடையெழுவள்ளகளில் ஒருவன். ஆவியர் குடியில் பிறந்தவன். மலை நாட்டை உடையவன். இவனது ஊர் நல்லுராகும். மிகுந்த கொடையுள்ளாம் கொண்டவன். மயிலுக்குப் போர்வை அளித்தவன். கபிலர், வண்பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர் கிழார் போன்ற பிற புலவர்களாலும் பாடப்பெற்றவன். பரணர் பாடிய இப்பாடலில் புலவரை ஆற்றுப்படுத்தும் முறைமை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இருவிடயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்று

இரவலனாகிய பாணன் நிலை, மற்றுது பேகனின் கொடையுள்ளம் பற்றிய குறிப்பு. உரையாடல் நிலையில் பாடல் பாடப்பட்டுள்ளது.

"பாணன் குடிய பசும்பொற் றாமரை
மாணிமை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட்டசை
யூரிர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தனிர்
யாரீரோ வெனவினவ வாணாக்
காரெ ணொக்கற் கடும்பசி யிரவல
வென்வே லன்னாற் காணா ழுங்கே
நின்னினும் புல்லியே மன்னே யினியே
யின்னே மாயினே மன்னே யென்று" (1-9)

சுரத்திடையே தங்கியிருந்த பாணரிடம் உரையாடுவதுபோல இப்பாடற்பகுதி அமைந்துள்ளது. "ஓட்டற்ற (கலப்பற்ற) பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தாமரைப் பூவைச்குடிய பாணனும், மாட்சிமையுடைய அணிகலன்களுடன் பொன்னாரி மாலை அணிந்த விறலியும் வேகமான குதிரையைப் பின்த்த நெடியதேரினது பினிப்பைவிட்டு இளைப்பாறி ஊரிலே தங்கியிருப்பதுபோல சுரத்திடையே தங்கியிருக்கிறீர்! நீவிர யாவிர் பாணரோ? என எம்மைக் கேட்டலமையாத புல்லென்ற வெறிச்சோடிய பாலைநிலத்தையும், சுற்றத்தாரையுமைடைய இரவலனே! வெற்றி பொருந்திய வேலையுடைய பெருந்தலைவணக் காணபதற்கு முன்னர் யாழும் உம்மைக் காட்டிலும் வறியேமாயிருந்தோம். இப்பொழுது வறுமை நீங்கி இத்தன்மையராக இருக்கின்றோம்"

அதற்குரிய காரணத்தை ஏனைய பாடலாகின் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

"முடாஅ போரா வாகுத வறிந்தும்
படாஅ மஞ்ஞஞக் கித்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமாண் பேக
ளைத்துணை யாயினு மீத்த ணன்றென
மறுமை நோக் கின்றோவன்றே
பிறர் வறுமைநோக் கின்றவன் கைவண்மையே" (10-15)

உடுக்காது, போர்க்காது என்று அறிந்தும் போர்வையினை மயிலுக்குக் கொடுத்த எமது தலைவன், மதம்மிக்க யானையையும், மனஞ்செருக்கிய குதிரையினையும் உடைய பேகன் எவ்வளவாயினும் கொடுத்தலே அழகென்று எண்ணிக் கொடைசெய்பவன். அதனால் மறுபிறப்பில் தனக்கு நன்மை ஏற்படும் என அவன் கருதவில்லை. பிறருடைய பெரிய வறுமையைத் தீர்ப்பதே அவனுடைய கைவண்மை யாகும். பேகனின் கொடைத்திறம் எப்போதும் தன்குடிகள் பக்கமே இருந்தது. அதனை அவனது சிறப்புக்குணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பேசும் பண்பற்ற மயிலுக்குப் போர்வை கொடுக்கும் கொடை இங்கே சிறப்பாக எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.

பாடலின் சிறப்பியல்பைப் பயன்படுத்திய சொற்களும், தொடர்களும் மிகத்துல்லியமாக விளக்கிக்காட்டுகின்றன. பாணருடன் உரையாடும் பரணருக்கு அவர்களுடைய தோற்றத்தைக் கண்டதும் பெருவியப்பு ஏற்படுகிறது. வறுமை நிலை தெட்டெனத் தெரிகிறது. அதனை "ஹரிர் போலச் சரத்திடை இருந்தனரி" என்ற தொடர் நன்கு விளக்கி நிற்கிறது. பாணர் தனியாகச் செல்லும் வழக்கமுடையவர் அல்லர். சுற்றத்தாரோடு சேர்ந்து எல்லா இடங்களுக்கும் செல்லும் பழக்கமுடையவர். 'ஒக்கல் கடும்பசி' என்ற தொடர்மூலம் இது உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. பசியினால் அநுபவிக்கும் துன்பம் மிகக்கொடியதாகும். ஊர் ஊராகச்சென்று யாழ் வாசித்துப் பாடியும் ஆடியும் பெற்ற பொருளால் குடும்பத்தையும், சுற்றத்தவரையும் பராமரிக்கும் பாணருடைய வாழ்வியல் நடைமுறை பாடலில் நன்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பரணர் பேகனின் கொடைச் சிறப்பைப் பாடும் அதேவேளையில் இரவலரது துன்பமான வாழ்க்கையையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். புலவரைப் புலவரே ஆற்றுப்படுத்தும் மரபு ஒன்று முன்னர் இருந்ததையும் இப்பாடல் விளக்கி நிற்கிறது. 'கடும்பசி இரவலன்' என்ற தொடர் புலவரது வறுமை நிலையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. புநானூறு 24ஆம் பாடலும் 'இரவல் மாக்கள்' பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. தமது வறுமையைப் போக்க வள்ளல்களைப் பற்றிப் பாடும் புலவரது வாழ்க்கை பரிசில் கிடையாதபோது துன்பமானதாகி விடுவதையும் இப்பாடல் நன்கு உணர்த்துகிறது.

கொடை வள்ளல்களில் பேகன் தனித்துவம் இப்பாடலில் சுட்டப்பெற்றுள்ளது. மயிலுக்குப் போர்வையிலித்த கொடை அவன் எல்லா உயிர்கள்மீதும் இரக்கம் கொண்டவன் என்பதும் உணர்த்தப் பட்டுள்ளது. பேகனுடைய கைவண்ணம் இதன்மூலம் சிறப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. பேகன் பற்றிய குறிப்பு சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் வருமாறு வருகின்றது.

"காளமருளைக்குக் கலிங்க நல்கிய
வருந்திற வணங்கி னாவியர் பெருமகன்
பெருங்க னாடன் பேகனும்...."

பரணர் பேகனுடைய மனவாழ்க்கை சிக்கலுக்குள்ளான போது சந்து செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர். அவனுடைய பரத்தமையுறவைக் கண்டித்துப் பாடியவர்.

இப்பாடல் 'ஆற்றுப்படை' என்னும் இலக்கிய வடிவத்தின் தோற்றத்திற்கு ஊற்றுக்காலாக அமைந்தது. சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை என்னும் புலவரை ஆற்றுப்படுத்துகின்ற நீண்ட பாடல்கள், இப்பாடல் மரபுத் தொடர்பாகவே எழுந்துள்ளன.

ஒரு சிறிய பாடலிலே நடைபெற்ற ஆற்றுப்படுத்தல் பின்னர் நீண்ட பாடல் வடிவமாக மாற்றமடைந்து நாடு, ஊர் பற்றிய செய்திகளை விரிவாகப் பேசும் நிலை உருவாயிற்று. பாணர் வாழ்வியல் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

புறநானூற்றுப்பாடல்களில் வள்ளல்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றமைக்கு இப்பாடல் நல்ல சான்றாக அமைந்துள்ளது. பாணன், விறலி என்னும் பெயர்கள் தற்போது பயன்பாட்டில் இல்லை. அதனால் அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை இன்று அறிவதற்கு இப்பாடல் உதவுகிறது. பாணன் குடுவது என்ன அனிகலன் என்பதும், விறலி அணிவது என்ன என்பதும் இப்பாடலில் எடுத்துக்கூறப் பட்டுள்ளது கவனத்திற்குரியது.

பாடலின் மொழிநடையிற் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கண அமைப்பான எதிர்மறைப்பொருளில் இடைநிலைபயன்படல், அளவெடை நிலையிற் பயன்படல் என்பன அமைந்துள்ளன. உடாஅ, படாஅ, கடாஅ போன்ற சொற்களைச் சான்றாகக் காட்டலாம். ‘கைவண்மை’ என்ற தொடர் வளமான கொடைப்பண்டு என்னும் ஆழமான பொருளைத்தந்து நிற்கிறது. பாடலாசிரியர் நாட்டில் நிலவும் வறியோர் வறுமையை ஒழிக்க வழி சொல்வதாக உரையாடற் பாங்கிலே பாடல் அமைந்திருப்பது பாடல் எழுந்த காலத்தில் மட்டுமென்றிப், பின்னைய காலத்துச் சமூகத்திற்கும் வழிகாட்டுவதாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

10. சொங்கண் சிவப்ப அழுதாள்

சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ உடல் உறுப்புகளில் மிகவும் இன்றியமையாத கண்களைப் பற்றிச் சிறப்பாகப் பேசுகின்றார். மூன்று விதமான கண்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தனது காப்பியத்தின் முக்கியமான பெண்பாத்திரங்களான கண்ணகியின்தும், மாதவியின்தும் கண்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது கருங்கண், செங்கண், நெடுங்கண் என மூன்று வகையான கண்களைக் காட்டியுள்ளார். தமிழிலக்கியங்களிற் புலவர்கள் பெண்களின் கண்களைக் கயற்கண் என வருணிப்பது ஒரு பொதுவான மரபாக உள்ளது. இளங்கோ இப்பொதுவான மரபோடு சிறப்பாக மூவகையான கண்களைக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் உண்டு. தனது கதாபாத்திரங்களின் தனித்துவமான குண இயல்பைக் காட்டுவதற்குக் கண்களைவகைப்படுத்திக்காட்டியுள்ளார்.

இந்திரவிழிலூரெடுத்த காதையில் இரண்டு கண்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'கண்ணகி கருங்கண்ணும் மாதவி செங்கண்ணும்
உள்ளிறை கரந்து அகத் தொளித்து நீர் உகுத்தன'

இங்கு கண்ணகியின் கண்ணைக் கருங்கண் என்றும் மாதவியின் கண்ணைச் செங்கண் என்றும் கூறியமை நோக்குதற்குரியது. கயல் மீன்போன்ற, குவளைமலர் போன்ற கருமையான கண்ணையுடையவள் கண்ணகி. மைதிட்டியமையாலும் அவள் கண்கள் மேலும் கருமை பெற்றன. மாதவியின் கண்களோ வேறுபட்டவை. காமத்தாற் சிவந்த கண்களையுடையவள் மாதவி. மைதிட்டினாலும் காமத்தாற் சிவந்திருப்பவை. இருவரது குண இயல்புகளையும் இளங்கோ அருகருகே வைத்துக் காட்டுவது சிறப்பாக உள்ளது.

மாதவியின் கண்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது மாமலர் நெடுங்கண் என அரங்கேற்றுக் காதையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆடலுக்கேற்ற வகையில் ஒப்பனை செய்யும்போது, கடைக்கண்களை நீளமாகக் கைதீட்டும் மரபு உண்டு. ஆனால் மாதவியின் கண்கள் சற்று நீளமுடையவை எனக் கூறும்போது அதுவே கோவலன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

இந்த இருவகையான கண்கள்மூலம் கண்ணகியின் குணநல்த்தை யும், மாதவியின் குணநல்த்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டும் இளங்கோ, கண்ணகியின் கண்களையும் 'செங்கண்' எனத் துன்பமாலையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். துன்பம் ஏற்படும்போது அழுவதனாற் கண்கள்

சிவக்கும் கருமையான கண்களின் நிறம் மாறிவிடும். கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டுக் கண்ணகி ஆற்றொணாத துன்பம் அடைகிறாள். அப்போது அவள் அழும் காட்சியை இளங்கோ வருமாறு காட்டுகிறார்.

"பொங்கி எழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
திங்கள்முகிலோடும் சேனிலம் கொண்டெனச்
செங்கண் சிவப்ப அழுதாள் கேள்வனை
எங்கணா வென்னா இனைந்தேங்கி மாழ்குவாள்"

சிலம்பு விற்கச் சென்ற கோவலன் நலமே திரும்பி வருவான் என நம்பிக்கையோடு கண்ணகி காத்திருந்தாள். ஆனால் அவன் திரும்பிவர முடியாத உலகம் சென்றுவிட்டான் என்ற செய்திதான் வந்தது. இது கண்ணகிக்குப் பேரதிர்ச்சியாக இருந்தது. கோவலனின் தற்காலிகமான பிரிவை அவன் முன்னர் அனுபவித்துள்ளாள். அப்போது கோவலன் தன்னிடம் திரும்பி வருவான் என்ற அவளுடைய அசையாத நம்பிக்கை பொய்த்துப் போகவில்லை. கோவலன் பொருளைத் தொலைத்தாலும், நலமே வீடுவந்து சேர்ந்தான். ஆனால் இப்போது வரமாட்டான் என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது. அதனால் துன்பம் அவளை முழுமையாகச் சூழ்ந்து கொண்டது. துன்பமே மாலையாகக் கழுத்தில் விழுந்தது.

அவன் துன்பம் வெளிப்படையாகவே தெரியும் வண்ணம் அழுகிறாள். அந்தக்காட்சி பார்ப்பவருடைய உள்ளத்தையே உருக்கியது. செய்தி கேட்டவுடனே மனத்திலே பெருந்துன்ப அலை மூண்டெழுப் பொங்கி எழுகிறாள். அவளால் ஒன்று மே செய்யமுடியவில்லை. தளர்ந்துபோய் விழுகிறாள். அவன் விழுந்த காட்சியை ஓர் உவமைமூலம் இளங்கோ விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். நிறைந்த குளிர்மையான கதிர்களையுடைய முழுநிலவானது, முகிலோடும் தூரத்தே இருக்கும் நிலத்திலே வந்து விழுந்துபோலக் கண்ணகி நிலத்திலே முகம் குப்பற விழுந்தாள். அவளுடைய அழகான முகத்தை முழுநிலவுக்கும், நீண்ட அடர்ந்த சுந்தலை முகிலுக்கும் இளங்கோ உவமித்துள்ளார். அவளுடைய உள்ளம் கோவலனோடு மகிழ்வாக வாழ்வு நடத்தப்போவதால் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருந்தது. இப்போது அவன் இறந்த செய்தியால் துடிதுடித்தது. கட்டிய சுந்தல் அவிழ்ந்து நிலத்திலே புரள் அவள் விழுந்த காட்சியைக்கண்ட ஆயர் மகளிர் உள்ளங்களும்துடித்தன.

அப்போதைய கண்ணகியின் கண்களைச் 'செங்கண்' என இளங்கோ கூறியுள்ளார். தொடர்ந்த அழுகையால் அவள் கண்கள் சிவந்து விட்டன. அதனால் அவளுடைய கருங்கண்கள் செங்கண்களாக நிறம் மாறிவிட்டன. தன் கணவனை அழைத்து அவள் அழும் காட்சி எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் தொட்டது. மகிழ்வான வாழ்க்கை பற்றிய கண்ணகியின் கற்பனைகளெல்லாம் தகர்ந்தன. அதைவிடக்

கோவலன் கள்வனெனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டான் என்ற செய்தி பெரும் அவலத்தைத் தந்தது. செய்யாத குற்றத்திற்காக அவன் கொலை யுண்டதைக் கண்ணகி ஒருத்தியே நன்கறிவாள். அவனுடைய மிக நெருக்கமான உறவாக இருந்த கோவலன் கொலையுண்டதால் அவள் தனித்துவிட்டாள். பிறந்தநாட்டைவிட்டு வந்து பிறநாட்டிலே யாரு மில்லாமல் நிற்கிறாள். இனித் தனக்குத் துணையாகப் பாண்டி நாட்டிலே யாரும் இல்லையென்ற நிலையை எண்ணியபோது, அவள் துன்பம் பெருகுகிறது. கண்கள் சிவக்க அழுகிறாள். கண்ணகியின் உச்சமான துன்பத்தைச் 'செங்கண்' என்னும் சொல் நன்கு விளக்கி நிற்கிறது. இங்கு நிறைநிலா நிலத்தில் விழும் காட்சியை இளங்கோ எடுத்துக்கூறுவது இயற்கை நிலையில் இனிமேல் மதுரைக்கு ஏற்படும் தீங்கினை ஊகிக்கவைக்கிறது. மன்னனும் மாண்டபின் மதுரை ஏரிவாய்ப்பட்டுப் பொலிவிழுக்கப்போகும் தீய நிகழ்வுகளின் முன்னோடி விளக்கமாக அதை எடுத்துக் கூறுகிறார். துன்பமான மாலை வேளையில் மதுரை எதிர்கொள்ளப்போகும் துன்பத்தையும் முன்னரே கூறிவிடுகிறார்.

11. கள்வனோ என் கணவன்

பெண்மையின் பேராற்றலைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்ட எழுந்த பேரிலக்கியம் சிலப்பதிகாரம். கண்ணகியைக் காவியத்தலைவியாக இளங்கோ உருவாக்கம் செய்யத் துன்பமாலையில் அவளைத் தகுதிப்படுத்துகின்றார். குலப்பெண்ணாக இருந்து புகாரிற் கோவலனோடு மனையறம் செய்த கண்ணகி வெளியுலகத் தொடர்பு அற்றவளாகவே இருக்கிறாள். புகார் நகரத்திலே ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் இந்திரவிழாவைக்கூட அவள் பார்க்கச் செல்லவில்லை. இருமுதுகுரவரைப் பேணும் இனிய இல்லறத்தைச் செய்யும் இல்லாளாகவே இருந்தாள். வீட்டு வாழ்விலேதிளைத்திருந்தாள்.

மதுரைப் பயணமே அவள் மேற்கொண்ட நீண்டதாரப் பயணமாக உள்ளது. சோழநாட்டை விட்டுப் பாண்டி நாட்டிற்கு வந்ததும், தன்னுடைய நீண்ட காலத்துஞ்பம் நீங்கிவிட்டதெனக் கண்ணகி என்னினாள். ஆனால் அவள் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. தன் அங்புக்கணவனை இழந்து அவலவாழ்வை ஏற்கநேரிட்டது. கண்ணகி என்னும் பாத்திரத்தின் சித்திரிப்பில் ஒரு மாற்றத்தை இளங்கோ துன்பமாலை என்னும் பகுதியில் ஏற்படுத்துகிறார்.

பேசாத் பெண்ணாக வாழ்ந்த கண்ணகி இப்பகுதியிற் பேசுகிறாள். ஆனாலவள் பேச்சு சோகு உரையாகவே அமைகிறது. ஆயர் பெண்கள் மத்தியில் அவள்படும் அவலம் இளங்கோவின் இலக்கியப் புனைதிறனில் துன்பத்தின் உச்சத்தைப் புலப்படுத்தும் காட்சியாக உள்ளது. இனிமேல் தன்னுடைய வாழ்க்கை எப்படி அமையப்போகிறது என்பதை எடுத்துக்கூறிப் புலம்புகிறாள். அந்த வாழ்வியலை மூன்று வகையாக எடுத்துக்காட்டுகிறாள். கோவலனுடைய இறப்புக் கண்ணகியின் கோவத்தை எவ்வாறு மாற்றும் என்பதை நினைந்து அழுகிறாள். கணவனை இழந்த பெண்கள் நிலை அவள் நினைவிற்கு வருகிறது.

இனபவாழ்க்கைக்குத் துணையாக இருந்த கணவன் இறப்பால் எரியிலே மூங்க மனைவி துன்பத்துடன் நோன்பு நோற்று வாழும் துயரமான வாழ்வு ஒன்று. மற்றது தமது இளம் கணவனை இழந்த பெண் பஸ்வேறு புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே நீராடி, துயரோடு வாழும் வாழ்வு. இன்னொன்று கணவன் இறந்தபின் கைம்மை நோன்பை நோற்று வாழும் கைம்பெண்டிரின் அவலவாழ்வு. இத்தகைய அவல வாழ்வு தனக்கும் வந்ததே எனத் துன்பப்படுகிறாள். அத்தகைய வாழ்வைத்தான் அடைவ

தற்குக் காரணமாக இருந்த சோழ மன்னன் தவறை எல்லோருக்கும் எடுத்துரைக்கும் துணிவு பெறுகிறாள். அவருடைய உள்ளத்தில் உண்மையை எல்லோரும் அறியச் சொல்லவேண்டும் என்ற முனைப்பு ஏற்படுகிறது. அவருடைய வாய்மொழியை இளங்கோ மூன்று பாடல்களில் அமைத்துள்ளார். அப்பாடல்களிற் குறிப்பாக 3 அடிகள் கண்ணகியின் பேச்சாற்றலையும் உள்ளத்துணிவையும் காட்டுகின்றன.

'மன்பதை அவர் தூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப'

'மறணொடு திரியுங்கோல் மன்னவன் தவறிழைப்ப'

'செம்மையின் இகந்தகோல் தென்னவன் தவறிழைப்ப'

பாண்டிய மன்னனின் ஆட்சியின் நீதி தவறியதைத் துணிவோடு எல்லோரும் அறியக்கூறுகிறாள். வீட்டு வாழ்க்கையில் வெளியுல கத்தைப் பற்றி எதுவும் அறியாமல் இருந்த கண்ணகி, இப்போது அரசனுடைய பெரிய தவறையே சுட்டிக்காட்டும் ஆற்றல் படைத்த வளாகிவிடுகிறாள். அவருடைய சொல்லாற்றலையும், அறிவுத் திறனையும் முதன்முதலாகத் துன்பமாலையில் இளங்கோ வெளிப்படுத்தி உள்ளார். ஊரவர் பழி தூற்றுவதற்குக் கோவலன் காரணம் அல்ல. மன்னன் தவறே காரணம் எனக்கூறி அழுகிறாள். அவளைப் பார்ப்பவருக்கு இது வியப்பைத் தருகிறது. வேற்றுநாட்டுப் பெண்ணொருத்தி இவ்வாறு தமது மன்னன்மீது பழி கூறுவது எங்ஙனம் எனத் திகைத்து நிற்கின்றனர்.

மன்னனை மறம் செய்யும் அறமற் செங்கோலையுடையவன் என்றும் செம்மையான செயற்பாட்டினின்றும் நீங்கிய செங்கோலையுடையவன் என்றும் பகிரங்கமாகப் பழித்துரைக்கின்றாள். தன்னுடைய எஞ்சிய வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பப்பட அவனுடைய செயலே காரணம் என்பது கண்ணகிக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். கோவலன் குற்றமற்றவன் என்பதை நிருபிக்கும் சான்றான ஒற்றைச் சிலம்பு கண்ணகியிடம் இருந்தமையால் அவள் அச்சியின்றிப் பேசுகிறாள். ஆனால், பாண்டிய மக்கள் மத்தியில் மன்னன் தவறை எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய அஞ்சாமையும் துணிவும் துன்பத்தாற் கண்ணகிக்கு வந்து சேருகின்றன. பழித்திர்க்கும் இயல்புடன் குரியனை அழைத்து எல்லாப் பெண்களும் கேட்கும் வண்ணம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறாள். குரவை முடித்துவந்த ஆயப்பெண்கள் எல்லோரும் சூழ்ந்திருக்கப் பேசுகிறாள்.

"பாய்திரை வேலிப் படுபொருள் நீயறிதி

காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனோ என் கணவன்"

பரந்த உலகமெல்லாம் நடைபெறும் நிகழ்வுகளையெல்லாம் அறிந்திருக்கும் கதிரவனிடம் கோவலன் கள்வனோ எனக்கேட்பது, உடனடியாகக் கணவன் மீதுள்ள பழியைத் துடைக்கவேண்டுமென்ற வேகத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. அவள் கேள்விக்கு உடனடியாகவே

அசரீரியாற் பதில் கிடைக்கிறது.

"கள்வனோ அல்லன் கருங்கயற்கண் மாதராய்
ஓள்ளொரி உண்ணும் இவ்வூர்".

கோவலன் கள்வன் அல்லவென்றும் அவன்மீது பழிசுமத்தி யதால் இவ்வூரானது, எரியால் உண்ணப்பட்டுப் பெருந்துன்பம் அடையும் என்ற அசரீரி கண்ணகியின் தெய்வீக ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகின்றது. கோவலன் மனைவியாக, குலப்பெண்ணாக இதுவரை இருந்த கண்ணகி துன்பமாலை என்னும் பகுதியில் தெய்வப் பெண்ணாக இளங்கோவால் உயர்த்தப்படுகிறார். பெண்மையின் பேராற்றலை இளங்கோ இங்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார். அரசனோடு வழக்காடும் துணிவு கண்ணகியிடம் இருப்பது துன்பமாலையிலேயே உணர்த்தப்பட்டுவிடுகிறது. குலமகளிரின் கந்புநெறியை அனைவரும் அறியச்செய்யும் இளங்கோவின் இலக்கும் இங்கு நிறைவேறுகிறது. புதுமைக்கவிஞரின் புதுமைப்பெண் பற்றிய கருத்தின் மூலஊற்றான நிமிர்ந்த ஞானச்செருக்கின் தோற்றமாக இளங்கோ கண்ணகியை முன்னரே காட்டியுள்ளார்.

12. சொல்லாடாள், சொல்லாடாநின்றாள்

நாம் நினைப்பவற்றையெல்லாம் மற்றவருக்குச் சொல்ல விரும்பும்போது ஏற்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தலையே 'சொல்லுதல்' என்பர். கருத்துப் பரிமாற்றம் பல்வேறு வகையில் மேற்கொள்ளப் படுவதைப் பல சொற்களின் பயன்பாடுகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. எழுத்துமுறை தொடங்குவதற்கு முன்னர் வாய்மொழிப் பயன்பாடு வழக்கிலிருந்த காலத்தில் இவ்வேறுபாடுகள் பெரிதும் வேண்டப் பட்டன. இலக்கியப் பாடல்கள் இதனை ஆவணப்படுத்தியுள்ளன. இன்றைய காலகட்டத்திலே பல்வேறு நவீன தொழில்நுட்பக் கருவிகளின் பயன்பாட்டால் உச்சரிப்பு, ஒலிநயம், உணர்வுநிலை என்பவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதும் மிகவும் எளிதாகவுள்ளது. மொழியில் பற்றிய அறிவு வளர்ச்சியும், ஆய்வுநிலையும் இதற்கு உறுதுணையாக உள்ளன.

'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் பண்டைத்தமிழிப் பேரிலக்கியம் 'சொல்லுதல்' செயற்பாட்டைத் 'துன்பமாலை' என்னும் பகுதியிலே மிக விளக்கமாகக் காட்சிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளது. கோவலன் கதையைக் கூறும் சிலப்பதிகாரம் மூன்று நாடு தழுவிய பேரிலக்கியமாக இளங்கோவால் இயற்றப்பட்டது. துன்பமாலை என்னும் பகுதி கண்ணகியின் இல்லறவாழ்வில் ஏற்பட்ட பேரிழப்பைப் பற்றி அவளறிந்து பெருந்துன்பம் அநுபவிப்பதைக் கூறும் பகுதியாகும். சில சொற்களே பேசும் குணவியல்புபடைத்த கண்ணகியின் பேச்சு மாற்றமுற்ற நிலையைச் சித்தரித்துக் காட்டும் பகுதியுமாகும்.

துன்பமான செய்தியைக் கேட்டவர் அதனை உரியவருக்குச் சொல்வதற்கு எவ்வாறு கஷ்டப்பட்டுகிறார் என்பதை இளங்கோ காட்டும் பாங்கு சிலப்பதிகாரத்தைப் படிப்பவர் அனைவர் நெஞ்சையும் அள்ளுகிறது. இதனையே மக்கள் கவிஞருள் பாரதியும் அநுபவித்தமையால் நெஞ்சைஅள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்று குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளான்.

தான் பிறந்த சோழநாட்டை விட்டுப் பாண்டிநாட்டிற் புதிய வாழ்வைத் தொடங்கவந்த கோவலன் பாண்டிய மன்னனின் மாதேவி யின் காற்சிலம்பைக் களவாடிய கள்வனெனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கொலைக் களத்திலே வெட்டுண்டு உயிர் துறக்கிறான். இது எவருமே எதிர்பார்த்திராத நிகழ்வு. ஆயர்பாடியில் மாதரி வீட்டில் அடைக்கலம் பெற்றிருக்கும் கண்ணகிக்கு இச்செய்தியை அறிவிக்கும் இக்கட்டான நிலையை இளங்கோ காட்டும் பாங்கு துன்பமாலையின் ஒரு சோகமான

தொடக்கமாயுள்ளது. அவலமான இச்செய்தியைச் சொல்லவேண்டிய மாதிரியைக் காட்சிப்படுத்தும் சிறப்புத் தனித்துவமானது.

கோவலன் கண்ணகியின் மறுவாழ்வு மங்கலமாக அமைய வேண்டி ஆயர்சேரியில் ஆய்ச்சியர் குரவையாடுகின்றனர். தமது இருப்பிடம் வந்து அடைக்கலம் பெற்ற இளம் கடும்பம் இனிய வாழ்வுபெற வேண்டும் என்ற பெருவிருப்போடு மாயனை வேண்டுதல் செய்கின்றனர். வடவரையை மத்தாக்கி, வாசகியை நாணாக்கிக் கடல்வண்ணன் பண்டு ஒருநாள் தேவர் துயர் தீர்த்த அருட்செயலை நினைந்து அவனை வாழ்த்திப் பாடுகின்றனர். தமது ஆயர் சேரிக்கு அடைக்கலமாக வந்திருக்கும் கண்ணகியின் துன்பந் தீரவேண்டுமென மாயவனைக் குரவையாடிய வழிபாட்டு நடைமுறை பிறர்துயர் துடைக்கும் ஆயரின் கொடை உள்ளத்தை விளக்கி நிற்கிறது. இக்குரவையாடல் முடிய, மாதரி நெடுமாலை வழிபடச் செல்வதற்காக வழிபாட்டுப் பொருட்களோடு நீராடச் செல்கின்றாள். அப்போது அவள் காதில் விழுந்த செய்தி பேரதிர்ச்சியைத் தந்தது.

அதனை இளங்கோவடிகள் வருமாறு காட்சிப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

"ஆயவர்முதுமகள் ஆடிய சாயலாள்
பூவும் புகையும் புனை சாந்துக் கண்ணியும்
நீடுநீர் வையை நெடுமால் அடிசுத்தத்
தூவித்துறை படியப் போயினாள் மேவிக்
குரவை முடிவிலோர் ஊரரவங் கேட்டு
விரைவொடு வந்தாளுள்
அவள் தான்
சொல்லாடாள் சொல்லாடா நின்றாள் அந்நங்கைக்குச்
சொல்லாடும் சொல்லாடுந்தான்".

பூவையும், புகையையும், புனைவதற்கான சந்தனத்தையும் தலைமாலையையும் கொண்டு சென்ற மாதரி வையை ஆற்றில் நீராடாமலே திரும்பிவிரைவாக வருகிறாள். அவள் ஏனைய குரவையாடிய பெண்களிடம் செய்தியைச் சொல்லிவிட்டாள். ஆனால், கண்ணகியைக் கண்டதும் அத்துன்பமான செய்தியை அவளுக்குச் சொல்வதற்கு நாவெழாமல் திசைத்து நிற்கிறாள். முதுமகளாக இருந்தபோதும் தளர்ந்த சாயலுடைய அவளால் துன்பத்தையடக்கி அச்செய்தியைச் சொல்ல முடியவில்லை. அத்தகையதொரு துன்பமான மாலைவேளையை அவள் சந்திக்க நேர்ந்துள்ளது.

இளங்கோ அவளுடைய நிலையைச் 'சொல்லாடாள்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவள் பேசமுடியாமல் நிற்கின்ற நிலையை அடுத்துச் 'சொல்லாடா நின்றாள்' எனக்கூறுகிறார். மாதரி மனத்திலே இருந்த தாங்க முடியாத துன்பம் வாயைத்திறந்து பேசவொட்டாமற்

செய்துவிட்டது. துன்பமாலை என்னும் பகுதியில் வரும் முதலாவது காட்சி இது. தொடர்ந்து எல்லோரும் கண்ணகியை நினைத்துத் துன்பப்படப்போவதால் 'துன்பமாலை' என்ற பெயரை இளங்கோ இப்பகுதிக்குச் சூட்டியுள்ளார். கண்ணகி மட்டுமல்ல; அடைக்கலம் கொடுத்த ஆயர்பாடியிலுள்ள அனைவருமே தமது உள்ளத்தில் துன்பத்தைச் சுமக்கப்போகிறார்கள். மாதரியோடு சேர்ந்த எல்லாப் பெண்களுமே விம்மியபடி நிற்கிறார்கள். கண்ணகியின் இளமையும் தனிமையும் கண்டு அவளை எப்படித் தேற்றுவது என்று தெரியாமல் ஒருவரோடொருவர் பேசாமல் மெய்ப்பாட்டாற் சோகத்தை உணர்த்தி நிற்கிறார்கள். இத்தகைய ஒரு சோகநிலை சிலப்பதிகாரத்திற் காப்பியத்தின் மறக்கழுதியாத காட்சியாக வரையப்பட்டுள்ளது. உலகியலில் இந்நிலையைப் பலர் அநுபவித்திருக்கக்கூடும். அதனால் துன்பமே மாஸ்யாகச் சூடிய கண்ணகியின் அவலநிலையை யாருமே மறப்பதற்கில்லை.

13. காதலற் காண்கிலேன்

ஜம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படும் சிலப்பதிகாரம் புரட்சிக் காப்பியம் என்னும் புகழைப் பெற்றது. கண்ணகி என்னும் வணிகர் குலப்பெண்ணை முதன்மைப்படுத்திப் புனையப்பட்டதாற் குடிமக்கள் காப்பியம் என்ற புதுமையான பெயரையும் பெற்றுள்ளது. சோழ நாட்டிலே பெருங்குடி வணிகன் மகளாகப் பிறந்து செல்வச் சிறப்புப்பெற்ற கோவலனை மணந்து பெருஞ்சிறப்போடு வாழ்ந்தவள் கண்ணகி. கோவலனீன் பரத்தமை யொழுக்கத்தாற் செல்வச் செழுமை குன்றத் தன்னாட்டை விட்டுப் பாண்டி நாட்டிடற்குக் கோவலனால் கூட்டிவரப்பட்டவள்.

கோவலன் மீது கண்ணகி கொண்ட காதல் பண்பட்டது. பெற்றோர் தீர்மானப்படி திருமணம் செய்து இன்பமாக வாழ்ந்த கண்ணகியின் மனைவாழ்வு மாதவியாற் சிதைவுற்றது. ஆடலூம், பாடலூம், இளமையும், காமமும் கோவலனை மயக்க, மாதவியோடு கண்ணகியைப் பிரிந்து வாழ்கிறான். இந்திரவிழாவிற் கடற்கரையிற் பாடிய கானல்வரிப்பாட்டு, கோவலனையும் மாதவியையும் பிரிக்கிறது. கோவலன் மீண்டும் கண்ணகியிடம் வருகிறான். கண்ணகி அவன்மீது கொண்ட காதலால் அவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள்.

பொருள் வளமின்மையால் மீண்டும் பொருளீட்டிக் கண்ணகி யோடு மனையறம் செய்ய விரும்பிய கோவலன் பாண்டிய நாட்டிடற்குக் கண்ணகியோடு வருகிறான். வந்த அன்று மாலையே கள்வளெனக் குற்றம் சுமத்தப்பெற்று கொலை செய்யப்படுகிறான். இச்செய்தி கண்ணகிக்குத் தெரியவரும்போது அவள் படும் அவலத்தை மிகுந்த துன்பத்தோடு இளங்கோ காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். ஆயர்பாடியில் மாதரி வீட்டிற் காதலன் கோவலனால் அடைக்கலப்படுத்தப்பட்ட கண்ணகியின் அவலநிலையை இரு பகுதியாக இளங்கோ அமைத்துள்ளார்.

முதலிற் கோவலன் இறப்பை அறிந்த ஆயமகளிர், அதனைக் கண்ணகியிடம் சொல்லமுடியாமல் திகைத்து நிற்கும் நிலை. ஆனால், அவ்வேளை கோவலன் வரவு தாமதம் அடைவது கண்டு கண்ணகிபடும் துன்பத்தை அவள் கூற்றாகவே இளங்கோவடிகள் அமைத்துள்ளார். இவ்விடத்திற் கோவலனைக் கண்ணகி மூன்று சொற்களால் அழைத்து வருந்துகிறாள். காதலன், அன்பன், தலைவன் என அவள் பயன்படுத்தும்

சொற்கள் கோவலன்மீது அவள் கொண்டுள்ள உண்மையான அன்பு நிலையைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளன. அவளுடைய காதலனாகக் கோவலன் முதலில் அவளோடு வாழ்க்கை நடத்தியது நினைவுக்கு வருகிறது. அதனால் 'காதலற் காண்கிலேன் கலங்கி நோய் கைமிகும்' எனக் கருகிறாள். சிலம்பு விற்கச் சென்ற கோவலன் நெடுநேரமாகியும் திரும்பிவராதது அவளுக்கு மனக்கலக்கத்தைத் தந்தது. அதனாற் பெருமூச்சவிடுகிறாள். அந்த நெடுமூச்ச கொல்லன் ஊதுலையின் மூச்சையே தோற்கடிப்பது போலிருந்தது. வந்தவர்கள் கூறிய செய்தி என்ன எனஜையிடம் கேட்கிறாள்.

அடுத்துக் கோவலன் சென்ற நன்பகற்போது தொடக்கம் நெஞ்சு நடுங்குவதாகக் கூறிக் கவலைப்படுகிறாள். இவ்விடத்தில் 'அன்பனைக் காணாது அலறும் என் நெஞ்சு' எனக் குறிப்பிடுகிறாள். மாதவியோடு போய்க் கோவலன் வாழ்க்கை நடத்தியபோதும் நொந்து போன வேளையில் தன்னிடம் வந்தமை தன்மீது கொண்ட நிலையான அன்பினாற்றான் என்பதை அவள் நன்கு உணர்ந்திருந்தாள். அதனால் 'ஊரவர் கூடிப்பேசும் விடயம் என்ன தோழி!' எனக் கேட்கிறாள். சோழநாட்டில் தனியே இருப்பது கடினமல்ல. ஆனால் பாண்டிய நாடு வேற்றுநாடு. எனவே தனியே இருப்பது கடினம். அன்பன் கோவலன் விரைவாக வந்துவிட வேண்டுமென விரும்புகிறாள்.

கோவலனையே தஞ்சமெனக் கருதி எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு வந்ததை எண்ணிப் பார்க்கிறாள். இனிமேற் கோவலனே குடும்பத்தலைவனாக வாழ்வு நடத்த இருந்தமையை நினைக்கும்போது துன்பம் தொடர்கிறது. அதனால் 'தலைவன் வரக்காணேன் வஞ்சமோவண்டு மயங்கும் என் நெஞ்சே' எனக் கூறிவருந்துகிறாள். கூடிக்கூடிப் பேசும் ஆயர்பாடி மக்களின் மனதில் உள்ளதை அறிய முற்படுகிறாள். கண்ணகியின் உள்ளத்திற் கோவலனுக்கு ஏதோ நடந்துவிட்டது என்ற உணர்வு தலைதூக்கியினாலும். எனவே, அதைச் சொற்களால் எல்லோருக்கும் விளங்கவைக்க முற்படுகிறாள்.

இதுவரை பேசாத பாத்திரமாக இருந்த கண்ணகியை இந்த இடத்தில் இளங்கோ பேசவைத்துள்ளார். கோவலன்மீது அவள் கொண்டிருந்த காதலையும் அன்பையும் அவளுடைய வாயினாலேயே கூறவைத்துள்ளார். பாண்டி நாட்டிலே கண்ணகியின் தலைவனாகக் கோவலன் சிறப்போடு வாழுவேண்டுமென அவள் நினைத்திருந்தாள். மாதவியை விட்டுத் தன்னிடம் வந்து செல்வமீட்டிச் சிறப்பாக வாழுவேண்டும் என்று விரும்பிய கோவலனுடன் கண்ணகி உறுதுணையாக இருக்க விரும்பினாள். தன்மீது அவன் கொண்டிருந்த ஆழமான காதலையும், தூய்மையான அன்பையும் நன்குணர்ந்து கொண்டாள்.

இங்கு கண்ணகியின் பக்குவப்பட்ட உள்ளத்தை இளங்கோ காட்டியுள்ளார். கோவலன் பிரிவைக் கண்ணகியால் தாங்கமுடிய வில்லை. விலைமதிப்புள்ள தன் காற்சிலம்போடு சென்ற அவனுக்கு ஏதும் இடையூறு ஏற்பட்டிருக்குமோ என் என்னுகிறாள். ஐயையின் பரிவான் உபசரிப்பால் உள்ளங்களிந்த கண்ணகி, அவளிடமே தன் அவலத்தைக் கூறி வருந்துகிறாள். கண்ணகியின் துன்பமான தொற்றம் அவனுடைய பேச்சாற்றல், கோவலன்மீது கொண்டிருந்த காதல் என்பவற்றைத் துன்பமாலையிலேதுல்லியமாக்க காணலாம்.

காப்பியத்தலைவியாகக் கண்ணகி என்னும் பாத்திரத்தை ஒரு படிமுறை வளர்ச்சியிலே இளங்கோ உருவாக்கியுள்ளார். துன்பமாலையில் தனது அவலத்தை உரிய வகையிலே உரைக்கவைக்கின்றார். இளங்கோவின் புலமையாற்றல் கண்ணகியை ஒரு வரலாற்று நாயகி யாகப் பதிவு செய்துள்ளது. அவளது மென்மையான குணப்பண்பு களோடு அவளிடம் அடங்கியிருந்த வீரத்தையும் துன்பமாலையிலே தொகுத்துக்காட்டியுள்ளார். கண்ணகி தன் காதலன் கோவலனை நினைத்து முன்னர் வாழ்ந்திருந்த மனைவாழ்வின் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

14. கரையாமல் வாங்கிய கள்வன்

சிலப்பதிகாரம் என்னும் பேரிலக்கியத்தின் கதாநாயகன் கோவலன் பெருமை பெற்ற வணிகர் குடியில் பிறந்தவன். அரசனாற் சிறப்புச் செய்யப்படும் செல்வச்செழுமை பெற்றவன். ஆனால் அவன்டைய சிறப்புகளெல்லாம் மாதவியின் தொடர்பாற் சிறைகின்றன. மனையறம் துறந்து விடுதலறியாவிருப்புடன் மாதவியோடு அவன் நடத்திய வாழ்க்கை அவன் முடிவுக்கே காரணமாகிறது. பரத்தமை வாழ்வு தந்த வேதனையை மனைவியோடு பகிர்ந்து மீண்டும் அவன் மனையறம் செய்ய விரும்புகிறான். ஆனால், குடும்பக்கடனை மறந்து காமவயப்பட்டு நின்றதற்குரிய தண்டனையைப் பாண்டி நாட்டிலே பெறுகிறான். அவன் பெற்ற தண்டனையைத் துன்பமாலை என்னும் பகுதியில் இளங்கோ ஆயமகளிர் வாய்மொழியாகக் கண்ணகிக்கு எடுத்து உரைக்கின்றார்.

"அரசுறை கோயில் அணியார் ஞாகிமும்
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனாம் என்றே
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனாம் என்றே
குரைகழல் மாக்கள் கொலை குறித்தனரே"

இது இளங்கோவின் பாடல். கோவலன் வாழ்வு முடியக் காரணமான செய்தியைக் கூறும் கவிதை. 'அரசன் வாழும் கோயில்' என்ற தொடரால் அரசன் விரும்பி உறைகின்ற அந்தப்புரத்தில் வாழும் அரசமாதேவி குறிப்பிடப்படுகிறாள். அவருடைய அழகு நிறைந்த சிலம்பை எந்தவிதமான கஷ்டமும் இன்றித் தனதாக்கிக்கொண்ட கள்வன் எனக் கோவலன் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு ஒலிக்கும் வீரக்கழலை யணிந்த பாண்டிய நாட்டு வீரர் இவனைக் கொலை செய்தனர், என்பதே செய்தி.

கோவலன் கண்ணகியின் காற்சிலம்பையே விற்கக் கொண்டு சென்றான். அவன் உள்ளத்திலே தன்மீது அன்புண்டு பொறுமையாக வாழ்ந்த மனைவியின் காற்சிலம்பை விற்க நேர்ந்ததேயென்ற பெருங் கவலை படிந்திருந்தது. அது முகத்தில் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. கண்ணகியின் கால்களை அழகுசெய்த விலையுயர்ந்த காற்சிலம்பு. அவளது பெற்றோர் அவன் காலுக்குப்பூட்டி அழகு பார்த்த சிலம்பு. பெருவணைகள் மாநாய்களது செல்வச் செழுமையைப் பறை சாற்றும் அரிய சிலம்பு. காதல் என்னும் பெருங்குணமுடைய கண்ணகியின் காலில் தவழ்ந்த சிலம்பு. அதையே அவள் ஞாகிமுத்துக் கோவலன் கையிற் கொடுத்தாள்.

'சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியோடாடிக் குலந்தரு வான் பொருட்குன்றம் தொலைத்த இலம்பாடு நானுத்தருமென்' மாதவியைப் பிரிந்து வந்த கோவலன் தன் மனவேதனையைக் கண்ணகியிடம் கூறுகிறான். தன்மனவேதனையைப் பகிரும் அன்பு கண்ணகியின் நெஞ்சைத் தொட்டது. கோவலன் மீண்டும் தன் கணவனாகத் திரும்பி வந்திருப்பதை உணர்கிறாள். உடனே அவன் மனக்கவலையை நீக்கவேண்டுமென முடிவு செய்கிறாள். 'சிலம்பு உள கொண்ம்' எனக்கூறி அவன் மனக்கவலையைத் தீர்த்து வைக்கிறாள். இறுக்பூட்டிக் காலிற் கிடந்த சிலம்புகளில் ஒன்றை மதுரையிலே ஞாகிழ்த்து அவன் கையிற் கொடுக்கிறாள். பேணிய கற்பே பெருந்து வையாகத் தன்னோடு மதுரை வந்த கண்ணகியின் உயர்ந்த அன்புள்ளத்தைக் கோவலன் அப்போதுதான் முழுமையாக உணர்கிறான்.

'சீற்றிச் சிலம்பில் ஒன்று கொண்டு யான்போய்

மாறி வருவன் மயங்காதொழிக'

எனக் கண்ணகியிடம் சொல்லி அவளை அன்புடன் தழுவி உள்ளம் வெதும்பி கண்ணீர் சுரக்க விடைபெற்றுப் போகிறான். இக்காட்சியைக் கண்ணகி என்னுகிறாள். கோவலன் கள்வனல்ல என நிருபிக்கும் சான்று கண்ணகியிடம் இருந்தது. ஆனால், அவன் அவனோடு உடன் செல்லாமையால் குற்றம் கோவலன்மீது எளிதாகச் சமத்தப் பட்டது. கொலையுண்டு இறக்க நேரிட்டது.

'ஞாகிழும்' என்ற அழகிய விலைமதிப்பற்ற காற்சிலம்பைக் குறிக்கும் சொல் ஓர் உட்பொருளையும் குறித்து நிற்கிறது. சங்க இலக்கியங்களில் திருமணச் சடங்கின்போது பெண்ணின் காற்சிலம்பு நீக்கப்படுகிறது. 'சிலம்புகழீஇநோன்பு' என ஒரு நடைமுறை பேணப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சிலப்பதிகாரத்தில் திருமணம் முடிந்த பின்னரும் சிலம்பு அணியும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. மங்கல அணிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

கோவலன் கள்வன் என்ற பெயரைப் பெறுவதற்குக் கண்ணகி யின் ஒற்றைக் காற்சிலம்பே காரணமாகிறது. வணிகன் கோவலன் பொருள் விற்பனையில் அநுபவம் உள்ளவன், பொற்கொல்லனிடம் சிலம்பை விற்க முயன்றான். அவன் உள்ளத்திலே சிலம்பை விரைவாக விற்றுப் பொருள்டிடி மீண்டும் கண்ணகியின் அன்புக் கணவனாக வாழுவேண்டும் என்ற விருப்பமே மேலோங்கி நின்றமையால் எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்காமற் செயற்படுகிறான். அவனுடைய குணமுடியல்பு பற்றி இளங்கோ கூறுமிடத்துத் 'தடுமாறுளத்தன்' என முன்னர்க் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மதுரையிலே கோவலன் தோற்றம் வேறுபட்டிருந்தது. தன் மனைவியின் காற்சிலம்பை விற்க நேர்ந்த அவமானம், கோற்றத்தையே மாற்றிவிட்டது. அதனாற் சிந்தித்துச் செயற்படும் நிலையில் அவன் இருக்கவில்லை. அதுவே அவனைக் 'கரையாமல் வாங்கிய கள்வனை'

அடையாளம் காட்டிற்று. சிலப்பதிகாரத்திற் காப்பியத்தலைவனாகக் கதையில் முடிவுவரை இயங்காமற் கோவலன் என்னும் பாத்திரம் சோகமான முடிவை ஏற்கிறது. பாண்டிநாட்டு நீதி பற்றிய கருத்தும் இங்கே உட்கிடையாக உள்ளது. அரசனால் நேரடியாக விசாரிக்கப் படாமற் கோவலன் குற்றம் சுமத்தப்பட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறான். ஆனால் அவன் குற்றமற்றவன் என்பது கண்ணகி ஒருத்திக்கே நன்கு தெரியும். ஆயர்பாடிப் பெண்களுக்கு அது தெரியாது. அதனால், குற்றம் செய்த பிறநாட்டான் மனைவி கண்ணகியைப் பார்த்து அரவம் செய்கின்றனர். அவர்களது பார்வையும் உரையும் கண்ணகியைத் துன்புறுத்துகின்றன. கோவலன் திரும்பி வருவான் என்ற நினைப்போடு இருந்தவருக்கு அவன் நிரந்தரமாகப் பிரிந்து விட்டது தாளாத துன்பத்தைத் தருகிறது. இக்காட்சி இளங்கோ படைத்திருக்கும் ஒரு சோகச் சித்திரமாக எமது மனத்திரையிலும் பதிந்து விடுகிறது.

15. அமைச்சர்

இவ்வதிகாரம் திருக்குறள் பொருட்பால் பகுதியில் ஒன்றான அங்கியியலில் அமைந்துள்ளது. இதன் கட்டமைப்பை நோக்கும்போது வருமாறு பகுக்கலாம்.

அமைச்சர்களுக்கு வினாவியல்பு

அமைச்சர்களுக்கு குணவியல்பு பற்றி நான்கு குறள் விளக்கியுள்ளது. முதலாவது குறள் கருவி, காலம், செய்கை, செய்யும் அரிய செயற்பாடு, அதனைச் செய்வதற்கு வாய்ப்பாக எண்ணால் என்னும் ஜந்து திறன்களையுடையவன் அமைச்சன் ஆவான் என ஒரு வரையறையான விளக்கத்தைத் தருகிறது. கருவி என்பது படையும் பொருளுமாகும். காலம் என்பது செயற்பாட்டைத் தொடங்கும் காலம். செய்கை என்பது அது செய்யப்படுகின்ற முறைமையையும் இடையூறு ஏற்படினும் அவற்றை நீக்கி முடிக்கின்ற ஆற்றல். செய்யும் அரிய செயற்பாடு என்பது சிறிய முயற்சியாற் பெரும்பயன் தருமாறு செய்தல். செயற்பாட்டைத் திறமே முடிக்கத்தக்க வாய்ப்பான எண்ணாங்கள் அமைச்சனிடம் இருக்கவேண்டிய சிந்தனை ஆற்றலைக் குறிக்கின்றது. வளருவர் செயல் ஆற்றல் அமைச்சக்கு இன்றியமையாதது என்பதால் அது பற்றிய கருத்தை அதிகாரத்தில் முதலிலே கட்டமைப்புச் செய்துள்ளார். வடதுரலார் இவ்வைந்தினையும் மந்திரத்திற்கு அங்கம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதாக உரையாசிரியர் பரிமேலழகர்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இரண்டாவது குறள் அமைச்சனுக்கு உரியமேலதிக குணவியல்பு களைக் குறிப்பிடுகிறது. அஞ்சாமையும், குடிகாத்தலும், கற்றறிதலும் செயற்பாட்டு முயற்சியும் என நான்கைக் குறிப்பிட்டு முதற்குறளிலே குறிப்பிட்ட ஜந்து குணவியல்புகளுடன் இணைத்து ஜந்துடன் மாண்டது அமைச்ச என வளருவர் விளக்கியுள்ளார். ஒரு செயலைச் செய்யும்போது அஞ்சாமற் செய்வதை வளருவர் ‘வன்கன்’ எனக் குறளிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். குடிகளைக் காக்கின்ற பொறுப்பு வேண்டும். நீதிநூல்களைக் கற்று அறிந்திருக்க வேண்டும். அதன்மூலம் செய்யக்கூடாதனவற்றைத் தவிர்க்கின்ற அறிவும் ஏற்படும். செயற் பாட்டு முயற்சியை வளருவர் ‘ஆள்வினை’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மாட்சிமையுடைய அமைச்சன் முதற்குறிய ஜந்து குணவியல்புடன் பின்னர்க் கூறிய நான்கையும் பெற்றிருப்பான் எனத் தெளிவாகப்பகுத்து விளக்கியுள்ளார்.

முன்றாவது குறள் மிகமுக்கியமான ஆற்றலை விளக்கியுள்ளது. பிரித்தல், காத்தல், பிரிந்தவரைப் பொருத்தல் என்ற முன்று திறன்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பகைவருக்குத் துணையாக நிற்பவரைப் பிரிக்க வேண்டியபோது, பிரித்தலும், தம்பக்கத்திலே அவர் இருக்குமாறு இனசொற்களைப் பேசிப் பேணுதலும், முன்னே தம்மிலிருந்து பிரிந்தாரை மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்வதும் முக்கியமான ஆற்றலாகும். இத்தகைய ஆற்றல் அமைச்சனுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது என வள்ளுவர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

நான்காவது குறள், செய்யத்தக்கதை ஆராய்தலும், செய்தலும் ஒருதலையாகச் சொல்லுதலிலும் வல்லவனே அமைச்சன் என விளக்கந் தருகிறது. ஒரு செயற்பாட்டைப் பல்வேறு நிலைகளிலே செய்யக்கூடிய தாக இருந்தாலும் அவற்றுள் ஏற்றதைத் தெரிவசெய்வது தனித்திறமையாகும். பின்னர் அச்செயற்பாட்டைச் செய்யும்போது ஏற்ற வகையில் திறமையாகச் செய்தலும் அமைச்சனது குணவியல்பாகும். மேலும், அவ்வாறு ஒரு செயற்பாட்டைச் செய்யும்போது இது செய்யக்கூடியது எனத்துணிவுடன் எடுத்துக்கூறும் வல்லமையுடையவனே அமைச்சன்.

இந்நான்கு குறள்களிலும் இரண்டு தொடர்களை வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். 'மாண்டது அமைச்ச' என்ற தொடர் முதலிரு குறள்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'வல்லது அமைச்ச' என்ற தொடர் பின்னிரு குறள்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'உ+ம்' இடைச்சொற்கள் மூலம் கூறவந்தவற்றைத் தொகுக்கவும் விளக்கவும் வள்ளுவர் கையாண்டிருப்பது கவனத்திற்குரியது.

சிறப்புக்குணண்ணய்ஞ்

இவ்வதிகாரத்தின் ஐந்தாவது குறள் அமைச்சன் அரசனுக்கு ஏற்ற துணையாகும் சிறப்பு நிலையைத் தெரிவுபடுத்தியுள்ளது.

"அறன் அறிந்து ஆன்று அமைந்த சொல்லான் எஞ்ஞான்றும்

திறன் அறிந்தான் தேர்ச்சித்துணை"

அறங்களை அறிந்து அறிவால் நிறைந்த சொல்லை உடைய வனாய் எக்காலத்திலும் செயல் செய்யும் திறங்களை அறிந்தவனே அரசனுக்கு ஏற்ற துணையாவான். அறங்களுள் அரசனாற் செய்யப்படு பவற்றைத் தெரிவசெய்யும் ஆற்றல் அமைச்சனுக்குண்டு. தனதுசொல்லாற்றலால் எப்போதும் செய்யவேண்டிய செயல்களின் திறனை விளக்கும் தன்மையுடையவனாதலால் அரசனுக்குத் துணையாக இருப்பவனும் அவனே. அரசனுடைய ஆற்றல் குறைந்தபோதும் பெருகியபோதும் ஏற்றபடி ஆலோசனை கூறுவது அமைச்சனுடைய சிறப்பான குணவியல்பு என்பதைச் சிறப்பாக இக்குறளில் வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார்.

மத்துப்பழும் அத்துப்பழும்

இவ்வதிகாரத்தில் ஆறாவதாக அமைந்தகுறள் இருவகையான நுட்பங்களைச் சட்டிக்காட்டுகிறது. இயற்கையான அறிவுநுட்ப முடையவர் மதிநுட்பமுடையவராவார். இவர்களை மிகநுட்பமான சூழ்சிகளால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. மதிநுட்பம் என்பது பின்மொழி நிலையல் என உரையாசிரியர் குறிப்பிடுவர். அது தெய்வந்தர வேண்டுதல் என்பர். அதிநுட்பம் என்பது மிகுதிப்பொருள் தரும் ‘அதி’ வட்சால்; இடைச்சொல் நிலையில் ‘நுட்பம்’ என்ற சொல்லுடன் இணைந்துள்ளது. ‘நிறைந்த சூழ்சி’ எனப்பொருள்தருவது அமைச்சிடம் மதிநுட்பம் இருப்பின் ‘அதிநுட்பம்’ என ஆகுபெயரால் குறிக்கப்பட்ட சூழ்சியால் ஒன்றுமே செய்யமுடியாது.

அமைச்சன் செயற்யாடு

அமைச்சன் செயற்பாடுகளை ஏழாம் எட்டாம் குறள்கள் விளக்கி நிற்கின்றன. இச்செயற்பாடுகளை வள்ளுவர் இரண்டாக வகுக்குக் கூறியுள்ளார். ஒன்று நூல்களில் நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ள செயற்பாடு களையும், உலகத்தின் இயற்கையான செயற்பாடுகளையும் இணைத்துச் செயற்படவேண்டும். மற்று அறிவுள்ள சான்றோர் கூறிய அறிவையும் விளக்கி அவற்றை அறியாத அரசனுக்கு உறுதியானவற்றை எடுத்துக் கூறுகின்ற கடமையாகும். இக்குறளில் இயற்கை, செயற்கை என்ற சொற்களை மிகநுட்பமாக வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். நூலறிவைச் செயற்கை என்றும், உலகறிவை இயற்கை என்றும் விளக்கியுள்ளார். அமைச்சனுடைய செயற்பாடு அறிவுடன் நடைபெறவேண்டும். இயற்கை அறிவின் பயனை இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார். அமைச்சன் கடமையையும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

அமைச்சனின் தீமையான ஞான கீல்பு

அரசனுக்கு அமைச்சனால் ஏற்படக் கூறிய தீமையை இந்த அதிகாரத்து இறுதியாக அமைந்துள்ள இருக்குறள்களும் விளக்கிக் கூறுகின்றன. அரசனுக்குப் பக்கத்திலிருந்து தீமைசெய்ய என்னும் அமைச்சனவிட அரசனை எதிர்த்து நிற்கும் எழுபது கோடி பகைவர் மேலாளவர். உடனிருந்து தெரியாமல் நிற்கும் உட்பகையாகச் சிலவேளை அமைச்சன் செயற்படலாம். அது மிகவும் தீமை தரும். நேரில் எதிர்க்கும் பகைவர் செயற்பாட்டை நேரே காணமுடியும். அதிலிருந்து தப்புவதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். ‘எழுபது கோடி’ என்ற தொடரால் மிகப்பலவாய் எண்ணிக்கை சுட்டப்பட்டுள்ளது. வெளிப்படப்பகை தோற்றும்போது தொகை கூடவாயினும் காக்கப்படலாம். ஆனால், அமைச்சன் உட்பகையாக நின்றால் காக்கப்படுவது கடினமாகும். தீமையைப் பழுது என்னும் சொல்லால் வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அரசனுக்கு வந்த

இடையறுகளுக்கு ஏற்ற பரிகாரத்தை உடனே அறிந்து செயற்படும் மனத்தின்மையற்ற அமைச்சனால் தீமையே ஏற்படும். ஏற்ற கருமத்தை முழுமையாகச் செய்துமுடிக்கும் ஆற்றலற்ற அமைச்சனால் ஒரு பயனும் இல்லை. திறமையில்லாத அமைச்சனால் அரசனுக்குத் தீமையே ஏற்படும்.

இவ்வதிகாரத்தில் அரசனுக்குத் தக்க அறிவுரைகளை ஆராய்ந்து கூறக்கூடிய அமைச்சன் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதை வள்ளுவர் ஒரு கட்டமைப்பில் விளக்கியுள்ளார். தொகுத்துக்கூறின் அறம் அறிந்து, கல்வியால் நிறைந்து அமைந்த சொல்லுடையவனாய் எக்காலத்திலும் செயல் ஆற்றும் திறம் அறிந்தவனாக இயற்கை அறிவு நூட்பமுடன் நூல்களைக் கற்ற அறிவும் எல்லாவற்றையும் எளிதில் முடிக்கும் திறனுடன் நூலறிவால் செயல் ஆற்றும் திறம் பெற்றபோதும் உலக இயல்பை நன்குணர்ந்து அதற்குப் பொருந்துமாறு செயலாற்றும் திறனுடன் அரசனுக்கு உட்பகையாக அமையாமல் எடுத்த கருமத்தைச் செவ்வனே நிறைவேற்றும் திறலுடையவனாக அமைச்சன் இருக்க வேண்டுமென வள்ளுவர் வரையறை செய்து கூறியுள்ளார்.

16. சொல்வன்மை

செயற்பாட்டைத் திறனே செய்வதற்குச் சொல்வன்மை இன்றியமையாதது. அமைச்சனின் செயற்றிறத்திற்கு ஏற்ற சொற்களைச் சொல்லும் வல்லமை தேவை. அதனால், இவ்வதிகாரம் அமைச்ச என்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டதென உரையாசிரியர் கருதுவர்.

இவ்வதிகாரத்தில் உள்ளடக்கப்பட்ட விடயங்களை ஆறு கட்டமைப்புகளில் வள்ளுவர் வசூத்திருப்பதைக் குறள்களின் அமைப்பு நிலையிலிருந்து உணரமுடிகிறது.

1. நாநலம்

செல்வன்மைக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது 'நாநலம்' என வள்ளுவர் கூறுகிறார். நாவால் நாம் பெறும் நன்மைகள் பலவாகும். நா இருவகையில் எமக்கு உதவுகின்றது. ஒன்று சுவைகளை எமக்கு அறியத்தருகிறது. மற்றது எமது பேச்சாற்றலுக்குப் பெருந்தனையாக நிற்கிறது. அதனால் 'நாநலம்' என்னும் நலத்தைப் பெற்றிருந்தாற் பிற நலங்கள் எல்லாவற்றையும் பெற்றிடியும் என வள்ளுவர் உறுதியாகக் கூறியுள்ளார். இது சிறப்பாக அமைச்சருக்கு இருக்கவேண்டியது. ஒருவருடைய செயற்பாட்டை அவரது நாநலத்தால் அறிந்து கொள்ளலாம். அதனாற் சான்றோர் நாநலத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர். இந்நலம் உலகத்தைத் தமிழ்மாக்கும் ஆற்றலைத் தரும். நாவாற் பேசும் சொற்கள் பற்றி அடுத்த குறள்களில் விரிவான கருத்துக்களை வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். இதனால், சொல்வன்மை என்னும் அதிகாரத்திற்கு நாநலம் பற்றிய குறளை ஒரு தொடக்கவுரையாகக் கட்டமைப்புச் செய்துள்ளார்.

2. சொற்சோர்வுகாத்தல்

அடுத்த இரு குறள்களிற் சொற்சோர்வு பற்றிய விளக்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு செயற்பாட்டிற்கு ஆக்கத்தையும் கேட்டையும் சொற்பயன்பாடு கொண்டுமாகையாற் சொல்லிலே சோர்வு ஏற்படாவன்னம் காக்கவேண்டும். சொற்சோர்வு ஏற்படா வன்னம் ஓம்பல் வேண்டும் என வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். ஆக்கத்தைத் தருகின்ற நற் சொல்லையும் கேடு தருகின்ற தீய சொற்களையும் பகுத்து அறிந்திருக்கவேண்டும். உயிரைப் பாதுகாத்து ஓம்புவதுபோலச் சொற் சோர்வு என்னும் நலயீனம் வராமற் கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

அவ்வாறு சொற்சோர்வைக் காக்கவேண்டிய காரணத்தை அடுத்த குறளிலே தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

"கேட்டார்ப் பினிக்கும் தகையஅவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம் சொல்"

கேட்கின்றவர்களையும் கேளாதவரையும் விரும்புமாறு சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது, அது எல்லோருடைய சோர்வையும் போக்கும் அருமருந்தாக அமையும். 'பினித்தல்' என்ற சொல் ஒருவருக்குச் சொல்லால் மற்றவரைக் கட்டிப்போடும் ஆற்றல் உண்டு என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. 'வேட்பமொழிதல்' என்ற தொடர் ஒரு சிறப்புப் பொருளாத் தந்து நிற்கிறது. ஒருவருடைய பேச்சை மீண்டும் மீண்டும் கேட்க விரும்புதல். ஒருவர் உரையாற்றும்போது கேட்கவிரும்பாதவர் கூட அதனைக் கேட்கவேண்டும் என விரும்பும் வகையிலே உரை ஆற்றவேண்டும். பகைவரும் விரும்பிக் கேட்கும் வகையிற் சோர்வில்லாமல் உரை செய்யும் வன்மை தனிச்சிறப்பாகும். பேச்சால் நட்புக் கொண்டவர் பேச்சை விரும்பிக்கேட்பர். அவ்வாறு பேசும் தன்மையை உரையாசிரியர் வழுவின்மை, சுருங்குதல், விளங்குதல், இளிதாதல், விழுப்பயன் தருதல் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனாற் சொல்லினது இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

அடுத்த மூன்று குறள்களும் சொல்லின் பயன்பாட்டை விளக்கி நிற்கின்றன. சொல்லினது ஆற்றலை நன்கு உணர்ந்து பயன்படுத்த வேண்டும். அதுவே மேலான அறமாகும். அதற்கு மேற்பட்ட செல்வமும் இல்லையாகும். பேசும்போது முன்னே நிற்பவருடைய குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், செல்வம், உருவம், பருவம் என்பவற்றால் வரும் தகுதிப்பாடுகளையும், ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் அறிந்து அவரவருக்குத் தகுந்தபடி சொல்லவேண்டும். இக்குறளிற் கேட்டார், கேளார் என்ற சொற்களுக்கு வினவியார், வினவாதார் என்றும் உரை செய்வர். பேசுவன் குறித்த பொருளை அன்றி வேறு நுண்ணுணர் வடையோர் கொள்ளும் பொருளும் இருக்கலாம்.

ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது, அதை எப்படித்தெரிவு செய்வதென வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார். ஒரு சொல்லைப் பயன் படுத்தும்போது அதை வெல்வதற்குப் பிறிதொரு சொல்லை இன்னொருவர் சொல்லமுடியாதவாறு ஏற்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சொல்லும் சொல்லுக்கு ஒத்த சொல்லும் இல்லாதவாறு சொல்லைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும். அதுவே வெல்லும் சொல்லாக வும் அமையும். சூழவது குறளில் வள்ளுவர் 'சொல்' என்பதை நான்கு தடவை பயன்படுத்தியுள்ளார். அந்தச் சொல்லுக்கு இணையான சொல் இல்லாததை இதன்மூலம் உணர்த்தியுள்ளார். சொல்லும் கருத்தை வலியுறுத்துவதற்குச் சொல்லின் பயன்பாடு இன்றியமையாதது. அடுத்த குறளிற் பிறர் விரும்புமாறு சொல்லி அவர் சொல்லின் பயனை அறிந்து

கொள்வதே குற்றமற்றவரது கொள்கையாகும். பிறர் சொல்லும் சொற்களிற் குற்றமுளதாயினும் அதைச் சொற்களால் இகழ்க்காட்டாது. பிறர் மீண்டும் விரும்பிக் கேட்கும் வகையிற் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

அடுத்த இரண்டு குறள்களும் சொல்வல்லான் ஆற்றல் பற்றி விளக்குகின்றன.

"சொல்லவல்லன் சோர்வுஇல்லன் அஞ்சான் அவனை
இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது"

சொற்களைப் பேசுவதில் வல்லவன் சோர்வு அடையமாட்டான். அஞ்சமாட்டான். அதனால் அவனை எவராலும் வெல்லமுடியாது. தான் என்னிய செயற்பாட்டைப் பிறர் ஏற்கும் வண்ணம் விளக்கிச் சொல்லும் ஆற்றல் உடைய ஒருவனை நோக்கினால் அவன் சோர்வு இல்லாதவனாய் மிகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவான். தான் பேசுகின்ற அவையிலே அச்சமின்றி உரையாற்றுவான். அதனால் அவனை எந்த வகையிலும் வெற்றிகொள்ள முடியாது. சோர்வின்மையும் துணிவும் சொல்லாற்றலால் கிடைக்கும். சொல்லவேண்டியவற்றை மறந்துவிடும் மனச்சோர்வுத்திரிக்கப்படவேண்டும். எல்லோரும் தன் கருத்தை ஏற்கும் வகையிற் சொல்லுதல், சொல்லவேண்டிய விடயங்களை மறவாதி ருத்தல், துணிந்து சொல்லுதல் என்னும் இம்மூன்று குணங்களும் சொல்லாற்றலுடையவனுடைய சிறப்பான பண்புகளாகும்.

அடுத்து, சொல்லப்படும் செயற்பாடுகளை ஒழுங்காகவும் இளிமையாகவும் சொல்லவல்லவரைக் கண்டால் உலகமே அவர் சொல்வதை விரைந்து ஏற்றுக்கொள்ளும். சொல்வதை நிரல்படக் கோர்த்துச் சொல்லுதல் ஒரு தனித்துவமான ஆற்றலாகும். முன் சொல்லவேண்டியதையும் பின் சொல்லவேண்டியதையும் முறையே வைத்துச் சொல்லும் ஆற்றலுடையவனை உலகமே விரைந்து பணி செய்ய அழைக்கும். உலகப் புகழுக்குச் சொல்வன்மை இன்றியமையாதது எனவள்ளுவர் இக்குறளில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

அடுத்தகுறள் சொல்லாற்றல் அற்றவரது இழிவு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. குற்றமற்ற சொற்களைச் சொல்ல அறியாதவர் வீணான பல சொற்களைத் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லுவர். அதனால் அவருடைய நாவன்மை இன்மையை எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்வர். இடைவிடாது சொன்னதைத் திரும்பச் சொல்வதையே சொல்வன்மை என எண்ணுவோரை வள்ளுவர் இக்குறள்மூலம் இனங்காட்டுகிறார். 'காழுவர்' என்ற சொல்மூலம் அவரைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

பத்தாவது குறள் மேற்காட்டிய காழுவரைப் பற்றிய விளக்கத்தை ஒரு சிறப்பான உவமமழுலம் விளக்கியுள்ளது.

"இனர் ஊழத்தும் நாறா மலர் அனையர் கற்றது
உனரவிரித்துரையாதார்"

தான் கற்ற நூற்பொருளைப் பிறகுக்கு விளங்கும் வகையில் எடுத்து விளக்கிக் கூறமுடியாதவர் ஒரு பூங்கொத்திலே அழகாக மலர்ந்திருந்தும் மணம் வீசாத மலரை ஒத்திருப்பார். வள்ளுவர் காட்டும் உவமை அழகான தோற்றத்தை வெளிப்படுத்தத் தம்மை அழகாக ஒப்பனை செய்திருப்பவர் தாம் கற்றதைப் பிறகுக்குக் கூறும் வல்லமை யற்றிருப்பதைக் காட்டுகிறது. தோற்றத்தால் எவரையும் கவரமுடியாது. சொல்லாற்றலால் எல்லோரையும் கவரலாம் என்பதே வள்ளுவர் கருத்தாகும். வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ள தொழில் உவமம் பொருளை நன்கு தெளிவுபடுத்திக் காட்டுகிறது. இங்கு ‘னாழ்த்தல்’ என்ற சொல் நன்கு விரிந்து நிற்றலைக் குறிப்பிடுகின்றது. ‘மலர் அனையர்’ என்ற தொடர் சொல்லாற்றல் அற்றோருக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பத்தாவது குறளில் ஓர் உவமையை எடுத்தான்டு தான் கூறவந்த சொல்வன்மை பற்றிய கருத்தை எல்லோரும் தெளிவாக உணரும் வண்ணம் வள்ளுவர் கூறியிருப்பது அவர் புலமையைக் காட்டுகிறது.

17. வினைத்துய்மை

செயற்பாடு தூய்மையானதாக இருக்கவேண்டுமென வளர்ந்துவர் இவ்வதிகாரத்தில் விளக்கியுள்ளார். செய்யப்படும் வினைகள் பொருளோயன்றி அறமும் புகழும் பயந்து நல்ல ஆகல் என வினைத் தூய்மையை உறையாகிரியர் விளக்கியுள்ளார். கட்டமைப்பு நிலையில் மூன்று வகையாகப்பகுத்துப் பத்துக்குறள்களையும் நோக்கலாம்.

வினைத்துய்மையின் சிறப்பு :

ஒருவனுக்கு வாழ்க்கையில் துணைநலம் செல்வத்தை மட்டுமே கொடுக்கும். ஆனால் வினைநலம் அவன் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும். துணை என்பது நட்பாற் கிடைக்கும். செய்யும் செயல் தூய்மையாக இருந்தால் அது எல்லா நன்மைகளையும் தரும். இதனையே இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கவிஞரான பாரதியும் 'செய்யுந் தொழிலே தெய்வம் அதன் திறமைதான் நமது செல்வம், என்று கூறிப்போந்தான். வளர்ந்துவரும் வினைத்துய்மையின் சிறப்பை 'அது வேண்டிய எல்லாம் தரும்' தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். கருத்துநிலையில் ஒரு அறிமுகத்தைச் செய்வதுபோலக் கேட்போர்க்கு ஆர்வத்தை ஊட்டுகின்றார். அதனால், அடுத்துவரும் 5 குறள்களிற் செய்யக்கூடாதவினைகள் பற்றி விளக்கிக் கூறுகிறார்.

செய்யக்கூடாத வினைகள்

சிறந்த ஒன்றைப் பற்றி எடுத்துரைத்தால் மட்டும் போதாது. அதன் சிறப்பை உணராத நிலையையும் சுட்டிக்காட்டுவதே புலமையாளர்களுது பணியாகும். எனவே, வளர்ந்துவரும் வினைத்துய்மையை விளக்குவதற்குச் செய்யக்கூடாதனவற்றை முதலிலே எடுத்துக்கூறுகிறார். அமைச்சராக இருப்பவர் தம் அரசனுக்கு இம்மைக்கண் புகழும் மறுமைக்கண் அறமும் பயவாத வினைகளைச் செய்வதை எக்காலத்தி லும் தவிர்க்கவேண்டும். மனிதன் புகழையும் நன்மையையும் தராத செயற்பாடுகளை எப்போதும் செய்யக்கூடாது; என்பதே வளர்ந்துவரது கருத்தாகும்.

தம்முடைய நிலையிலிருந்து மேன்மேலும் சிறப்பைய விரும்புவோர் தமது புகழ் கெடுவதற்குரிய செயற்பாடுகளைச் செய்யாதிருக்க வேண்டும். வளர்ச்சிக்கு வினைத்துய்மை இன்றியமையாதது.

"இடுக்கண் படினும் இளிவந்த செய்யார்
நடுக்கு அற்ற காட்சியவர்"

இடையிலே வருகின்ற துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காக அசைவற்ற அறிவுடையவர் இழிவான செயலைச் செய்யமாட்டார்கள். இடுக்கண் பற்றி வள்ளுவர் 'இடுக்கண் அழியாமை' என்னும் அதிகாரத்தி லும் விளக்கியுள்ளார். 'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக', 'இடுக்கண் இடர்ப்பாடு உடைத்து', 'இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும்' இடுக்கண் இடுக்கண்படும்' என இடுக்கண் பற்றி வள்ளுவரது ஏனைய குறள் விளக்கங்களையும் நோக்கும்போது இடுக்கண் என்பது இடையிலே வரும் துன்பம் என்பது புலப்படுகிறது. துன்பத்தை வெல்ல முடியாத வரால் தூய்மையான செயற்பாட்டினை மேற்கொள்ள முடியாது. நடுக்கம் அற்றவராலேதான் சிறந்த செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும்.

அடுத்து வினைத்தூய்மையைக் கெடுக்கும் பிறிதொரு குணமையைப் பள்ளுவர் விளக்கியென்றார். ஒரு செயற்பாட்டைச் செய்துவிட்டாற் பின்னர் அதை ஏன் செய்தேன் என்று நினைத்து வருந்தும் நிலை தவிர்க்கப்படவேண்டும். ஆனால், சிலவேளை அப்படியான செயலைச் செய்துவிட்டாலும் பின்னர் அதனை நினைத்து வருந்தாமல் இருப்பதே நல்லது. தானே இரங்கு வினையைச் செய்யக்கூடாது. புறநானுற்றுப் பாடல் ஒன்று மன்னர் புகழைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது 'செய்திரங்கா வினை சேன் விளங்கும் புகழ்' என இது பற்றிப் பதிவு செய்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. வள்ளுவர் வினைத்தூய்மையைச் செய்தபின் இரங்கும் நிலை கெடுக்குமென்பதாற் 'செய்யாமை நன்று' என வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

அடுத்த குறளில், வாழ்வியலில் இத்தகைய வினையைச் செய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

"ஈன்றாள் பசி காண்பான் ஆயினும் செயற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை"

தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் பசியால் வாடுவதைக் காண நேரிட்டாலும் நல்லவர் பழிக்கும் செயற்பாடுகளைச் செய்யக்கூடாது. உரையாசிரியர் இக்குறளுக்கு விரிவான உரை செய்துள்ளனர். 'இறந்த மூப்பினராய இருமுதுகுரவரும், கந்புடைய மனைவியும், குழவியும் பசியால் வருந்தும் எல்லைக்கண் தீயனபலவுஞ் செய்தாயினும் பறந்தருக்' என்னும் அறநாற் பொதுவிதி இருப்பதை எடுத்துக்காட்டி அதனைச் சான்றோர் பழிக்கும் வினை என விளக்கியுள்ளனர். பெற்றதாய் உறவு ஏனைய உறவுகளையெல்லாம் விட உயர்ந்தது. அதனால் அவள் பசியைக் கண்டபோதும் பழிக்கும், செயற்பாட்டைச் செய்யக்கூடாது என வள்ளுவர் உணர்வு நிலையால் தூண்டப்படும் செயற்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டி, அதனைத் தவிர்க்கவேண்டுமென வலியுறுத்தியுள்ளார்.

செய்வதால் வரும் திடை

நான்கு குறள்களில் வினைத்தூய்மையின்மையால் ஏற்படும் தீமைகளை வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார். தீய செயல்களாற் பெறும் செல்வத்தைவிடச் சான்றோர் அனுபவிக்கும் கொடிய வறுமையே மேலானதாகும். தீய செயற்பாடுகளாற் பழியை மேற்கொள்ள நேரிடும். நல்குரவு பற்றித் தனியே வள்ளுவர் ஓர் அதிகாரம் அமைத்துள்ளார். நல்குரவு என்பது அருபவிக்கவேண்டியவை எதுவும் கிடையாத நிலையாகும். அதனை ஒப்பற்ற பாவி என்ன வள்ளுவர் குறிப்பிட இள்ளார். ஆனால், இவ்வதிகாரத்தில் நல்குரவு நிலையை அடைந்தாலும் வினைத்தூய்மையோடு இருப்பதே நன்றெனக் கூறியுள்ளார். நிலையாத செல்வத்தின் பொருட்டு நிலையான பழியை மேற்கொள்வது தகாது.

இத்தகைய தூய்மையற்ற செயற்பாட்டை மேற்கொண்டால் அவை துன்பத்தையே தருமென்பதைச் சிறப்பாக அமைச்சன் உணர வேண்டும். செய்யக்கூடாத வினைகள் எனச் சான்றோர் விலக்கிய வற்றைத் தன்னாற் செய்யமுடியும் என வீராப்புடன் செயற்படும் நிலையால் முடிவிற் பெருந்துன்பமே ஏற்படும் என்கிறார். செயற்பாடு கணச் செய்யும்போது முதலிற் சிக்கல் தோன்றாவிட்டாலும் முடிவில் ‘பீழைதரும்’ எனக் கூறுகிறார். ‘பீழை’ என்பது தொடர்ந்த துன்பத்தைத் தருவது. பாரதி இச்சொல்லைத் தனது பாடலிலே பயன்படுத்தி யுள்ளான். ‘பெண்ணென்று பிறந்துவிட்டால் பெரும் பீழை இருக்குதடி’ என்ற அவன் வரி இங்கு நினைவுபடுத்தப்பட வேண்டியது.

பிறரை வருத்துகின்ற செயற்பாடு தன்னையே வருந்தச் செய்யும். வள்ளுவர் இதனை ‘அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம்’ எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், தூய்மையான செயற்பாட்டினாற் பெற்ற பொருள்கள், முன் இழந்தாலும் பின்னர் வந்து பயன்தரும். ‘அழக்கொள்ளுதல்’ என்பது ஒருவனை வருந்தச் செய்தும், கண்ணீர் சிந்தச் செய்தும்பெறல்’ எனப்பொருள்படும்.

பத்தாவது குறளில் வினைத்தூய்மையின்மையால் வரும் பயன் பெற்றுமுடியாதது என்பதை ஓர் உவமைமூலம் வள்ளுவர் விளக்குகின்றார்.

“சலத்தால் பொருள் செய்து ஏமார்த்தல் பசுமட்

கலத்துள்ளீர்பெய்து இர்கி யற்று”

அமைச்சன் தீயசெயற்பாடுகளாற் பொருள்சேர்த்து அரசனை வஞ்சித்தல், பசுமையான ஈரமட் கலத்திலே நீரைப்பெய்து அதனை அழிப்பதைப் போன்றதாகும். ‘சலம்’ என்பது நிலையற்றது என்னும் பொருளிற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முன், ஆக்கம் பயப்பன்போல் தோன்றிப் பின் அழிவையே பயப்பது சலமெனப்பட்டது. தேவாரத்துள் ‘சலமிலன் சங்கரன்’ என்ற தொடர் பிற்காலத்தில் வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வினைத்தூய்மை என்னும் அதிகாரத்தில் 'வினைநலம்' என்ற தொடர் சொல்வன்மை என்னும் 'நாநலம்' என்னும் தொடர்போலப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. செயற்பாட்டிலே தூய்மை பேணப்பட வேண்டும் என்பதை வளர்ந்து தொகுத்துக் கூறும்போது ஓர் உவமையையும் எடுத்தான்னிடுள்ளார். தீயவினைகள்மூலம் ஏற்படும் துன்பத்தை நீக்குவதற்காகவே இவ்வதிகாரத்தை அமைத்துள்ளார்.

இக்கருத்துக்கள் அமைச்சியலிற் கூறப்பட்டுள்ளமையால் அமைச்சனுக்கு மட்டுமே கூறப்பட்டவையல்ல. உலகிலுள்ள அனைவருக்குமே பொதுவான கருத்தாகும். 'செய்யற்க' என்ற சொல் விநியமான வேண்டுகோளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது இதற்குச் சான்றாக உள்ளது. 'எற்று இரங்குவ செய்யற்க' 'செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை' என்னும் குறள் தொடர்கள் இதனை நன்கு விளக்குகின்றன. வினை என்ற சொல்லின் பொருளை விளக்கும்போது அச்சொல்லைத் தனியாகவும், பிறிதொரு சொல்லொடு இனைத்துக் கூறலும் வளர்ந்து வரும்படியாகவும் வினை வினைநலம், செய்வினை, பழிக்கும்வினை, பயவாவினை என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். வளர்ந்து தான் எடுத்துக்கூறவந்த கருத்தினைச் சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைக்கும் நிலையிற் சொற்பயன் பாட்டிலும் மிகக்கவனமாக இருந்துள்ளார்.

18. வினாத்திடப்பம்

வினாத்திடப்பம் என்பது தூய்மையான வினா முடிப்பானுக்கு வேண்டுவதாய் மனத்தின்மை என உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளனர். இவ்வதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கூறிய கருத்துக்களை மூன்று கட்டமைப் பிலே நோக்கலாம்.

வினாக்கம்

செயற்பாட்டு வலிமை என்றால் என்ன என்பதை விளக்குவது போன்று இவ்வதிகாரத்தின் முதலாவது குறள் அமைந்துள்ளது.

"வினாத்திடப்பம் என்பது ஒருவன் மனத்திடப்பம் மற்றைய எல்லாம் பிற"

மனவிலிமையே செயற்பாடாகும். செயற்பாட்டைச் செய்வதற்கு ஒருவனுக்கு மனதறுதி இன்றியமையாதது. மற்றவையான கருவி, துணை போன்றனவெல்லாம் வேறுபட்டவையாகும். ஒரு செயற்பாட்டைத் தொடங்கினால் அதை முடிக்கும்வரை மனதறுதி யோடிருக்கவேண்டும். ஏனையவற்றாற் செயற்பாட்டை முடித்துவிட முடியாது. அரசனுக்குப் படை, அரண், நட்பு முதலியவை உறுதியாக இருந்தாலும் மனம் உறுதியாக இல்லாவிட்டால் வினாயை முடிக்கமுடியாது என்கிறார் வள்ளுவர்.

வினாத்திடப்பத்தின் சிறப்பு

ஆராய்ந்த அறிவை உடையவர்கள் செயற்பாட்டைப் பழுதின்றிச் செய்யும் நன்மையுடையவர். அவ்வாறு செய்யும்போது பழுது ஏற்படின் மனந்தளராது உறுதியோடிருப்பதுஅமைச்சனுடைய துணிபு ஆகும். 'ஹறு' என்ற கொல் இங்கே 'பழுது' என்ற பொருள் தருகின்றது. ஒரு செயலைச் செய்யும்போது இடையிலே ஏதாவது பழுது ஏற்படுவதையே 'ஹறு' எனவள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அடுத்துவரும் குறளிற் செயற்பாட்டை மறைத்துச் செய்யவேண்டியது பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஒரு செயற்பாட்டைத் தொடங்கி முடிக்கும் அளவு நிலை வெளிப்படாமல் மறைத்துச் செய்வதே ஆண்மையின் சிறப்பாகும். அச்செயற்பாடு இடையிலே வெளிப்பட்டால் அது நீங்காத துண்பத்தைக் கொடுக்கும். மறைத்துச் செய்வது என்பது சிறப்பாக அமைச்சனுக்குரியது. அங்கம் ஐந்தும் எண்ணியவாறு பிறரறியாமல், தான் அறிந்ததை இங்கிதம், வடிவு,

செயல், சொற்களால் அவர் உய்த்துணராமல் அடக்கிச் செய்தல் என இதனை உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளார். இத்தகைய மன உறுதி ஆண்மையாற் சிறப்பாக வருவதால் ‘ஆண்மை’ எனப்பட்டதென்பர். ஏற்றாவிழும் என்பது பகைவர் முன்கூட்டியே அறிந்து அவ்வினையை விளக்குதல் செய்யமுனைவர் என்பதாகும்.

இவ்வினைத்திட்பத்தை வள்ளுவர் ஒரு குறளால் எல்லோரும் விளக்கிக் கொள்ளும் வகையில் வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“சொல்லுதல் யார்க்கும் எனிய அரியவாம்

சொல்லிய வண்ணம் செயல்”

ஒருசெயலை இவ்வாறு செய்யலாம் எனச் சொல்லுவது எல்லோருக்கும் மிக எளிதானதாகும். ஆனால், சொல்லியபடி செய்வது என்பது எளிதான் காரியமல்ல. செயற்பாட்டை நிற்பபடுத்திச் சொல்லும் ஆற்றலுடையோர் பலர் உள்ளர். ஆனால் அவ்வாறே செயற்பாட்டைச் செய்யும் ஆற்றலுடையோர் சிலரே.

அடுத்த குறளில், வினைத்திட்பத்தின் பிறிதொரு சிறப்பை வள்ளுவர் எடுத்துரைக்கின்றார். செயற்பாட்டாலும் மன உறுதியாலும், சிறந்த அமைச்சனது வினைத்திட்பம் வேந்தனையே பெருமைப்படுத்துவதால் அதனை எல்லோரும் நன்கு மதிப்பர். என்னத்தாலும் செயற்பாட்டாலும் அமைச்சன் திறமையுடையவன் என்பது அவன் செயல்முடிக்கும் திட்பத்தால் மதிப்பிடப்படும். எனவே, வேந்தனுடைய சிறப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதால் இக்குறள் சிறப்பாக அரச செயற்பாட்டின் தன்மையையே விளக்கக் கூறப்பட்டதென்பது வெளிப்படையாகும். மன்னனிடம் மதிப்புப்பெறும் அமைச்சனது சிறப்பியல்பாக ‘வினைத்திட்பம்’ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வினைத்திட்பழுடையவர் பெறும் பெருந்மையொன்று பற்றி அடுத்த குறளில் வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். செயல்வளிமை யுடையவர் தாம் என்னிலை யாவற்றையும் என்னியவாறே பெறுவர். இது வினைத்திட்பத்தால் அடையும் பயனாகும். செயலில் உறுதியாக நிற்கும் நிலை செயலை முடிப்பதற்கு மட்டுமன்றி நினைத்த எல்லா வற்றையும் பெறக்கூடியதகுதிப்பாட்டையும் கொடுக்கும்.

இத்தகைய வினைத்திட்பம் உடையவரை இனங்கண்டு அவர் மூலம் உலகம் பயன்பெறவேண்டும். அதனை ஓர் உவமைமூலம் வள்ளுவர் எடுத்தியம்புகிறார்.

“உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க்கு அச்சு ஆணி அன்னார் உடைத்து”

உருண்டு செல்கின்ற தேருக்கு அச்சாணி இன்றியமையாதது போல, செயல் வளிமையுடையவர் பலர் உலகிலே உள்ளனர். அதனால் அவரை உருவத்தின் சிறுமைகண்டு இகழுக்கூடாது. இந்த உவமையில் ஒரு பெரிய தேரின் இயக்கத்திற்குக் கண்ணுக்குப் பெரிதும் புலப்படாத

சிறிய அச்சாணியே காரணமாக உள்ளது. தேர் பார்வைக்குப் பெரிய தோற்றத்தைக் கொண்டிருப்பினும் அது உருண்டு செல்கின்றபோது எந்தவிதமான இடையூறும் ஏற்படாவண்ணம் சிறிய அச்சாணியே செயற்படுகின்றது. அதுபோலப் பெரிய செயற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு மனத்திட்பம் மிகவும் இன்றியமையாதது. எனவே, வடிவத்தைக் கண்டு எள்ளிநகையாடல்தவறு.

இவ்வதிகாரத்தில் ஆறு குறள்களில் வினைத்திட்பத்தின் சிறப்பு விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. சிறப்பைத் தொகுத்துக் கூறிய வள்ளுவர் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த ஓர் உவமையாலும் எடுத்து விளக்கியுள்ளார். ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன்னர் தமது மனத்தை அச்செயற் பாட்டைச் செய்து முடிக்கும் வண்ணம் உறுதியாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

வினைத்திட்பத்தின் செயற்பாடு

செயற்பாட்டு நிலையில் வினைத்திட்பம் எவ்வாறமையும் என்பதை இவ்வதிகாரத்து நிறைவான மூன்று குறள்களிலும் வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். செய்ய நினைத்த செயற்பாட்டைத் தெளிந்து துணிந்து சோர்வின்றிக் காலத்தைக் கடத்தாமற் செய்துமுடிக்கவேண்டும். ஒரு செயலைச் செய்யமுற்படும்போது கலக்கம் ஏற்பட்டால், முதலில் அதைத் தெளிவிக்கவேண்டும். ‘தூக்கம் கடிந்து செயல்’ என வள்ளுவர் இதனை விளக்கியுள்ளார்.

இதனால் அடுத்த குறளில் வருமாறு ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

“துன்பம் உறவரினும் செய்கதுணிவு ஆற்றி
இன்பம் பயக்கும் வினை”

முதலில் துன்பம் மிக வந்தபோதும் முடிவில் இன்பத்தைத்தரும் செயலைத் தளராமல் துணிவுடன் செய்து முடிக்கவேண்டும். செயற்பாட்டைச் செய்யப்போகும்போது துன்பத்தை எதிர்கொள்ள நேரினும், செயற்பாட்டின் முடிவில் அடையப்போகும் இன்பத்தை நினைத்துத் துணிவோடு அத்துன்பங்களை எதிர்கொண்டு வெல்ல வேண்டும். துணிவும் கலங்காமையும் செயற்பாட்டை இனிதே முடிக்கத் துணைநிற்பனவாகும்.

அதிகாரத்தின் நிலையான குறளில் எத்தகைய வலிமை உடையவராக இருந்தாலும் செய்யும் செயற்பாட்டில் மனவலிமை யோடு செயற்பாதவர்களை உலகம் மதிக்காது. செயற்பாட்டு வலிமையற்றவரது இழிநிலையை இக்குறளில் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். வினைத்திட்பத்திற்கு எதிராக ‘எனைத்திட்பம்’ என்ற எதிர்நிலையான சொற்றொடரை இக்குறளிலே வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஏனைய உடல் நிலையான ஆற்றல்களையே ‘எனைத்திட்பம்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றை படை, அரண், நட்பு என உரையாசிரியர்

குறிப்பிட்டுள்ளனர். அமைச்சனது மனவலிமை என்ற கருத்தில் வினைத் திட்பத்தைக் கொள்ளும்போது இது பொருந்தும். ஆனால், வள்ளுவர் வினைத்திட்பத்தைச் சிறப்பாக அமைச்சனுக்கு இன்றியமையாதது எனக்கூறினாலும், பொதுநிலையில் உலகமக்கள் அனைவருக்கும் இக்குணவியல்பு ஏற்றதென்று கருதியுள்ளார். ‘வேந்தன்’ என்று குறிப்பிடும்போது வினைத்திட்பம் சிறப்பாக வேந்தனைச் சார்ந்த அமைச்சனுக்குரியதெனக் கருகிறார். ‘உலகு’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது மக்கள் எல்லோரையும் உள்ளடக்கியே கூறியுள்ள ரெனலாம்.

இவ்வதிகாரத்தில் வினைத்திட்பம் பற்றிய கருத்துகளை வள்ளுவர் கட்டமைப்புச் செய்யும்போது இப்பண்பு எல்லோருக்கும் இன்றியமையாதது என்கிறார். ‘வினைத்திட்பம்’ என்ற தொடரை இவ்வதிகாரத்தில் இரண்டு குறள்களிற் பயன்படுத்தியுள்ளார். ‘செயல்’ என்ற சொல்லையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். வினை, செயல் என்ற இரு சொற்களின் நுண்ணிய பொருளையும் விளக்கியுள்ளார். ‘வினை’ என்பது செயற்பாட்டின் கருத்துவடிவம். ‘செயல்’ என்பது அதன் செயற்பாடு என்ற தெளிபொருளையும் இவ்வதிகாரத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

19. வினை செயல்வகை

வினை செயல்வகையென்பது செய்யுந்தொழிலைத் திறமுடன் செய்தலாகும். இவ்வதிகாரத்தை நான்கு கட்டமைப்புகளில் நோக்கலாம்.

வினைசெயல்நிற் காலம்

ஒரு செயற்பாட்டைச் செய்வதாக முடிவுசெய்த பின்னர் துணிவுடன் அதனைச் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு துணிவு பெற்றபின் காலத்தைத் தாழ்த்துவது குற்றம் என முதலாவது குறளில் வள்ளுவர் காலம் பற்றிய குறிப்பைக் கூறியுள்ளார். செயற்பாட்டிற்கு முன்னரான நிலைகளைச் சூழ்ச்சி, முடிவு, துணிவு என மூன்றாக வகுத்துக் கூறுகிறார். செயற்பாடு பற்றியதிட்டமிடவின் தொடக்கமே சூழ்ச்சியாகும். முடிவு, அச்செயற்பாட்டைச் செய்து முடிப்பதாக முடிவு செய்தலாகும். துணிவு என்பது எத்தனைய இடையூறுவரினும் அச்செயற்பாட்டைச் செய்து முடிப்பது என்றதுணிவோடிடிருப்பதாகும். இவ்வாறு துணிந்த பின்பு கால நீட்டிப்புச் செய்யின் அதனைப் பகைவர் அறிந்து செயற்பாட்டைத் தடுக்கவும் முயல்வர். அதனால், அவ்வாறு செய்வது தீது என வள்ளுவர் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

இரண்டாவது குறளில், காலந்தாழ்த்துச் செய்யத்தக்க செயற் பாடுகளைக் காலந்தாழ்த்திச் செய்யும்படியும், விரைவாகச் செய்ய வேண்டியவற்றை விரைவாகவும் செய்யும்படி ஆற்றுப்படுத்துகிறார். வினைசெயல் வகையிற் காலம்பற்றிய உணர்வும் கணிப்பும் இன்றி யமையாதது என்பதையும் இக்குறள் உணர்த்தி நிற்கின்றது. ‘தூங்குதல்’ என்னும் தொழிற்பாட்டை வைத்தே இதனை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“தூங்குதூங்கிச் செயற்பாலதூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை”

இக்குறளில் ‘தூங்கல்’ என்னும் சொல் நாலு தட்டவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே, இவ்வதிகாரத்தில் முதலிரு குறளிலும் பொதுவகையால் வினை செய்யும் திறம் கூறப்பட்டதென உரையாசிரியர் உரை செய்துள்ளனர்.

செயல்நிலை

இயலும்போது செயற்பாட்டைச் செய்வது நல்லது. இயலாத விடத்து அதனை முடிக்கும் திறன் அறிந்து முடிக்கவேண்டும்.

உரையாசிரியர் 'சாம, பேத, தானம் என்னும் மூன்றஞுள் அது முடியும் உபாயத்தால் செய்' என உரை செய்துள்ளனர். இக்குறளில் 'ஓல்லுதல்' என்ற சிறப்பான சொற்பயன்பாட்டைக் காணலாம். இதனால் வலியான், ஒப்பான், மெலியான் என்ற மூவகை நிலையானவருக்கு ஏற்ற ஒன்றால் முடிப்பதே நல்லதெனவள்ளுவர் கருதுகிறார்.

அடுத்த குறளில் ஓர் உவமை மூலம் விணை, பகை என்ற இரண்டினது நிலையையும் எடுத்துரைக்கின்றார். செய்யத் தொடங்கிய விணையும், களையத் தொடங்கிய பகையும் என்ற இரண்டினது ஒழிவும் ஆராயும்போது, தியினது ஒழிவுபோலப் பின் வளர்ந்து கெடுக்கும் பகைமை பற்றிய கவனம் தேவை என்பதையும் இவ்வுவமை மூலம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். தீ உள்ளடங்கி இருப்பதுபோலப் பகையும் வெளிப்படையாகத் தெரியாமல் நிற்கும். தீ திட்டெனப் பற்றி எரிவது போலப் பகையும் திட்டெனத் தோன்றிக் கெடுக்கும். இதனால் வலியான் செய்யும் திறம் கூறப்பட்டதெனுரையாசிரியர்க்கறுவர்.

அடுத்து ஆராய்ந்து செய்யவேண்டியவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். ஒரு செயற்பாட்டைச் செய்யும்போது; பொருள், கருவி, காலம், விணை, இடம் ஆகிய ஐந்தையும் பிழையின்றி ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். மயக்கற எண்ணிப் பார்த்த பின்பே செயற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். இவ்வைந்தினையும் உரையாசிரியர் வருமாறு விளக்குவர்.

பொருள்: அழியும் பொருளும் ஆகும் பொருளும், கருவி: தன்தானையும் மாற்றார் தானையும், காலம்: தனக்கு ஆகுங்காலமும் அவர்க்கு ஆகுங்காலமும், விணை: தான் வல்லவிணையும் அவர் வல்ல விணையும், இடம்: தான் வெல்லும் இடமும் அவர் வெல்லும் இடமும். இவற்றைத் தான் வென்றியெய்தும் திறத்திற் பிழையாமல் எண்ணிச் செய்க என்பதாம்.

இத்னையுடுத்து வரும் குறளும் ஆராய்ந்து செய்யவேண்டியவற்றையே கூறுகிறது.

"முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங்கு எய்தும்

படு பயனும் பார்த்துச் செயல்"

முயற்சி, இடையூறு, பயன் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தே செயற்படவேண்டும். செயற்பாட்டுக்கான முயற்சிகளையும் ஏற்படக் கூடிய இடையூறுகளையும் செயற்பாட்டால் ஏற்படும் பயன் என்ப வற்றை முன்கூட்டியே ஆராய்ந்து பார்த்தபின்னரே செயற்படவேண்டும். 'பார்த்துச் செயல்' இரண்டையும் சீர் தூக்கி ஆராய்ந்து பார்த்துச் செயற்படுவதைக் குறித்தது.

ஒருவன் ஒரு செயற்பாட்டைச் செய்யும்போது அவனைக் கவனிக்கும் நிலை ஒன்றுள்ளது. தான் செய்கின்ற செயலின் இயல்லை அறிந்தவனிடம் கேட்டுச் செயற்படவேண்டும். இது ஒரு முன்னோடி

ஆய்வாக அமைகிறது. இவ்வாறு செயற்படுவன் ஒப்பான் என அழைக் கப்பட்டான். எனவே, முதலிற் குறிப்பிட்ட மூன்று பாடல்களிலும் ஒப்பான்திறம் பற்றியே வள்ளுவர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

அடுத்ததாக, மெலியான் செய்யும் செயற்பாடு பற்றிக் கூறுகிறார். அதனை மூன்று குறளில் தொகுத்து விளக்கியுள்ளார். முதற் குறளில் ஓர் உவமைமூலம் விளக்குகிறார்.

'வினையான் வினைஆக்கிக் கோடல் நனைகவுள் யானையால் யானையாத்தற்று'

ஒரு செயற்பாட்டைச் செய்து கொண்டே இன்னொரு செயற் பாட்டைச் செய்வது ஒரு யானையைக் காட்டி மற்றொரு யானையைப் பிடிப்பதை ஒக்கும் என்கிறார். அதுவும் ஒரு யானையைப் பிடிப்பதற்கு இன்னொரு யானை என்ற வகையில் 'நனைகவுள் யானையையே குறிப்பிட்டுள்ளார். மதத்தால் நனைந்த கபோலத்தையுடைய யானையை இன்னொரு யானையோடு பின்திதல் என்பது நன்கு கவனித்தற்குரியது. அப்படிச் செய்வது எளிதான் காரியமன்று. அதனால், தொடங்கிய செயற்பாட்டைப் பிறிதொரு செயற்பாட்டால் முடிக்கும் சிறப்பியல்பையும் கட்டிக்காட்டுகிறார்.

அடுத்து, செயற்பாட்டை முடிப்பதற்குப் பிறிதொரு வழியை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

பகைவரை செல்வதற்குப் பகைவருடன் பொருந்தாதாரை நன்பராக்கிக் கொள்வதும், நன்பர்களுக்கு நன்மை செய்வதைவிட விரைந்து செய்யவேண்டிய செயற்பாடு எனக் கூறுகிறார். 'உட்டாரை ஓட்டிக்கொள்ள' என்ற தொடர் புதிய நன்பரைத் தாமாகவே சென்று தேடிக்கொள்ளல் வேண்டுமென வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. பகைவரோடு பெருந்தாதவரை வலியச் சென்று விரைவில் நட்பாள ராக்கினால் அவரை வெல்வது எனிது என வள்ளுவர் கூறும் வழி மெலியானுக்கு ஏற்றதாயுள்ளது.

இதே வேளை வலிமை குறைந்தவர் வலிமையுள்ளவர் எதிர்க்கின்றபோது தமது பக்கத்திலுள்ளவர் நடுங்குவதைக் கண்டஞ்சி அந்த நிலைமையில் ஏதாவது சந்து கிடைக்குமாயின் அவரைப் பணிந்து ஏற்றுக்கொள்வர். இக்குறள் வினை செயல்வகை பற்றிய நிறைவான கருத்தைச் சொல்கிறது. பகைமை முற்றியபோது அதனை எதிர்நின்று வெல்லுவதற்கு அஞ்சம் படைகளைக் கொண்ட அரசன் ஏதாவது வழியில் எதிர்ப்பவரைப் பணிந்து அவரை ஏற்றுக்கொள்வதே நல்லதென வள்ளுவர் கூறுவது பொதுமக்களின் செயற்பாட்டிற்கும் ஏற்றதாகவே யுள்ளது. வாய்ப்பை இழக்காமற் செயற்படுவதும் வினைசெயல் வகையுள் ஒன்றாக வள்ளுவராற் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

வினைபற்றிய வள்ளுவரது கருத்துநிலைகளிற் செயல்வகையைச் சிறந்தமுறையில் வகுத்துக்கூறிய அதிகாரம் இந்த அதிகாரமேயாகும்.

இங்கும் வினை, செயல் என்ற முன்னைய பாகுபாட்டை மிக நுட்பமாக எடுத்தாண்டுள்ளார். நோக்கிச் செயல், என்னிச்செயல், பார்த்துச் செயல் என மூவகையாகச் செயற்பாட்டை விளக்கியுள்ளார். நோக்கிச் செயல் என்பது ஏதாவது மாற்றுவழி உண்டா என நோக்கிச் செயற்படுதல். என்னிச்செயல் என்பது இருப்பவை எல்லாவற்றின் நிலையையும் பயன்பாட்டையும் ஆராய்ந்து செயற்படுதல். செயற் பாட்டின் நன்மை, திமைகளையும் என்னிப்பார்த்துச் செயற்படல் பார்த்துச் செயல் என்பது செயற்பாட்டால் அடைந்த பயனைப் பார்த்துச் செயற்படலாகும். உவமைகளையும் பொருத்தமாக இணைத்துள்ளார்.

சொற்பயன்பாட்டுநிலையில் வள்ளுவர் இவ்வதிகாரத்தில் ஏற்ற சொற்களைப் பயன்படுத்திப் பொருட்டெளிவைப் புலப்பட வைத்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக ஒருசில சொற்களை நோக்கலாம். சூழ்சி, எச்சம், நன்மைகள், ஓட்டார், நட்டார் என்னும் சொற்கள் ஏற்ற இடத்தில் ஏற்ற விளக்கத்தைத் தந்து நிற்கின்றன. எண்ணிக்கை நிலையில் விடயங்களைத் தொகுத்துக்கூறும் பண்பும் வள்ளுவரது கவிதை யாற்றலாகும். ‘பொருள், கருவி, காலம், வினை, இடனொடு ஐந்தும்’ என்ற தொடர் நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். இலக்கணநிலையில் வியங்கோள் வினைச்சொற்களைப் பயன்படுத்திக் கருத்தை விநியமாகச் சொல்லும் பண்பும் இவ்வதிகாரத்தில் நிறைந்துள்ளது. தூங்குக, தூங்கற்க போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். குறள்களில் இடைச் சொற்களைப் பயன்படுத்திச் சொல்லவந்த பொருளைக் கூர்மையாக்கும் திறனும் வள்ளுவருடைய சிறப்பாகும். ஒல்லாக்கால் நினையுங்கால், இடனொடு, இரண்டின் எச்சம் என்பவற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

20. தூது

தூது என்பது செய்தி என்ற பொருள் தரும் சொல்லாகும். வள்ளுவர் இவ்அதிகாரத்தில் 'தூது உரைப்பான்' என; செய்தியை உரைப்பவனைக் குறித்துள்ளார். 'தூதன்' எனவும் இவன் அழைக்கப் பட்டான். உரையாசிரியர் 'தூது' என்பது சந்தி விக்கிரங்கட்கு வேற்று வேந்தரிடைச் செல்வாரது தன்மையென விளக்கியுள்ளார். தான் வகுத்துக்கூறுவான், கூறியது கூறுவான் எனத் தூது இருவகைப்படும் என மேலதிக விளக்கம் ஒன்றையும் தந்துள்ளனர். இவ்வதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கூறிய செய்திகளை மூன்றாகப் பகுத்து நோக்கலாம்.

தூதன் தகுதியும் பண்பும் பொது

முதலாவது குறளே இத்தகுதிபற்றி விளக்கியுள்ளது. அன்பு டைமை, சிறந்த குடிப்பிறப்பு, வேந்தர் விரும்பும் பண்பு ஆகியவை தூது உரைப்பவனின் பண்பு என வள்ளுவர் வரையறை செய்துள்ளார். வேற்று அரசரும் விரும்புபவனாகத் தூதன் இருக்கவேண்டும் என்பது அவனுடைய தகுதிப்பாட்டை விளக்கிக்காட்டுவதாகவும் உள்ளது.

அடுத்த குறளில் தூதனுக்குரிய இன்றியமையாத குணங்களை விளக்கிக் கூறியுள்ளார். அன்புடைமை, அறிவுடைமை, ஆராய்ந்த சொல்வன்மையுடைமை என்னும் மூன்றும் தூது சொல்வோனுடைய இன்றியமையாத குணங்களைக் காட்டியுள்ளார். எல்லோரும் தூதன்பால் அன்புகொள்ளும்படி அவன் எல்லோரிடத்தும் அன்பு பூண்டவனாக இருக்கவேண்டும். ஆராய்ந்த அறிவும், அறிவுடைமையும் வேண்டும். தூது சொல்லும்போது வேற்றரசர்களிடம் ஏற்றபடி பேசுதல் வேண்டும் மேற்காட்டிய குணங்கள் பொதுவானவையாகும்.

தான் வகுத்துக் கூறுவான் சீற்பு

ஐந்து குறள்களில் தூது உரைப்பவனுடைய தனிச்சிறப்பை வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். அவற்றுள் முதற்குறள் வருமாறு அமைந்துள்ளது.

"நூலாருள் நூல் வல்லன் ஆகுதல் வேலாருள்

வென்றி வினை உரைப்பான் பண்பு"

வேற்படையையுடைய வேற்றரசரிடம் சென்று தன்னுடைய அரசனுக்கு வெற்றிதரும் செயற்பாட்டைச் சொல்லுகின்ற தூதன் நீதி நூல்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த அமைச்சர்களிடையே மிகவும் திறமை

வாய்ந்தவனாக இருக்கவேண்டும். இக்குறளில் வள்ளுவர், தூதன் அமைச்சனைவிட உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவன் என்பதை உணர்த்தி யுள்ளார்.

அடுத்துத் தூதனுக்கு இயற்கையான அறிவும், கண்டவர் விரும்பும் தோற்றும், ஆராய்ந்த கல்வியும் உடையவனே வேற்று வேந்தரிடம் தூதுசொல்லத் தகுந்தவன் என வள்ளுவர் வரையறை செய்துள்ளார். 'செல்க வினைக்கு' என்று நாகரிகமாகக் கூறியுள்ளார். செல்கின்றவனுடைய பேச்சுவன்மை பற்றி வள்ளுவர் சிறப்பாக எடுத்துரைத்துள்ளார். விடயத்தைத் தொகுத்துச் சொல்லியும் கடுமையான சொற்களைத் தவிர்த்தும் இனிய சொற்களைப் பயன்படுத்தி மற்றவர்களை மகிழ்ச்சியறும்படி பேசல்லவனே அரசனுக்கு நன்மை பயக்கும் தூதனாவான்.

அடுத்துத் தூதனுக்கு இருக்கவேண்டிய இன்னொரு சிறப்பை வள்ளுவர் எடுத்துரைக்கின்றார். நீதி நூல்களை நன்கு கற்று, பகையான மன்னர் உள்ளத்திலே நன்கு பதியுமாறு எடுத்துச் சொல்லி, அச்ச மில்லாமற் காலத்திற்கு ஏற்ற உபாயத்தால் முடிப்பவனே சிறந்த தூதனாவான். இங்கு தூதனுடைய கல்விச் சிறப்புத் தனித்துவமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. காலத்தை நன்கு உணர்ந்து செயற்பாட்டைச் செய்வதற்குரிய வழிவகைகளையும் அவன் அறிந்திருக்கவேண்டும்.

தூதர்களிலும் மேலான தூதரையும் ஒருக்குறளில் வள்ளுவர் இனங்காட்டுகிறார்.

"கடன் அறிந்து காலம் கருதி இடன் அறிந்து
எண்ணி உரைப்பான் தலை"

தனது கடமையை நன்கு உணர்ந்து, அதனை நிறைவேற்றுதற் குரிய காலத்தையும் அறிந்து, ஏற்ற இடத்தையும் தெரிந்து சொல்பவனே அதிஹயர்ந்த தூதனாவான். செயற்படும் முறையிலே தன்நிலையையும், பகையரசர் நிலையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் செயற்படுதல் தூதன் திறமையாகும். வடநூலார் தூதரை மூவகையாகப் பகுத்துக் கூறியுள்ளனர். முதல், இடை, கடை என வகுத்துள்ளனர். ஆனால், வள்ளுவர் அதிசிறப்புடைய தூதனையே காட்டியுள்ளார். ஓலை கொண்டு செல்லும் தூதனையும் வடநூலார் இம்மூவகையில் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கூறுவார்.

தூதன் தொகுத்துச் சொல்லும் ஆற்றலுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும். கடுமையான சொற்களை விடுத்து, இனிய சொற்களால் எல்லோர் மனமும் மகிழும் வன்னம் சொல்லித் தன் அரசனுக்கு நன்மைபயக்கச் செய்பவனே உண்மையானதூதனாவான்.

தூது உரைக்கும் சிறப்புநிலை

தூதுபோய் உரைப்பவனுடைய பண்புபற்றி இவ்வதிகாரத்தில் சில கருத்துகளை நிறைவாகக் கூறியுள்ளார்.

"தூய்மை, துணைமை, துணிவுடைமை இம்முன்றின் வாய்மை வழி உரைப்பான் பண்பு"

தனது அரசனுடைய உரைகளை வேற்றரசர்களிடம் சென்று சொல்லும் தூதன் பண்புகளை மூன்றாக வள்ளுவர் வகுத்துக் கூறுகிறார். தூய ஒழுக்கம், துணைஉடைமை, துணிவுடைமை என்னும் மூன்றுமே இப்பண்புகளென விளக்கியுள்ளார். அரசன் பகையைச் சந்து செய்யும் செயற்பாட்டில் இப்பண்புகள் இன்றியமையாதலை. மனத்தூய்மையும், வாக்குத் தூய்மையும் இன்றேல் இப்பணியைச் செய்யமுடியாது. அதனால், அதனை முதலில் வைத்துள்ளார். அடுத்து, தனக்குரிய துணையோடு செல்லவேண்டும். மூன்றாவதாகப் பகையரசனிடம் செல்லும்போது துணிவுடன் போகவேண்டும். அச்சும் தவிர்த்துத் துணிவுடன் செல்லும் ஆற்றல் தூதனுக்குரிய ஒரு சிறப்பு நிலையாகும்.

அடுத்துத் தூது உரைக்கும்போது வாய் தவறியும் குற்றமற்ற சொற்களைச் சொல்லாத மனத்திட்டபம் உடையவனாக இருக்க வேண்டும். இத்திட்டபம் தூதனுடைய சிறப்புநிலையாகும். வினைத் திட்டபம் என்னும் அதிகாரத்திலும் இதுபற்றி வள்ளுவர் குறிப்பிட இருள்ளார்.

"விடுமாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான் வடுமாற்றம் வாய்சேராவன்க ணவன்"

சொற்களால் மாற்றம் செய்யும் பணியேற்று, வேந்தரிடம் சென்று தனது உரையால் அப்பணியைச் செய்யும் தூதன் 'வடுமாற்றம் வாய்சேராதவன்கண்மை உடையவனாக இருத்தல்வேண்டும். இழிவான உரைகளைக் கேட்க நேர்ந்தபோதும் தனது பேச்சிலே சோர்வில்லாத பண்பையுடையவனே சிறந்த தூதனாவான். முதலிற் சொன்ன துணிவுடைமையிருப்பதால் இத்தகைய வன்கண்மையும் அவனாற் போற்றப்படவேண்டும் என வள்ளுவர் வலியுறுத்திக் காட்டுகிறார்.

இச்சிறப்பின் உச்சநிலையாகப் பத்தாவது குறளை அமைத்துள்ளார்.

"இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு உறுதி பயப்பதாம் தூது"

தூது செல்கின்றவனுடைய உயிருக்கே இடையூறு வருவதாயினும் அஞ்சாமல் தன்னுடைய அரசனுக்கு நன்மை பயக்குமாறு தூதை அவன் எடுத்துரைக்கக் கடமைப்பட்டவனாவான். உயிருக்கு இறுதி நேருவதாயினும் தூதன் சினம் கொள்ளாமற் பொறுமையாக இருக்கவேண்டும். முதற்குறளிற் குறிப்பிட்ட வன்கண்மையை இழக்கக் கூடாதென ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

தூது என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் 'வேந்தன்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். வேந்து பற்றிய விளக்கத்தை

இறைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்தில் தெளிவுறுத்தியுள்ளார். வேந்தன், நிலன் ஆள்பவன், அரசு, மன்னன், இறை என வகுத்துக்காட்டும் நிலையில் வேந்தன் குறுநிலப்பரப்புக்குரியவன் என்பது பெறப்படுகிறது. பின்னர் அவன் நிலப்பரப்பை ஆளும் தகுதி பெற்றவனாகித் தனது நிர்வாகப் பொறுப்புக்குரிய பகுதியாக்கி அரசு அமைத்து, அரசன் என்ற உரிமையைப் பெறுகிறான். அதன்பின் அப்பகுதியிலே தலைமுறை தலைமுறையாக நிலைபெற்று ஆட்சிசெய்வதால் மன்னன் எனப் பட்டான். நிலை பெற்றிருப்பதாலும் மக்கள் தேவைகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றும் அருளாளனாகவும் விளங்குவதால் 'இறைவன்' என அழைக்கப்பட்டான்.

இவ்வதிகாரத்தில் 'வேந்து அவாம் பண்புடைமை', 'வேந்தர்க்கு உரைப்பான்' போன்ற தொடர்கள்மூலம் குறுநிலப்பரப்புக்குரிய வேந்தனுக்கு பகைமையைச் சந்து செய்வதற்குத் தூரு தொழிற்படும் நிலையை நுட்பமாக விளக்குகிறார். அதனாற்றான் தூதன் வேந்தன் இருப்பைப் பேணும் கடமையை உடையவனாக இருக்கிறான். அமைச்சனுக்கு அடுத்தபடியாகத் தூதன் பணி மிகவும் இன்றியமையாதது. அமைச்சனோடு ஒப்ப நோக்கப்பட்ட தூதன் பற்றி உரையாசிரியர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் வள்ளுவர் தூதன் பண்பை விரித்துரைக்க வேண்டியிருந்தது. அவனுடைய குணவியல்பு களும் சிறப்புகளும் இவ்வதிகாரத்தில் விரித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. தூரு உரைக்கப்படவேண்டுமென்பதை வள்ளுவர் வலியுத்துகிறார். இச்சொல்லை அதனால் ஆறு முறை பயன்படுத்தியுள்ளார்.

21. மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல்

இவ்வதிகாரம் அமைச்சர் அரசரோடு பொருந்தி ஒழுகுமாறு பற்றிக் கூறுகிறது. வள்ளுவர் எக்காலத்திற்கும் ஏற்றதான் கருத்துக்களைச் சொல்வதில் வல்லவர். இதனால், இவ்வதிகாரத்திற்கு 'மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்' எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளார். இப்போது மன்னராட்சி முறை இல்லாத காலத்தும் ஆட்சித்தலைவரரச் சேர்ந்தொழுகல் எனக்கூறுவதே பொருத்தமாகும். 'தலைவரோடு பொருந்தி நடத்தல்' எனக்கூறலாம். இவ்வதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கூறிய கருத்துக்களை மூன்று கட்டமைப்பில் நோக்கலாம்.

பொதுவகையாற் கூறல்:

அமைச்சர் மன்னரோடு பொருந்தியிருப்பதற்குரியவற்றை முதலிலே வள்ளுவர் பொதுவகையால் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

"அகலாது அனுகாது தீக்காப்பவர் போல

இகல் வேந்தர் சேர்ந்து ஒழுகுவார்"

தம் மோடு மாறுபட்டு நடக்கக்கூடிய அரசரைச் சேர்ந்தொழுகும் அமைச்சர் அரசரை விட்டு அகலாதும் மிக அண்மையிற் செல்லாமலும் நெருப்பிலே குளிர் காய்வார்போல நடத்தல்வேண்டும். அரசரை விட்டு விலகினாலும் அமைச்சர் தன் கடமையைச் செய்யமுடியாது. அரசரோடு மிக ஒட்டி உறவாடினாலும் அமைச்சர் செயற்பாட்டிற் சிக்கல் ஏற்படலாம். எனவே, அரசரோடு அமைச்சர் சேர்ந்தொழுக வேண்டிய நிலையை ஓர் உவமைமூலம் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். நெருப்பிலே குளிர்காய் விரும்புவோர் நெருப்பை விட்டு விலகாமலும், அதிகம் நெருங்காமலும், தேவையான அளவு தூரத்தில் இருந்து குளிர்காயவேண்டும். அதேபோல அமைச்சர் அரசரோடு பழகல் வேண்டும். இந்த உவமை வள்ளுவர் கூறவந்த விடயத்தை மிகத்தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளப் பெரிதும் உதவுகின்றது.

அடுத்த குறள் அமைச்சருக்கு இன்னொரு பொதுவான அறிவுரை கூறுகின்றது. மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாதிருத்தல் அமைச்சருக்கு அரசரால் நிலைபெற்ற செல்வத்தைக் கொடுக்கும். இங்கே வள்ளுவர் 'விழைதல்' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். உரையாசிரியர் இச்சொல்லுக்கு நுகரப்படுவன, ஒப்பனை, மேன்மை என விளக்கந்தந்துள்ளனர். இதனால் இச்சொல் ஒருவருடைய தனிப்பட்ட விருப்பத்தை யுணர்த்துஞ் சொல் என்பது

பெறப்படும். மன்றதுதலிப்பட்டவிருப்பங்களில் அமைச்சர் விருப்பம் கொள்ளாவிட்டால் அரசர் எல்லாச் செல்வத்தையும் அச்சமின்றி அமைச்சருக்கு நல்குவார்.

அமைச்சருக்குப் பொதுவாகவரும் சிக்கலை, அடுத்து வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். அமைச்சர் தமது நிலையைக் காத்துக்கொள்ளக் கருதினால் அரிய பிழைகள் தம்மில் வராவண்ணம் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிழை ஏற்பட்டதாக அரசர் ஜூயிற்றால் அதனைத் தெளி வித்தல் மிகவும் கடினமாகும். இங்கு 'தேற்றுதல்' என்ற சொல்லை வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். பிழை வராமற் போற்றவேண்டும். அப்பிழைகளை உரையாசிரியர் அரசராற் பொறுத்தற்கு அரிய அறைபோதல், உரிமையொடு மருவல், அரும்பொருள் வெளவல் எனக் குறிப்பிட்டு உள்ளனர்.

சிறப்பு வகையாற் கூறுலே:

அரசரோடு இருக்கும்போது அமைச்சர் செய்யக்கூடாதன பற்றி முதலிற் கூறியுள்ளார். அரசர் அருகில் இருக்கும்போது, அவர் காண ஒருவன் செவி அருகிற் சொல்லுதலும், ஒருவன் முகம் நோக்கி நகைத்தலும் கூடாது. அரசன் பிறரோடு மறைபொருள் பேசும்போது உற்றுக்கேட்காமலும், தொடர்ந்து வினா எழுப்பாமலும் இருக்க வேண்டும். அரசன் சொன்னால் பின்னர் அது பற்றிக் கேட்டறிய வேண்டும். இங்கு வள்ளுவர் அரசன் அமைச்சர் தொடர்பு நிலையில் இக்கருத்துகளைக் கூறினாலும், அவை எல்லோருக்கும் பொதுவான பின்பற்றக்கூடியகருத்துகளாக உள்ளன.

‘செவிச் சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்து ஒழுகல்
ஆன்ற பெரியார் அகத்து’

இக்குறளில் ‘பெரியார்’ என்ற சொற்பயன்பாடு எல்லோரும் பின்பற்ற வேண்டியதென்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றது. ‘செவிச்சொல்’, ‘சேர்ந்த நகை’ என்னும் தொடர்கள் உரையாடுவோரது பண்பற்ற செயற்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

எனவே, அடுத்து அமைச்சனின் சிறப்பு நிலைபற்றிக் கூறும் போது குறிப்பை அறிந்து, காலத்தை நோக்கி வெறுப்பற்றவற்றையும், வேண்டுவனவற்றையும் அரசன் விரும்பும் வகையிற் சொல்லவேண்டும் எனக்கூறுகிறார். ‘வேட்ப’ என்ற சொற்பயன்பாட்டைப் பொருளின் கூர்மை கருதி வள்ளுவர் பல குறட்பாக்களில் முன்னரும் பயன்படுத்தி யுள்ளார். ‘வேண்டுப வேட்பச் சொலல்’ என்னும் அடி இனிமையாகச் சுருங்கிய விளக்கமான பொருளைத்தரும் சொற்களாற் சொல்லுக என வெகுவிந்யகமாக வள்ளுவர் குறிப்பிட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

பிறிதொரு சிறப்பு வகையாற் கூறுவதை அடுத்த குறளில் வள்ளுவர் காட்டுகிறார்.

"கேட்பன சொல்லி விணையில் எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும் சொல்லாவிடல்"

விரும்புகின்றவற்றை அரசன் கேட்காவிட்டாலும் அமைச்சன் சொல்லவேண்டும். விரும்பத்தகாதவற்றையும், பயனில்லாவற்றையும் அரசன் கேட்டாலும் சொல்லக்கூடாது. அரசனுக்குத் தேவையான வற்றை மட்டுமே அமைச்சன் சொல்லக் கடமைப்பட்டவன். சொல்ப வற்றையும் சொல்லக்கூடாதனவற்றையும் அமைச்சன் அறிந்திருந்தால் மட்டும் போதாது. அவற்றை அரசனுக்கும் தெரியப்படுத்தவேண்டும்.

அரசர் பற்றிய கருத்துநிலை

அமைச்சர், அரசர் பற்றிய கருத்தில் மிகத்தெளிவாக இருக்க வேண்டுமென்று வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்றார். அரசரால் நன்கு மதிக்கப்படுகிறோம் என்று கருதி, அரசன் விரும்பாதவற்றைச் செய்யக்கூடாது. இதனை நிலையான அறிவு பெற்ற அமைச்சர் நன்கு உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அரசர் நிலை கண்டு அதற்குத் தகச் செயற்படவேண்டியது அமைச்சர் கடனாகும்.

"இளையர் இனமுறையர் என்று இகழார் நின்ற
ஒளியோடு ஒழுகப்படும்"

தம்முடைய அரசரை இளையவர் என்றும், இன்ன உறவு முறையினர் என்றும் இகழாமல் அரசர் நிலையோடு பொருந்தி அமைச்சர் செயற்படவேண்டும். அரசர் வயதில் குறைந்தவராக இருந்தாலும் அது பற்றி இகழ்ந்து கூறும் இயல்பு அமைச்சருடையத்தல்ல. நிர்வாக நிலையில் வயதும் உறவும் கருத்திற் கொள்ளப்படக்கூடாதென்பது வள்ளுவர் கருத்தாகும். அரசர் மாட்டுள்ள ஒளியோடு பொருந்த ஒழுகுவதே அமைச்சனுடைய கடனாகும். ஒளி என்பதற்கு உரையாசிரியர் வருமாறு உரைவிளக்கம் செய்துள்ளனர்.

"உறங்கா நிற்கவும் தாம் உலகம் காக்கின்ற அவர் கடவுள்தன்மை அதனோடு பொருந்த ஒழுகலாவது, அவர் கடவுளரும், தாம் மக்களுமாய் ஒழுகுதல். அவ்வொளியாற் போக்கப்பட்ட இளமையும் முறைமையும் பற்றி இகழ்வாராயின் தாழும் போக்கப்படுவர் என்பது கருத்து"

இதே தன்மையை இவ்வதிகாரத்தின் நிறைவான குறளிலும் வள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார்.

"பழையம் எனக்கருதிப் பண்பு அல்ல செய்யும்
கெழுத்தைக்கை கேடு தரும்"

அரசனுக்கு யாம் பழைமையானவர் என்ற என்னத்தில் தகாதவற்றை அமைச்சர் செய்யும் உரிமையைக் கொள்ளுதல் கேட்டையே பெரிதும் விளைவிக்கும். அரசர், அமைச்சர் என்பதால் எல்லாவற்றையும் பொறுப்பர் என்று கருதி, அமைச்சர் தனது மனம்

போன போக்கிற செயற்படக்கூடாது. ‘பண்பு அல்ல செய்யும்’ அமைச்சராக மாறக்கூடிய தன்மையை வள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டு கின்றார். இது அமைச்சர் தன்னிச்சைப்படி செயற்படுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதைப் பெரிதும் வலியுறுத்துவதாக உள்ளது.

இவ்வதிகாரத்தில் வள்ளுவர்; வேந்தர், மன்னர் என்ற இரு சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். வேந்தர் என்ற சொல்லை இகல் என்ற சொல்லுடன் இணைத்து ‘இகல்வேந்தர்’ என்று குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. இங்கு இத்தொடர் குறுநிலமன்னரையே குறிக் கின்றது. இதனால் உரையாசிரியரும் கட்தின் வெகுஞும் தன்மையர் என்பது தோன்ற இகல்வேந்தர்’ என்று வள்ளுவர் குறிப்பிட்டார் என உரைவிளக்கம் செய்துள்ளார். மன்னர் என்பது நிலைபெற்ற ஆட்சி யுரிமை பெற்றவர் என்ற நிலையில், அவரோடு அமைச்சர் முரண்பாடாது சேர்ந்து ஒழுகும் தன்மைபற்றிய கருத்துகளை இவ்வதிகாரத்தில் தொகுத்துக்கூறியுள்ளார்.

அரசருக்கும் அமைச்சருக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பில் ஏற்படக்கூடிய இடையூறுகளை அமைச்சர் நன்கு அறிந்திருக்கவேண்டும் என்பதே வள்ளுவருடைய ஆற்றுப்படுத்தலாகும். ஒரு நாட்டின் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளில் பெரும்பங்கு வசிக்கும் அமைச்சருடைய கடமைகளை வரையறை செய்வதில் வள்ளுவர் வெகு கவனமாகக் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். சொல்லும் முறையையை வேட்பச் சொல்ல, சொல்லாவிடல் என இருவகையாகக் காட்டியுள்ளமை இதற்குச் சான்றாக உள்ளது. அமைச்சர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய குணங்களை வெகுநுட்பமாக விளக்கியுள்ளார். ‘சேர்ந்து ஒழுகல்’ என்ற தொடர், அதிகாரத்து உள்ளடக்கத்தைச் சிறப்பாக விளக்கி நிற்கிற தென்லாம்.

22. குறிப்பு அறிதல்

மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகும் அமைச்சருக்கு அரசர் கருதிய வற்றை அவர் கூறாமலே அறிகின்ற திறமை இன்றியமையாதது. அதனால் குறிப்பு அறிதல் என்னும் அதிகாரத்தில் அது தொடர்பான கருத்துகளை வள்ளுவர் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். இவற்றை நான்கு கட்டமைப்பு நிலைகளாக வகுத்து நோக்கலாம்.

குறிப்பு அறிவாறு சிறப்பு

அரசன் கூறவேண்டாதபோது அதனைக் குறிப்பால் அறியும் அமைச்சர் எல்லாக் காலத்திற்கும் உலகத்திற்கு ஓர் அணிகலன் போன்றவனாவான். நீராற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்திற்கு ஓர் அணிகலம் என்று கூறுவது; ஆகுபெயராய் வையத்துள்ளாரைக் குறித்து நிற்கிறது.

அமைச்சருடைய குறிப்பு அறியும் திறன் கொண்டு அவரைத் தெய்வத்தோடொப்பவன் எனவள்ளுவர் கூறுகிறார்.

"ஜயப்படாஅது அகத்து உணர்வானைத்

தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொள்ள"

ஒருவன் மனத்திலே தோன்றுவதைச் சந்தேகப்படாது தீர்க்கமாக உணரவல்லவனாயின் அவனைத் தெய்வத்தோடு ஒப்ப மதிக்கவும். இத்தகைய அமைச்சரின் தெய்வத்தன்மையை உரையாசிரியர் வருமாறு விளக்குவர்.

"உடம்பு முதலியவற்றான் ஓவ்வானாயினும், பிறர் நினைத்து உணரும் தெய்வத்தன்மையுடைமையின், தெய்வத்தோடு ஒப்ப என்றா"

தம் குறிப்பையும் அதனால், பிறர் குறிப்பையும் உணரவல்ல வனை, அரசர் தம் உறுப்புகளில் எதைக் கொடுத்தாயினும் அவரைத் துணையாகக் கொள்ளவேண்டுமென வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இங்கு குறிப்பறிதல் என்பது சிறப்பான ஒரு குண இயல்பு என்பதை அரசர் உணரவேண்டுமென வள்ளுவர் வற்புறுத்துவது நன்கு புலனாகின்றது. பிறர் குறிப்பை அறியும் ஆற்றல் சிலருக்கேயுண்டு. இங்கு அரசன் உறுப்பு என்பது பொருள், நாடு, யானை, குதிரை போன்ற புறத்து உறுப்புகளென உரையாசிரியர் விளக்கம் தருகின்றனர். பிறருடைய முகக்குறிப்பாலே அவருடைய மனக்குறிப்பை உணரும் ஆற்றலும் உடையாரும் உளார். முதல் மூன்று குறள்களாலும் குறிப்பு அறிவாருடைய சிறப்பை வள்ளுவர் ஒரு அறிமுகவுரைபோலத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

குறிப்பு அறியாதார் ஒழிவு

ஒரு சிறப்பான குணமியல்பு பற்றி விளக்கும்போது அக்குண மில்லாஸ்மையால் ஏற்படும் இழிவையும் எடுத்துரைப்பது வள்ளுவருடைய புலமைச்சிறப்பாகும் என, ஆது பற்றி இரு குறள்களை அமைத்துள்ளார்.

"குறித்து கூறாமைக் கொள்வாரோடு ஏனை
உறுப்பு ரணையரால் வேறு"

ஒருவன் மனத்திலே எண்ணுவதை அவன் தன் வாயாற் கூறாமலே அறியவல்லாரோடு மற்றவர் உறுப்பால் ஒத்தவராக இருப்பினும் அறிவாற் பெரிதும் வேறுபட்டவராவர். இக்குத்தை வள்ளுவர் பெருமை என்னும் அதிகாரத்திலும் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். எல்லா உயிர்களுக்கும் பிறப்பு ஒரு தன்மையானது. ஆயினும் பெருமை சிறுமை என்ற குணவியல்புகள் வேறுபட்டவை என விளக்கியுள்ளார். ஆனால், இங்கு 'குறிப்பறிதல்' என்பது, ஒருவருடைய நுண்ணிவுடன் தொடர்புடையது என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

எனவே, அதன் இழிவைப்பற்றி மேலும் விளக்கும்போது, குறிப்புகளாற் பிறர் குறிப்பை உணரமுடியாவிட்டால் அவருடைய கண்கள் வேறு என்ன பயனைத்தரும் எனக் கேட்கிறார். அந்தக் கண்களாற் பயனில்லை என்பதே வள்ளுவர் கருத்தாகும். மனிதனுடைய கண்கள் அவனுடைய அறிவுக்குத் துணைநிற்பவை. ஒருவருடைய கண்கள் அவருடைய முக அழகைக் காட்டும் உறுப்பு மட்டுமல்ல. கல்வி என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கல்வியடையவரையே கண்ணுடையவர் எனக்கூறியுள்ளார். எனவே, கல்வியறிவுடையவரது கண்கள் பிறருடைய உள்ளத்து உணர்வுகளை ஊருடுவியறியும் பேராற்றல் படைத்தவையாக இருக்கவேண்டும். பார்வை என்பது பார்த்தறிதலை மட்டும் குறிப்பதன்று. நுட்பமான உணர்வுகளைப் பிற உறுப்புகளின் செயற்பாட்டால் அறியும் ஆற்றலுமுடையதாகும் என்பதே வள்ளுவர் கருத்தாகும்.

குறிப்பிற்குக் கருவியானது எது

பிறருடைய உள்ளக்குறிப்பை அறிவதற்குக் கருவியாவது எது என்பதை வள்ளுவர் அடுத்த மூன்று குறள்களில் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

"அடுத்து காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்து காட்டும் முகம்"

அடுத்த பொருளைக் காட்டும் பளிங்குபோல உள்ளத்தில் உள்ளதை முகம் தெளிவாகக் காட்டிவிடும். இக்குறளில் ஓர் உவமை மூலம் கூறவந்த கருத்தை வள்ளுவர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். ஒருவருடைய உள்ளத்தில் உள்ள உணர்வை அவருடைய முகம் புறத்தே தெரியப்பன்னும். 'அடுத்து' என்ற சொல் இங்கே ஆகுபெயராய்

வந்துள்ளது. 'கடுத்தது' என்பது 'கடி' என்னும் உரிச் சொல்லின் அடியாய் வந்த தொழிற்பெயராகும். ஒன்றே முக்கால் அடியில் தாம் கூறவந்த கருத்துக்களைக் கூறும் வள்ளுவர் இத்தகைய இலக்கணக் கூறுகளைப் பெரிதும் பயன்படுத்துவதைத் தமது கவிச்சிறப்பாற்றலாகக் கொண்டுவர். அவர் பயன்படுத்தும் உவமையும் அவர் கூற வந்த கருத்தின் நுட்பமான பொருளைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டும் இயல்புடையது.

ஒருவன் ஒன்றை விரும்பினாலும் வெறுத்தாலும், அதை அவனுடைய முகம் உடனடியாகக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். அதனால், முகத்தைப்போல அறிவுமிக்கது வேறு உண்டோ? - என வினாவை எழுப்புகிறார் வள்ளுவர். அறிவின் திறக்கை அறிவிக்கும் கருவி முகமே. எனவே, அறிவையுடைய உறுப்பு முகம் எனவும், அது பளிங்கு போன்றதென்றும் கூறுகிறார். இதனால் மனிதனுடைய ஏணை உடலுறுப்புகளைவிட முக்கியமானதென முகத்தைச் சுட்டிக்காட்டு கிறார். இதனால், அடுத்த குறளில் ஒருவனுடைய முகத்தை நோக்கினால் அவன் அகத்தை அங்கு காணலாம் என்கிறார். ஒருவனுடைய முகத்தை நோக்கி அவனுடைய மனக்குறையை நன்கூணர்ந்து, அவனுடைய குறைகளைப் போக்கமுடியும். குறையுடையவர் எமது முகத்தை நோக்கும்போது அதையும் உணரும் ஆற்றலும் எமக்குத்தேவை. மேற்காட்டிய கருத்தை மூன்று பாடல்களிற் சிறப்பாகத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

நுண்கருஞ் நோக்கு

அரசர் தமிழ்நாட்டைய கண்பார்வையின் வேறுபாட்டை அறிய வல்ல அமைச்சரைப் பெற்றால், பகைமையையும் நட்பையும் அவர் கண்களாலேயே அறிந்துகொள்ள முடியும்.

"பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணரைக்கும் கண்ணின் வகைமை உணர்வார்ப் பெறின்".

நோக்கு வேறுபாட்டை உணரும் நுட்பமான ஆற்றல் அமைச்சருக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது. அரசர் சொல்லாலும் அவர் முகக்குறிப்பாலும் அறிவிக்காத பல விடயங்களைக் கண்பார்வையால் அமைச்சர் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வதிகாரத்தின் பத்தாவது குறளும் 'கண்' பற்றிய கருத்தையே கூறுகிறது. நுண்ணறிவுடைய அமைச்சருக்கு அரசருடைய மனக்கருத்தினை அளக்கும் கருவியாக கண் மட்டுமே அமைந்துள்ளது. 'கண்ணோட்டம்' என்னும் அதிகாரத்திற் கண்ணின் சிறப்பை வள்ளுவர் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். அங்கு கண்ணின் சிறப்பியல்பைப் பிறிதொரு பண்பாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். கண்ணிற்கு அணிகலம் கண் ணோட்டம் என்றார். ஆனால் இங்கு கண்ணை ஒரு சிறந்த அளவு கோலாகக் கூறுகிறார்.

"நுண்ணியம் என்பார் அளக்குங்கோல் காணுவங்கால்
கண்அல்லது இல்லை பிற"

கண்ணென் ஓர் அளவு கோலாக வள்ளுவர் சிறப்பித்துக் கூறி யுள்ளார். கண் ஊட்டிருவிப் பார்க்கும் ஆற்றல் உடைய ஓர் உன்னதமான உறுப்பாகும். இதனையே ஏனைய உறுப்புகளின் செயற்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நன்கு உணரமுடிகின்றது. நுண்ணறிவை வெளிப்படுத்தும் உறுப்பாகும். எனவே, வள்ளுவர் அதற்கு 'நுண்ணியம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். நுண்ணியம் என்று சொல்லுக்கு 'நுண்ணறிவு' என உரையாசிரியர் பொருள் கூறியுள்ளனர். பிறருடைய கருத்தை அளக்கும் அளவைகளாக இங்கிதம், வடிவு, தொழில், சொல் என்பவற்றையும் உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால், இவையெல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய மிகச்சிறப்பான அளவுகோலாகக் கண்ணைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'நுண்ணியம்' என்பது நுட்பமான அறிவுடைய கண்ணையே குறித்து நிற்கிறது. பார்வையால் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் குறிப்பாக அவற்றின் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிவதற்குக் கண்ணின் தொழிற்பாடு மிகவும் இன்றியமையாதது. பிறருடைய முகத்தின் குறிப்பைக் கண்களால் நன்கு கண்டறியலாம். பகைமையையும் நட்பையும் பகுத்தறிய இக்குறிப்பின் உட்கிடையை அறியும் ஆற்றல்வேண்டும். கல்வி கேள்விகளாற் பெற்ற அறிவுகொண்டு பகுத்தறியும் நிலை ஒன்றிருப்பினும் இந்த நுண்ணியம் உடனடியாகக் காட்சி நிலையில் உள்ளக்கிடக்கையை அறியத்தகரும். எனவே, குறிப்பறியும் கருவியாகக் கண்ணை வள்ளுவர் இவ்வதிகாரத்திற் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். அரசருடைய பகைமையையும் கேண்மையையும் அரசன் பார்வையால் அளந்து அறிந்து அமைச்சன் அதற்குரிய செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும். இது உலகத்தவர் எல்லோருக்கும் இருக்கவேண்டிய நுண்ணியமாகும்.

23. அவை அறிதல்

அவையிலே இருக்கும் அமைச்சருடைய பிறிதொரு சிறப்பான தகுதிப்பாட்டை இவ்வதிகாரத்தில் வள்ளுவர் விளக்குகிறார். அவையிலே பேசும்போது அதன் தகுதிப்பாட்டை மனதிற் கொண்டே பேசுவேண்டும். இவ்வதிகாரக்கருத்துகளை ஐந்து கட்டமைப்பில் நோக்கமுடியும்.

அவை அறியாக்கால் வரும் குற்றம்

சொல்லவேண்டிய சொல்லை அவைஅறிந்து சொல்ல வேண்டும். சொல்லும் சொல்லும் தூய்மையானதாக இருக்கவேண்டும். சொற்களை உரைகாரர் செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் என்று மூன்றாகப் பகுத்துக் கூறியுள்ளனர். தூய்மை என்பது இம்மூலகைச் சொற்களில் ஆகாதனவற்றை ஒழித்து, ஆவனவற்றைக் கொள்ளுதல் என்பர். எனவே, அவையிலே பேசுவோருக்குச் சொற்களை ஆராய்ந்து சொல்லும் பெரும் தகுதிப்பாடு இருக்கவேண்டுமென வள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார்.

இன்னொன்று சொற்களின் பயன்பாட்டை ஆராய்ந்து அறியும் ஆற்றல் உடையவர், அவையின் தன்மையறிந்து தவறின்றி அவற்றைச் சொல்லவும் வேண்டும். சொற்களின் பயன்பாடு என்பது மூலகைச் சொல்லின் செம்பொருள், இலக்கணப்பொருள், குறிப்புப்பொருள் என்னும் பொருட்களின் திறம் அறிந்து பயன்படுத்தும் தன்மையாகும். கேட்கும்போது விருப்பம் உண்டாகும் வகையிலும் சொல்லவழுவும், பொருள்வழுவும் இன்றிப்பயன்படுத்தவேண்டும்.

அவையின் தன்மை அறியாமற் சொற்களைப் பயன்படுத்துபவர் சொல்லுதலின் வகையறியாதவராவர். அவையறியாது பேசுதல் பெருங்குற்றமாகும்.

"அவை அறியார் சொல்லல் மேற் கொள்பவர் சொல்லின் வகை அறியார்வல்லதூஉம் இல்"

குற்றமான சொற் பயன்பாட்டை மேற்கொள்பவருக்கு அவர் கற்று வந்த கலையின் திறமையும் கிடையாது என வள்ளுவர் எடுத்துக் கூறுகிறார். அவை பற்றிய அறிவு சொல்லுவோருக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது என்கிறார்.

அவைத்தறம்

அறிவிற் சிறந்தவர் ஒருவர் ஓர் அவையில் அதன் தன்மைக்கேற்ப நடந்துகொள்ளவேண்டும். அறிவிற் சிறந்தவர் கூடியுள்ள அவையில் அறிவிற் சிறந்தவராகவும், அறிவிற் குறைந்தவர் கூடிய அவையில் தாழும் அறிவிற் குறைந்தவர் போலவும் இருக்கவேண்டும். அறிவிற் சிறந்தவரை வள்ளுவர் 'ஓள்ளியார்' எனக் குறிப்பிடுகிறார். தம் முடைய நூல்வன்மையும் சொல்வன்மையும் தோன்ற எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் படைத்தவரே ஓள்ளியாரவர். அத்தகைய ஆற்றல் இல்லாதோரை 'வெளியார்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"ஓள்ளியார் முன் ஓள்ளியர் ஆதல் வெளியார் முன்
வான் சுதை வண்ணம் கொல்ல"

இக்குறளின் பொருள் இன்றைய காலகட்டத்திற்கும் மிகவும் பொருத்தமாகவே உள்ளது. சபை அறிந்துபேசும் ஆற்றல் பற்றிய தெளிவை இக்குறள் நன்கு விளக்கியுள்ளது. அரசனவை மட்டுமன்றிப் பொது அவை எல்லாவற்றுக்கும் பொருந்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

அவையிலே அடக்கமாகப் பேசுவதும், நன்று என்று கூறப்படும் குணங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். தம்மைக் காட்டிலும் அறிவின் மிக்கவர் ஒருவர் அவையிலே இருக்கும்போது அவரைக் காட்டிலும் முற்பட்டு ஒன்றைச் சொல்லாத அடக்கம் பேணப்பட வேண்டும். இத்தகைய அடக்கத்தையே நல்லனவற்றுள் எல்லாவற்றிலும் நல்லது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 'முந்து கிளவாச் செறிவு' என்ற தொடர்மூலம் இப்பண்பை நன்கு விளக்கியுள்ளார். 'முந்து' என்று குறிப்பிட்டமையால் உடன் கிளத்தலும், பின்கிளத்தலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்பது உணர்த்தப்பட்டது. அறிவுடையார் அவையில் செயற்படும் முறைமையும் இக்குறளில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அவைக்குற்றம்

அவையிலே அறிவுள்ளவர் இமுக்குப்படுதல் குற்றமாகும். அதனை வள்ளுவர் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

"ஆற்றின் நிலைதளர்ந்தற்றே வியன்புலம்
ஏற்று உணர்வார் முன்னர் இமுக்கு"

அவையிலே இமுக்குப்படுதல் என்பது அறிவுடையவர் ஒருவர் அவையிலே மெய்யிறவுடையார் ஒருவராற் சொல்லால் இமுக்குப் படுதலாகும். இதனைப் பிறதொரு செயற்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். வீடு பேற்றைப் பெறும் பொருட்டு நல்லவழியிலே செயற்படும் ஒருவர் அந்தச் செயற்பாட்டிலிருந்து தளர்ந்து வீழ்வதை ஒக்கும் எனக் கூறியுள்ளார்.

அவையந்த சொல்லும் தறம்

குற்றமில்லாத அறிவுடையவர் சொற்களை ஆராய்ந்து அவையிலே பயன்படுத்தும் ஆற்றல் உடையவர். அவர் அவையிலே

ஒன்றைச் சொல்லும்போது அவருடைய கல்வியையும் எல்லோரும் நன்கு அறிந்து கொள்வார். வள்ளுவர் இத்திறமையைக் 'சொடுஅறச் சொல் தெரியும் வல்லார்' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பல நூல்களைக் கற்று உணர்ந்தவருக்கு இவ்வாற்றல் கைக்கடும். கற்று அறிந்த கல்வியின் தரத்தை அவையிலே வெளிப்படுத்தும் அறிவுடையவரும் இவரேயாவர்.

இக்கருத்தை அடுத்துவரும் குறளில் ஓர் உவமைழுலம் தெளிவாய் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

"உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியுள்நீர் சொரிந்தற்று"

தாமே உணரவல்ல அறிவினையுடையவர் அவையில் கற்றவர் ஒன்றை எடுத்து உரைத்தல் பயிர் வளரும் பாத்தியில் நீர் பாய்ச்சுவது போன்றதாகும் என வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார். பிறர் உணர்ந்தாமல் தானே தனது அறிவினால் உணரவல்லவர் சிறப்புடையவரென வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். தானாக வளர்கின்ற பயிர் உள்ள பாத்தியில் அதன் வளர்ச்சியை மேலும் அதிகரிக்க அப்பாத்தியுள்நீர் சொரியும்போது அது சிறப்பான செயற்பாடாகும். கல்வியும் அத்தகையதே.

அவைக்கண் சொல்லத்தகாதன

நல்லோர் அவையிலே நல்ல பொருளைச் சொல்லவல்லவர்; அறிவில்லாதவர் அவையிலே அதைச் சொல்லக்கூடாது. மறந்தும் சொல்லக்கூடாதென வள்ளுவர் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். 'பொச்சாந்தும் சொல்லற்க' என்ற தொடர் இதனை நன்கு விளக்கி நிற்கின்றது. 'நல்லவை' என்ற சொல்லுக்கு எதிரான பொருள் தரும் சொல்லைப் 'புல்லவை' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'சொல்லின் தன்மை அவையறியாமை நோக்கி நல்லவையும் பொருளறியாமையால் புல்லவை தானும் இகழ்தலின் இரண்டு அவைக்கும் ஆகார் என்பது கருதியே 'மறந்தும் சொல்லற்க' என உரையாசிரியர் மேலும் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

மேலும் அவையிற் சொல்லத்தகாதவற்றை ஓர் உவமை மூலம் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

"அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தம் கணத்தர்
அல்லார் முன் கோட்டி கொள்ள"

அறிவுடையவர் தம் இனத்தர் அல்லாதார் அவையில் ஒன்றினைச் சொல்லுதல் தூய்மையில்லாத முற்றத்தில் ஊற்றிய அமிழ்தம் போலாகும். தூய்மை இல்லாத முற்றத்திலே அமிழ்தத்தை ஊற்றினால் அதைப்போன்ற இழிந்த செயற்பாடு வேறு ஒன்றுமேயில்லை. 'உக்க' என்ற சொல்லின் பயன்பாட்டை வள்ளுவர் மிகத்தெளிவாகக் காட்டுகிறார். தம்முடைய இனத்தவரை அறியும் ஆற்றல் அறிவுடையாருக்கு

இன்றியமையாதது. நுகர்வாருக்குப் பயன்படாது நல்ல அமிழ்தத்தைத் தூய்மையில்லாத முற்றத்தில் ஊற்றுபவர் அறிவற்றவரே என்பதை எல்லோரும் உணர்வர். அதேபோலப் பயனுள்ள சொற்களைப் பொருத்தமற்ற அச்சொற்களின் பயனை நன்கு உணரமுடியாத அவையிலே பயன்படுத்தாதிருத்தலே நன்று என்பதே வளர்ந்துவர்க்குத்தாகும்.

இவ்வதிகாரத்திற் கறப்பட்ட கருத்துகளை நுணுகிப் பார்க்குமிடத்துப் பொதுமக்களுக்குரிய கருத்தாகவும் இவற்றைக் கூறியிருப்பது உணர்க்கிடக்கிறது. ஒரு போருளை எடுத்துக்கூறும்போது யாருக்குக் கூறுகிறோம் என்பதை ஆராயாமற் பேசக்கடாது. அவையில் உள்ளவர்களை அவர்களின் தன்மையை அறிந்த பின்னரே சொற்களை ஏற்றவாறு பயன்படுத்தவேண்டும். இது ஒரு கடமையாகும். பொருத்தமான வேளை அறிந்து சொல்லவேண்டும். அறிவுள்ளவர் முன்னே அறிவாகவும், அறியாதவர் முன்னே தாழும் ஒன்றும் அறியாத வர் போலவே இருக்கவேண்டும். தம்மைவிட அறிவு முதிர்ந்தவர்களது அவையிலே முந்திக்கொண்டு எதையும் சொல்லாமல் அடக்கமாக இருக்கவேண்டும். சொல்வதை நுட்பமாக உணரவல்லவர்கள் முன்னே சொல்லவேண்டும். சொல்லால் ஆற்றுப்படுத்தும் முறைமை ஒன்று உண்டு. அவையிலே பேசும்போது இம்முறைமையை உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். அவை அறிதல் என்பது எல்லோருக்கும் தேவையான ஒரு ஆற்றலாகும். இந்த ஆற்றலைச் சிறுவயதிலிருந்தே வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பெற்றகல்வியைப் பயன்படுத்துவதற்குத் தாம் பேசும் அவையை நன்கு அறிந்தபின்பே பேசவேண்டும்.

24. அவை அஞ்சாமை

சொல்ல வேண்டிய கருத்துகளை அவையை அறிந்து சொல்லும் போது அஞ்சாமல் சொல்ல வேண்டும். இதற்குரிய சிறப்பான காரணங்களையும் அவைக்கு அஞ்சவதால் ஏற்படும் இழிவையும் இவ்வதிகாரத்தில் வள்ளுவர் வகுத்துக் வறுகின்றார். எனவே இரு கட்டமைப்புகளில் இக்கருத்துகளை நோக்கலாம்.

அவை அஞ்சாதாரி பண்பு

சொல்லினுடைய தொகையும், தூய்மையும் அறிந்தவர் அவையிலே அச்சத்தால் பிழைப்பட அதனைப் பயன்படுத்தமாட்டார். சொல்லின் வன்மை அவருடைய கல்விப்பேறால் பெற்ற நூல்களின் சிறப்பான பொருளாகும். சொல்லின் தொகை பற்றி முன்னர் விளக்கிய செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் என்ற மூவகைச் சொற்களையும் அச்சமில்லாமல் அவையில் ஏற்றபடி பயன்படுத்தும் பண்புடையவரை முற்றகுறளிலே வள்ளுவர் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

உலகம் கற்றவரை அடையாளம் காணும் தன்மை அடுத்த குறளிலே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. கற்றவர்கள் அவையிலே அச்சமின்றி தாம் கற்றவற்றை மற்றவர் மனதிலே பதியும் வண்ணம் சொல்லவெல்ல வராவர். அதனால் கற்றவர் எல்லோராலும் போற்றப்படுவர். இங்கு அவைக்கு அஞ்சாதவர் ‘கற்றாருள் கற்றார்’ என்ற சிறப்பைப் பெறுவாரென வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

அடுத்த குறளில் மேலும் சிறப்பான பண்பு ஒன்றை வள்ளுவர் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

“பகையகத்துச் சாவார் எளியர் அரியர்

அவையகத்து அஞ்சாதவர்”

பகைவர் படையினுள் அஞ்சாமல் சென்று சாகவல்லவர் இந்த உலகத்திலே பலர் உளர். ஆனால் அவையிலே சென்று அஞ்சாமல் நின்று பேசவல்லவர் சிலரே உளர். அவைக்கு அஞ்சாமல் இருக்கும் பண்பை வள்ளுவர் சிறப்பியல்பாகக்கூறியுள்ளார். இக்குறளில் பகையகம், அவையகம் என இரு சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ‘அகம்’ என்ற சொல் இடத்தின் முக்கியமான பகுதியைச் சூறிப்பாகச் சுட்டி நிற்கிறது.

கற்றவர்களிடம் மிக்கபொருளைக் கொள்ள வேண்டுமாயின் கற்றவர்களை அவையிலே கற்றவற்றை மனதிலே பதியுமாறு சொல்லச்

சொல்ல வேண்டும். அப்போது அவர் தாம் கூறவந்த பொருளைத் தகுந்த சொற்களால் விளக்கிக் கூறுவர். எல்லாவற்றையும் கற்பதற்கு வாய்ப்பில்லாதவர் கற்றவரை அழைத்து அவர் மூலம் தாம் கல்லாதவற்றையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இதனால் கற்றவர் அவையிலே தாம் கற்றவற்றை எடுத்துக்கூறும்போது கேட்போர் மனதிலே பதியும் வண்ணம் எடுத்துக்கூறவேண்டும். இக்குறள் அவை அஞ்சாத பண்பின் சிறப்பையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அடுத்து வரும் குறள் அவை அஞ்சாத பண்பு அமைச்சருக்குத் தேவையென்பதை வலியுறுத்துகிறது. வேற்று நாட்டுவேந்தர் அவையிலே எவருக்கும் அஞ்சாமல் விடை கூறும் பொருட்டு அமைச்சர் அளவெந்தால் கற்கவேண்டும். அப்போதுதான் காரண காரிய நிலையில் தான் பேசும் பொருளை நன்கு விளக்கிக் கூறமுடியும். ‘அளவு’ என்பது அளக்கும் கருவியாகும். இங்கு ஒருவருடைய கல்வியாற்றலை அளவிடுவதற்கு அவருடைய நாவன்மையையே மதிப்பளவாகக் கொள்ளலாம் என வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒருவர் பேசும்போது அவர் பயன் படுத்தும் சொல்லை வெல்லும் வகையறிந்து ஏற்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென வள்ளுவர் நாவன்மை என்னும் அதிகாரத்திற் கூறியதைஇங்கே நினைவிற் கொள்ளும்போது அவை யஞ்சாமைக்குரிய சிறப்புத் தகுதிப்பாட்டினை நன்கு அறியமுடிகிறது. ‘நியாயத்துவாத சொற்ப விதண்டைகளும் சலசாதிகளும் முழுமையாகக் கற்றார்க்கே ஆகவின் அவற்றைப் பிழையறக் கற்க’ என உரையாசிரியர் இக்குறஞ்குப் பொருளுறை செய்துள்ளனர்.

அவை அஞ்சவாரது ஒழிவு

அவையிலே கருத்துக்களை எடுத்துக்கூற அஞ்சபவரது இழிவு பற்றி ஐந்து குறள்கள் மூலம் வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார்.

“வாளொடுஎன் வன்கண்ணார் அல்லார்க்கு நூலொடு என் நுண் அவை அஞ்சபவர்க்கு”

வீரமில்லாதவர்களுக்கு வாளோடு என்ன தொடர்பு உண்டு? அதுபோல அறிவுடையார் சபையைக் கண்டு அஞ்சபவர்களுக்கு நூலொடு என்ன தொடர்பு உண்டு? வன்கண்மையுடையவரை வள்ளுவர் இங்கு ‘வன்கண்ணர்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்கள் இருவகைப்படு வதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். வாளொடு பயில்பவர், நூலொடு பயில்பவர் என இருவகையினரையும் இனம் காட்டியுள்ளார். எனவே வாளும் நூலும் முக்கியமானதாகக் கூறவந்த கருத்தைத் தெளிவபடுத்த உதவும் கருவிகளாக உள்ளன. வாள் வீரம் தரும். நூல் அறிவு தரும். வாள் பயின்றவர்க்குப் போர்க்களத்தில் அச்சம் கிடையாது. அதுபோல நூல் பயின்றவருக்கு அவைக்களத்திலே அச்சம் கிடையாது. அப்படி அஞ்சவது இழிவுத்தருவதாகும்.

இக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்திப் பிறிதொரு உவமையை

எடுத்துக்கூறியுள்ளார். அவை நடுவிலே அஞ்சபவன் கற்ற நூல் பகைநடுவிற் பேடி கையிற் பிடித்த கூர்மையான வாளைப் போன்ற தாகும். போர்க்களத்திலே கூர்மையான வாளைக் கையிலே வைத்திருக்கும் பேடியால் எதையும் செய்யமுடியாது. அதேபோல அவையிலே பேசுவதற்கு அஞ்சபவன் கற்ற நூலும் பயணற்றதொன்றாகிவிடும். பேடி என்பதை விளக்கும் உரையாசிரியர் வருமாறு கூறுவர்.

"பெண் இயல்புமிகு ஆண் இயல்பு உடையவள்' களமும் வாய்த்துத் தானும் நன்றாய் இருந்ததேயாயினும் பிடித்தவள் குற்றத்தால் வாள் சிறப்பின்றாயினால்போல அவையும் வாய்த்துத் தானும் நன்றாய் இருந்ததேயாயினும் கற்றவன் குற்றத்தால் நூல் சிறப்பின்றாயிற்று"

நூலும் வானும் என்ற சிறப்புடைய கருவிகளாகியவற்றையும் இழிவு செய்யும் அச்சம் உடையவரால் அவை மேலும் இழிவுபடுத்தப்படுவதை இங்கு சிறப்பாக விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

அடுத்த குறளிற் கற்றவரது அவை அச்சத்தால் ஏற்படும் இழிவை மேலும் தெளிவாக வள்ளுவர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். நல்லவர்கள் பலர் இருக்கின்ற அவையிலே அச்சம் காரணமாக நல்லபொருளை எல்லோரும் ஏற்குமாறு சொல்ல இயலாதவர் பலநூல்களை நன்கு கற்றுத் தெளிந்தவராக இருப்பினும் பயன் இல்லாதவரென இழிவுபடுத்தப் படுவர். பல்லவை, நல்லவை என்ற இரு சொற்களும் இங்கு சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்கள் இப்போது சுருக்கமாகப் பல, நல்ல எனப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

நன்கு கற்றறிந்தும் நல்லவர் கூடியிருக்கும் அவையிலே பேசுவதற்கு அஞ்சபவரைக் கல்லாதவரையும் விடத் தாழ்ந்தவர் என்றே உலகத்தார் இழிவாகப் பேசவர். 'கல்லாதவரின் கடை' என்ற தொடரால் வள்ளுவர் இவர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்படியானவர்கள் பெற்ற கல்வியறிவால் தாழும் பயன் எய்தமாட்டார்கள். பிறரையும் பயன்பெற உதவமாட்டார்கள். அதனால், கல்வித் துண்பத்தையே எய்தி நிற்றலின் 'கல்லாதவரின் கடை' என்ற தொடருக்குச் சிறப்பாக உரையாசிரியர் பொருள் கூறியுள்ளார். உலகமே பழிக்கும் இழிநிலைக்குக் கல்வி யறிவுடையோர் ஆளாகக்கூடாது.

இவ்விதிகாரத்தின் நிறைவான குறளில் இழிந்தவர் நிலையை மிகத்தெளிவாக வள்ளுவர் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

"உள்ளனினும் இல்லாரோடு ஒப்பர் களன் அஞ்சிக் கற்ற செல்க்கொல்லாதார்"

அவைக்கு அஞ்சித் தாம் நன்கு கற்றவற்றையே ஏற்றபடி சொல்லும் ஆற்றல் அற்றவர் உயிருடன் இருந்தாலும் இறந்தவரோடு ஒப்பாவார். உயிர் வாழ்கின்ற அறிவு ஆற்றலுடையவர் தம்முடைய அறிவாற்றலைப் பிறருக்கு வழங்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கவேண்டும். பொது அவையிலே தான்பெற்ற அறிவை மற்றவரோடு பகிரும் பண்புடையவராய் இருத்தல் அவசியமானது. அப்போதுதான் அவர் உயிர் வாழ்கிறார் என்பதை

உலகத்தவர் அறியமுடியும். அவையிலே வந்து தன்னுடைய அறிவாற்றலைப் பிறருக்குக் கூறமுடியாமல் அஞ்சி ஒளிந்து நிற்பவரை உலகம் அவர் இறந்துவிட்டார் என்று கருதும் நிலை ஏற்படலாம். சொல்லியக்கம் அற்றவரது இழிநிலையை வள்ளுவார் இறந்தவரோடு ஒப்பிட்டுக்காட்டுவது அவருடைய இழிநிலையின் உச்சநிலையை வற்புறுத்துவதற்காகவேயாகும். உயிருடன் இருக்கும் ஒருவர் அவர் இறந்தவர் போன்றுப்பது பயனற்ற வாழ்வாகும்.

இவ்வதிகாரம் அவைக்கு அஞ்சம் நிலையை மிகத் தெளிவாகக் கருத்துபூர்வமாக விளக்கியுள்ளது. அவையிலே அமைச்சன் மட்டும் அஞ்சாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. கற்றவர் எல்லோரும் அஞ்சாமல் அவையிலே பேச வேண்டும். அவையென்பது அரசனவையை மட்டும் குறிக்கவில்லை. கல்வியறிவுடையோர் இருக்கும் பொது அவையையும் குறித்து நின்றது. கல்வியின் பயன்பாடு உலகத்திற்கு மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதை வள்ளுவார் இவ்வதிகாரத்தில் மிகச்சிறப்பாக எடுத்து விளக்கியுள்ளார். அவையஞ்சவார் இழிவைக் கூறுவதற்கு அவை அஞ்சாதவருடைய பண்புகளைச் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளது ஒரு மரபு பேணலாக உள்ளது. நல்லவற்றை எடுத்துக்கறிய பின்னரே தீயனவற்றை எடுத்துக்கூற வேண்டும் என்ற ஆன்றோர் பண்பாட்டு மரபையே வள்ளுவரும் பின்பற்றியுள்ளார்.

25. நாரணா நீராட வாராய்!

தென்பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வேயர்குடியிற் பிறந்த முகுந்தபட்டர் என்னும் அந்தணருக்கும் பதும வல்லிக்கும் பிறந்த குழந்தைக்கு 'விஷ்ணுசித்தன்' என்று பெயர் குட்டினர். குரோதன வருடத்தில் ஆனி மாதம் சுக்கிலபட்ச ஏகாதசியிற் கவாதி நட்சத்திரத்தில் ரூபிழறுக்கிழமை இக்குழந்தை பிறந்தது. பிறந்து மொழி பயின்ற காலம் தொட்டுத் திருமாவிடத்தே ஆராத காதல் கொண்டு விளங்கினார் விஷ்ணுசித்தர். திருமாலுக்குச் செய்யும் தொண்டுகளிலே சிறந்த தொண்டாக மலர்மாலை கட்டிக் கொடுக்கும் பணியை மேற்கொண்டவர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே பெரியதொரு நந்தவனம் அமைத்து நாள்தோறும் நறுமணமுள்ள பூக்களாலும் துளசியினாலும் பலமாலைகளைத் தொகுத்துக் கோயிலுக்குக் கொடுத்து வந்தார்.

இவர் பட்டர்பிரான் என்ற சிறப்பு நிலையும் பெற்றவர். திருமாலுக்குப் பல்லாண்டு பாடியதாற் 'பெரியாழ்வார்' என்று அழைக்கப்பட்டார். பூமாலைகளோடு பாமாலைகளையும் கண்ணனுக்குச் சாற்றினார். கிருஷ்ணாவதாரத்திற் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு அவனது இளமைப்பருவத்தையெல்லாம் அநுபவித்துப் 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்ற பிரபந்தத்தையும் பாடியுள்ளார். இப்பிரபந்தம் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொகுத்த நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் முதலாயிரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. திவ்வியப் பிரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில் தோரணவாயில்போல இவருடைய பாடல்கள் விளங்குகின்றன. கிருஷ்ணனுக்குப் பல்லாண்டும் பாடியுள்ளார்.

பெரியாழ்வார் பெயரோடு இணைந்து 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என வழங்கப்படும் சிறப்பும் இவர் பாடல்களுக்கு உண்டு. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் 'நாச்சியார் திருமொழி', 'பெருமாள் திருமொழி' என்பனவும் இவ்வாறே இயற்றியவர் பெயரோடு இணைந்துள்ளவையாகும். 'திருமொழி' என்பதற்கு 'வேதம்' எனப் பொருள் கூறுவர். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 10 அல்லது 11 பாகரங்கள் கொண்ட 43 பதிகங்கள் உள்ளன. பதிகம் ஒவ்வொன்றும் வைணவசமய மரபுப்படி 'திருமொழி' என்றழைக்கப்படும். பத்துத்திருமொழிகள் கொண்ட ஒரு தொகுதி 'பத்து' எனக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. பெரியாழ்வார் பாடல்களில் 5 பத்துகள் உள்.

ஜந்தாம் பத்து நிறைவு பெறவில்லை. மொத்தமாக 461 பாசுரங்களே கிடைத்துள்ளன.

கண்ணனின் பிறப்புடன் பெரியாழ்வார் திருமொழி தொடங்குகிறது. மூன்றாம் பத்து ஆறாம் திருமொழி முடிய முதல் 25 திருமொழி களிற் கண்ணனது பின்னளக்குணங்களும், இளமைப்பருவச் செயல்களும் கூறப்படுகின்றன. இத்தொகுதிப் பாடல்களிற் பெரியாழ்வார் கண்ணனின் வளர்ப்புத்தாய் மய்சோதையாகவே தமிழப் பாவண செய்து பாடியுள்ளார். கண்ணனை நீராட்டும் நிலைகூறும் பாடல்கள் உலகியல் நிலையோடு ஒட்டிய மிகச்சிறந்த பாடல்களாகும். சின்னக்குழந்தைக்கு நீராட்டும் தாயின் மனநிலையைப் பாடல்களிலே ஆழ்வார் மிகச் சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். நீராட அழக்கும்போது கண்ணன் இருந்த கோலத்தைத் தாய்மையின் கண்களால் நோக்கிப் பாடியுள்ளார். பாடலில் அவரது தாய்மையுணர்வு உண்மையான உணர்வாகவே வெளிப்பட்டுள்ளது.

"வெண்ணையும் அளைந்த குணுங்கும்
விளையாடு புழுதியும் கொண்டு
திண்ணென இவ்விராவுண்ணைத்
தேய்த்துக் கிடக்கநான் ஒட்டேன்
என்னென்யு புளிப்பழும் கொண்டிங்கு
எத்தனை போது மிருந்தேன்
நன்னைல் அரிய பிரானே!
நாரணா நீராட வாராய்"

நீராடக் கண்ணனை அழக்கும் முதற்பாடல் இதுவாகும். குழந்தையை நீராட்ட விரும்பும் தாயின் பரிவு பாடலில் விரவி நிற்கிறது. அவன் நீராடவேண்டிய தேவையைத் தாயாகி நிற்கும் பெரியாழ்வார் முதலில் எடுத்துரைக்கின்றார். சிறுவர்களோடு விளையாடும் பருவம். அதனால், மேனி முழுவதும் புழுதிபடிந்திருக்கின்றது. விளையாடுவதற்கு முன்னர் வெண்ணைய் திருடித் தின்றமையால் அதுவும் மேனியில் வழிந்திருக்கிறது. அதன் பிச்பிச்பிளின்மேல் புழுதி படிந்து கிடக்கிறது. இந்த அழுக்கைப் போக்க நிச்சயம் நீராடவேண்டும். வெண்ணைய் திருடித் தின்பதால் அவசர நிலையில் மேனியெங்கும் படிய நேரிட்டத்தையும் பெரியாழ்வார் மிக நயமாக உணர்த்தியுள்ளார்.

'அளைந்த குணுங்கு' என்ற தொடர் வெண்ணையும் அளைந்ததால் ஏற்பட்ட பச்சை வெண்ணையின் நாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. இந்த அழுக்கான உடம்புடன் இரவில் என்னைக் கட்டிப்பிடித்துத் தூங்குவ தற்கு நான் விரும்பவில்லை. உன் உடம்பு அழுக்கின்றி இருக்கவேண்டும். அதனால், புளிப்பழமும் கொண்டு காத்திருக்கிறேன் எனக்கூறுகிறார். என்னையுச் சிக்கை எடுப்பதற்குப் புளிப்பழம் கொண்டு தேய்க்க வேண்டும். இந்த நடைமுறையையும் பாடலிற் பதிவுசெய்துள்ளார்.

‘எத்தனை போதுமிருந்தேன்’ என்ற தொடர் நீண்ட நேரமாகக் காத்திருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. விளையாட்டு விருப்பில் நிற்கும் சிறுவர்கள் தாய்மாரின் அழைப்பைக் காதிலே போடுவதில்லை. தாய்மாரும் சலிப்படையாமல் அவர்களை அழைப்பார். ‘நீராட வாராய்’ எனப் பெரியாழ்வாரும் அழைக்கின்றார். ஆனால், பாடலிற் கண்ணனின் தெய்விக நிலையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘நன்னல் அரிய பிரானே! ’ என்ற தொடர் இதனை நன்கு விளக்குகிறது. மனித நிலையில் நெருங்க முடியாத தெய்வத்தைக் குழந்தையாகப் பாவனை செய்து தொண்டாற்ற விரும்பும் பெரியாழ்வாரது பக்தியனுபவம் தனித்துவமானது. நீராட்டும்போது தெய்வத்தை நெருங்கிப் பணிசெய்யும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும். ஒரு இரவு அவனோடு உறங்கும் தாய் என்ற நிலையில் அண்மையிலே இருப்பதை ‘கிடக்க’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். நமது உள்ளத்திலும் உலகியல் நிலையில் நாம் குழந்தைக்குச் செய்யும் காரியங்களை இறைவன் பணியாக எண்ணிச் செயற்பட வழிகாட்டியுள்ளார்.

26. எம்பிரான்! ஓடாதே வாராய்!

பெரியாழ்வாருடைய பக்தியனுபவத்தை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் தனித்துவமான சிறப்புடையவை. கண்ணனை நீராட அழைக்கின்ற தாயாக நிற்கும் அவருடைய புதுமையான பக்திக் கோலத்தைச் சொற்சித்திரமாக்கிக் காட்டும்போது தாய்மையின் ஒப்பற்ற அன்பையும் வெளிப்படுத்துகிறார். குழந்தைக் கண்ணனின் குறும்பான செயற்பாடுகளை எடுத்துக்கூறுகிறார். ஆயர்பாடியில் குழந்தையான கண்ணனின் செயற்பாடுகள் வேறுபட்டவை. மாடுமேய்த்து வாழ்வு நடத்தும் ஆயர் முன்னெப்போதும் காணாத குறும்புகளைக் கண்ணன் செய்கிறான்.

மேய்ச்சலுக்குச் செல்லும் மாடுகளோடு கன்றுகளும் கூடசெல்லும். அவற்றின் பின்னே செல்லும் கண்ணன் கன்றுகள் தாயின் பின்னே ஒடும்போது ஒரு புதுமையான குறும்பு செய்கிறான். ஒடுகின்ற கன்றுகளின் செவியிற் கட்டெறும்பைப் பிடித்துப் போட்டு விடுகிறான். அவை கன்றுகளின் காதினுட்புகுந்து கடிக்கும்போது கன்றுகள் துள்ளித் துள்ளி அங்குமிங்கும் ஒடுகின்றன. அந்த ஓட்டத்தைக் கண்ணன் வெகுவாய்ரசிக்கின்றான்.

அடுத்து அவன் செய்யும் பிள்ளைக் களவு பற்றிப் பெரியாழ்வார் குறிப்பிடுகின்றார். ஆய்ச்சியர் மோர் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயைக் களவாடும் கண்ணன் செயல் பெரியாருக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. வெண்ணெயைத் திரட்டி வாயிற்போட்டு அவசரமாக விழுங்குவதைக் கண்டவேளை பற்றிக் குறிப்பிட்டு அவனை நீராட ஓடிவரும்படி அழைக்கிறார். வெண்ணெயை அவசரமாக எடுத்து விழுங்கியதால் அதன் துகள்கள் மேனியிலும் வாயிலும் படிந்திருக்கின்றன. அதைப் பற்றிக் கண்ணன் கவலைப்படவில்லை. தாயாகி நிற்கும் பெரியாழ்வார் பெரிதும் கவலைப்படுகிறார். குழந்தையின் உடற்சுத்தமே தாயின் சிந்தனையாக இருக்கிறது. அவனை நீராட்டிச் சுத்தப்படுத்த வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்.

இவ்வேளையிற் கண்ணன் வராதிருப்பது அவர் மனத்தை வருத்துகிறது. எனவே, தெய்விக நிலையிற் கண்ணன் மராமரம் சாய்த்த அருட்செயலை நினைத்துப் பார்க்கிறார். கண்ணன் பிறந்த நாள் திருவோணம் அன்று என்பதும் நினைவுக்கு வருகிறது. தேவகி பெற்றெடுத்த குழந்தை கண்ணன் யசோதை வீட்டில் வளர்ந்த வரலாறு பெரியாழ்வார் நினைவில் அலைமோதுகிறது. பிறந்த அன்றைய

நட்சத்திரம் மாதந்தோறும் வரும் அன்றைக்காவது கண்ணனை நீராட்ட ஆசைப்படுகிறார் வளர்ப்புத்தாயாகப் பாவனையில் நிற்கும் ஆழ்வார். 'நீ பிறந்த திருவோணம், இன்று நீ நீராடவேண்டும்! என்று மிகப் பரிவோடு அவனை அழைக்கின்றார். உலகியலில் நாம் காணும் தாயாகப் பெரியாழ்வார் தம்மைப் பாவனை செய்து பாடுவது எமக்கும் தாய்மையுணர்வைத் தருகிறது. மாதம் ஒருமுறையாவது குழந்தைக்கு நீராட்டிவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஏற்பட்டிருப்பதை இத்தொடர் நன்கு விளக்குகிறது. அதனால் 'எழுபிரானே ஓடாதே' என அன்போடு அழைக்கிறார்.

தாயின் பரிவான் அழைப்பைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் ஒழித்திரியும் கண்ணக்குழந்தையை எமது மனக்கண்ணின் முன்னே கொண்டுவந்து காட்டுகிறார். 'ஓடாதே' என்ற சொற்பிரயோகம் தாயின் பரிவையும் அன்பையும் விளக்கி நிற்கிறது. சின்னக்குழந்தையை ஓடாட விரட்டும் தாயாக அன்றிப் பக்குவமாக அழைக்கும் பண்புநலன் இப்பாடவில் விரவி நிற்கிறது.

கண்ணன் பற்றிய செய்தியை ஒரு பாடவிற் கூறும் புலமைநயம் இங்கு கவனத்திற்குரியது. அவற்றை வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

1. கன்றுகளின் செவியிற் கட்டெறும்புபோடும் குறும்புநிலை
2. வெண்ணெய் திருடியுண்ணும் களவுநிலை
3. மராமரம் சாய்த்த அருள்நிலை
4. அவனது பிறந்தநாள் விபரம்

பெரியாழ்வார் காலத்தில் இன்றுபோல நாட்காட்டிகள் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மாதந்தோறும் வரும் நட்சத்திரங்களைக் கொண்டே நாட்கள் கணிக்கப்பட்டன. அக்கால வாழ்வியல் நடைமுறையையும் இப்பாடல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. குழந்தையின் பிறந்தநாள் கொண்டாடப்படவேண்டிய நன்னாளாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. ஆயர்பாடியிலும் இவ்வழக்கம் இருந்துள்ளது. குழந்தைச் செல்வம் அக்காலத்திற் பெருஞ்செல்வமாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. வள்ளுவருடைய குறளும் இதனை வலியுறுத்தியுள்ளது. ஒருவன் பெறும் பேறுகளில் மிகச்சிறந்த பேறு மக்கட்பேறாகும். பண்புடைய மக்களைப் பெற்றால் எத்தகைய நன்மை வரும் என வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

"எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்"

பெரியாழ்வார் கண்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவனை செய்து பாடியதற்கும் இதுவே காரணமென்னாம். ஏழுபிறப்புகளிலும் துண்பங்கள் அணுகாதிருப்பதற்கு நன்மக்களைப் பெறவேண்டும். கண்ணன் தன் குழந்தையாக இருக்கப் பெரியாழ்வார் பெரிதும் விரும்புகிறார். அதனால், தன்னை யசோதையாகப் பாவனை செய்து

கண்ணலின் வளர்ப்புத்தாயாகி நின்று தனது பக்தியனுபவத்தைத் தனித்துவமாக வெளிப்படுத்தப் பாடியுள்ளார்.

'கன்றுகள் ஓடச் செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றிக் கெடுமாகில் வெண்ணொய் திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்
நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய் நீபிறந்த திருவோணம்
இன்று நீநீராட வேண்டும், எம்பிரான் ஓடாதே வாராய்!'"

27. மஞ்சனம் ஒடுத்தீ வாராய்!

குழந்தையை வளர்த்தெடுப்பது என்பது ஒரு பொறுப்பான செயற்பாடாகும். பிறந்தது முதல் இளமைப்பருவம் வரை அதன் தேவையறிந்து அவற்றை நிறைவேற்றும் நிலையில் தாயின் பங்களிப்பு மிகப் பெரியது. குழந்தைக்கு முலைப்பாலூட்டி வளர்க்கும் பணி தாய்க்கேயுரியது. 'பெற்றதாய்' என்னும் 'முலைத்தாய்' என்ற இருவகையான தாயர் பற்றிச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. குழந்தையை ஈன்றெடுத்தவள் 'பெற்றதாய்' என அழைக்கப்பட்டாள். குழந்தைக்குத் தன் முலைப்பாலை ஊட்டும் தாய் 'முலைத்தாய்' எனப் பெயர் பெற்றிருந்தாள். இத்தகைய இருவகைத்தாயார் பற்றியறிந்தி ருக்கும் பெரியாழ்வாரும் தன்னைக் கண்ணனின் முலைத்தாயாகப் பாவனை செய்து பாடியுள்ளார்.

ஆயர்பாடியிற் கண்ணனின் முலைத்தாயாக இருந்த யசோதையாகப் பெரியாழ்வார் மாறிவிடுகின்றார். அன்புநிலையிற் 'பால்நினைந் தூட்டும்' தாயாகவே இருக்கிறார். குழந்தையின் பசிநேரத்தையுணர்ந்து பாலூட்டும் தாயன்பு மிகச்சிறந்தது. பெரியாழ்வார் பாவனாசக்தியில் இப்படிமம் மிகவும் உச்சமானதாகும். 'ஆய்ச்சியர் எல்லாருங்கூடி அழைக்கவும் நான் முலை தந்தேன்' எனப் பெரியாழ்வார் பாடியமை அவருடைய ஆழமான பக்திநிலையைப் புலப்படுத்துகின்றது. மாடுமேய்த்து பால் கறந்து தொழிற்செய்யும் ஆயர்பாடியில் வளரும் கண்ணனுக்கு ஆவின்பாலைக் கொடுக்க யசோதை விரும்பவில்லை யென்பதைப் பெரியாழ்வார் நயமாக உணர்த்தி உள்ளார்.

முலைப்பாலை வயிறார் உண்டமையாற் கண்ணன் வயிற்றுப் பசியின்றி விளையாட்டிலே கவனமாக இருக்கிறான். அவனை நீராட்டுவதிலேயே பெரியாழ்வார் குறியாக இருக்கிறார். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைத்திருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். நெல்லி இலைகளைக் காய்ச்சின நீரிலே போட்டுக் காத்திருக்கிறார். சிறுகுழந்தைகளை வெந்தீரிலே நீராட்டும் மரபை இங்கு பாடலில் மறக்காமற் குறிப்பிட்டுள்ளார். கடாரத்திலே வெந்தீர் அளவாகக் கலந்து வைத்திருப்பதாக அவர் கூறுவது குழந்தையைப் பற்றிய தாயின் சிந்தனையைத் தெளிவாகப்படிப்படுத்துகிறது.

கண்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவனைசெய்து பாடும்போது வழிபாட்டுச் சிந்தனையாலும் அவர் ஈர்க்கப்படுகின்றார். 'பேய்ச்சி முலையுண்ட கண்ணன் அருட்செயலையும் பாடலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். கண்ணனுக்கு முலைப்பாலூட்டும் தாய்மை நிலைக்கும், பேய்ச்சி முலையுண்ட நிலைக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாட்டை நன்கு

தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கிருந்துள்ளது. கண்ணனின் திருவுவதாரத்தின் நோக்கைப் பெரியாழ்வார் எல்லோருக் கும் உணர்த்த விரும்பியதை அவர் பாடல் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்தி நிற்கிறது. தாய்மை நிலையில் முலைப்பாலூட்டல் ஒரு தனித்துவமான பணியென்பதையும் விளக்கியுள்ளமை பாடலைப் படிக்கும்போது நன்கு உணரக் கூடியதாகவுள்ளது.

"பேய்ச்சி முலையுண்ணக் கண்டு
பின்னெனயும் நில்லாதென் நெஞ்சம்
ஆய்ச்சியர் எல்லாருங் கூடி
அழைக்கவும் நான் முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரொடு நெல்லி
கடாரத்திற் பூரித்து வைத்தேன்
வாய்த்த புகழ் மணி வண்ணா
மஞ்சனம் ஆடநீ வாராய்!"

இங்கு 'மஞ்சன மாட வாராய்' என அழைப்பது சிறப்பான நீராட்டத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. வெந்தீல் நீராடல், அதற்கெனச் சிறப்பான மூலிகைகளும் வாசனைப்பொடிகள் கலந்த நீரில் நீராடல் போன்ற விடயங்கள் இதனுள் அடக்கப்பட்டுள்ளன.

கண்ணனை இப்பாடலில் 'மணிவண்ணா' என்று அழைப்பது பெரியாழ்வார் கண்ணன் தோற்றத்தைக் கண்டு வியந்து நிற்பதை உணர்த்துகிறது. கார்மேக வண்ணம் கண்ணனுடையது. ஆனால் மேனியெங்கும் வென்னெய் படிந்திருப்பதால் ஒரு பளபளப்பும் சேர்ந்து கருநில் வண்ணமான மணிபோலக் கண்ணன் தோற்றம் பெரியாழ்வார் மனதிலே முற்றாக நிறைந்திருப்பதால் 'மணிவண்ணா' என்று சிறப்பாக அழைக்கிறார்.

'நெல்லியைப் பூரித்து வைத்தல்' ஒரு நடைமுறையாக அக்காலத்திலிருந்ததையும் பாடவிற் குறிப்பாகப் பதிவுசெய்து வைத்துள்ளார். நெல்லியின் மருத்துவச் சிறப்பு எல்லோராலும் அறியப்பட்டதே. ஆனால், பெரியாழ்வார் கண்ணக்குழந்தையின் நலத்திலே மிகக் கவனமாக இருப்பதால் நீராடும் நீரிலே வெகுவாகக் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். 'கடாரம்' என்பது பெரியதொரு பாத்திரத்தைக் குறிப்பது. இச்சொல் இன்றுவரை பயன்பாட்டிலிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியதாகும்.

ஆழ்வாருடைய கண்ணன் அருட்செயல்பற்றி நினைப்பும் மேலோங்கி நிற்கிறது. 'பின்னெனயும் நில்லாதென் நெஞ்சம்' என்ற தொடர் இதனை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது. மரபு நிலையாகக் கண்ணன் பற்றியறிந்த தெய்வீகச் செயற்பாட்டு நிலையைவிடத் தனக்கெனப் புதியதொரு வழிபாட்டு மரபைப் பெரியாழ்வார் தொடக்கி வைத்துள்ளார். இம்மரபே பின்னர் 'பின்னைத்தமிழ்' என்னும் சிற்றிலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

28. அழகனே! நீராட வாராய்

தாயன்புக்கு இவ்வுலகில் ஈடாக எதுவுமில்லை. பெரியாழ்வார் தன்னை ஒரு தாயாகப் பாவனை செய்து கண்ணன் மீது பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அன்பு நிலையில் நெருக்கமாக இணைவதற்குக் குழந்தையாகக் கண்ணனைக் கற்பணை செய்து மனம் ஓன்றிப்பாடுகிறார். குழந்தைக் கண்ணனை நீராட அழைக்கும் தாயாக மாறி நின்று பாடுகிறார். குழந்தையை நீராட்ட வேண்டும் என்ற பரிவால் அவர் பாடல் உண்மையென்றுபவமாகவே அமைந்துவிடுகிறது.

கண்ணனைத் தெய்வநிலையில் அறிந்த அனுபவத்தோடு இப்புதிய பாவனை அனுபவத்தையும் இணைத்துப் பாடும் பெரியாழ்வார் பாடல்கள் சிறந்த சொற்சித்திரங்களாகவே காட்சி தருகின்றன. கம்சனின் ஆணைவத்தையும், வஞ்சப்புத்தியின் வலியையும் அழித்த கண்ணனே என முதலில் அழைக்கின்றார். பின்னர் அவனைக் குழந்தையாக உருவகித்துப் பாடுகிறார்.

"கஞ்சன புணர்ப்பினில் வந்த
 கடியசுடம் உதைத்து
 வஞ்சகப் பேய்மகள் துஞ்ச
 வாய்முலை வைத்த பிரானே
 மஞ்சஙும் செங்கழு நீரின்
 வாசிகை யும்நாறு சாந்தும்
 அஞ்சன மும்கொண்டு வைத்தேன்
 அழகனே நீராட வாராய்!"

பாடலின் முதலிரு அடிகளும் கண்ணனின் அருட்செயல் பற்றிக் கூறுகின்றது. ஏனைய இரு அடிகளும், நீராடுவதற்கும் அலங்காரம் செய்வதற்குமான பொருட்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற தன் குழந்தையை நீராட்டுவதற்கு முன்னர் தேவையான எல்லாப் பொருட்களையும் எடுத்துவைக்கும் செயற்றிறமுள்ள தாயாகவே பெரியாழ்வார் மாறி நிற்கிறார். மஞ்சன், செங்கழுநீரின் வாசிகை, நாறு சாந்து, அஞ்சனம் என எல்லாவற்றையும் தாய் எடுத்து வைத்துவிட்டுக் கண்ணைக் குழந்தையைக் கூப்பிடுகிறான். பாடல் நீராட்டத்திற்குப் பயன்படுத்திய பொருட்கள் பற்றிய பதிவையும் செய்துள்ளது.

சிறு குழந்தைகளை நீராட்டும் போது அவர்களுடைய நாவையும் சுத்தம் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு சுத்தம் செய்வதற்குப் பச மஞ்சளே பயன்படுத்தப்பட்டது. நாக்கிலே மஞ்சளைப் பூசி, கையினால் வழித்துச்

சுத்தம் செய்யும்போது அழகுகள் அகன்றுவிடும். குழந்தையின் பேச்சுத் தெளிவாக அமைவதற்கு இச்சுத்தம் அவசியமானது.

செங்கழுநீர்ப் பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை 'வாசிகை' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் நறுமணம் பொருந்திய சந்தனமும் மேனியிலே பூசுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. கண்களுக்குத் தீட்டுவதற்காகக் கண்மையும் இருந்தது. கண்மை குழந்தையின் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தரும். புறத்தாசிகள் கண்ணிலே படியா வண்ணம் தடுக்கும். அழகையும் தரும். சந்தனமும் நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் தரும். இவையெல்லாவற்றையும் நீ அணிந்து கொண்டால் அழகாக இருப்பாய் என்று கூறி 'அழகனே நீராட வாராய்' என ஆசையோடு கூப்பிடுகிறார்.

கண்ணனுடைய திருவ்வதாரச் சிறப்பு என்னும் பகுதியிற் பெரியாழ்வார் யசோதை கண்ணனை நீராட்டும் காட்சியைக் காட்டுகிறார்.

"கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய ஆட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஜய நாவழித் தாளுக்கங் காந்தி
வையம் ஏழும்கண்டாள்பிள்ளை வாயுளே"

யசோதையைப் போலத் தானும் கண்ணனை நீராட்டப் பெரியாழ்வார் ஆசைப்படுகிறார். தான் யசோதையைப்போல வளர்ப்புத்தாயாக மாறிப் பணிசெய்ய விரும்புகிறார்.

மஞ்சனமாட்டுவதற்குரிய பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் ஓரிடத்திலே கொணர்ந்து வைத்துவிட்டுக் காத்திருக்கும் உணர்வைத் தனது பக்தியுணர்வாகப் பாடும் முறைமை தனித்துவமானது. இப்பண்பு நிலையே பிற்காலத்தில் 'பிள்ளைத்தமிழ்' என்னும் இலக்கிய வடிவம் தோன்றுவதற்கும் ஊற்றுக்காலாக அமைந்தது.

அக்காலக் குழந்தை வளர்ப்புப் பற்றிய பண்பாட்டு நடைமுறை கரும் பாடலில் நன்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சொற்பிரயோகங்களில் வாசிகை, சாந்து, அஞ்சனம் என்னும் சொற்கள் பண்பாட்டை விளக்கும் சொற்களாகப் பாடலிலே காணப்படுகின்றன. குழந்தை கருக்காக்கத் தொகுக்கப்படும் மாலையிற் செங்கழுநீர்ப்பூ சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. தெய்வநிலையில் கோயில்களிலே நடைபெறும் திருமஞ்சனம் சிறப்பாக அதற்கு நியமிக்கப்பட்டவரால் மட்டுமே செய்யப்படும். ஆனால், பெரியாழ்வார் அந்த மரபை மாற்றுகிறார். கண்ணக் குழந்தையை நீராட்டலாம் எனப் புதியதொரு வழியைக் குறிப்பிடுகிறார். கண்ணனின் உருவத்திலே ஆழந்து ஈடுபடுவதற்கு அவனைக் குழந்தை வடிவிற் பாவனை செய்து வழிபடுவதே சிறந்ததென வழிகாட்டுகிறார். அதனை அனைவரும் பின்பற்றிக் கண்ணனிடம் பக்தி கொள்ளலாம்.

29. சோத்தம்பிரான் இங்கே வாராய்!

குழந்தைகளின் உணவு என்றாலே இனிப்புப் பண்டங்கள்தான் நினைவில் ஓடி வரும். காரமில்லாத மென்மையான உணவையே குழந்தைகள் விரும்பி உண்ணும். குழந்தைகளிடம் ஏதாவது வேலை செய்விக்க வேண்டுமானால் இனிப்புத் தருவதாகக் கூறிச் செய்வித்து விடும் தாய்மார் பலருளார். பெரியாழ்வாரும் இத்தகைய தாய்மை உத்தியையே கையாண்டுள்ளார். நீராட வரும்படி கண்ணனை நீண்ட நேரமாக அழைக்கிறார். அவனே வராமற் போக்குக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். எனவே, அவனை அழைக்க ஒரு தந்திரம் செய்கிறார். அவனுக்கு விருப்பமான உணவைச் செய்து வைத்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். அப்பாடல் படிப்பவர் முன்னால் இனிமையான உணவைக் கொணர்ந்து வைத்ததுபோல் அமைந்துள்ளது.

"அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி
அக்காரம் பாலிற் கலந்து
சொப்பட நான்சுட்டு வைத்தேன்
தின்னல் உறுதியேல் நம்பீ
செப்பிள மென்முலையார்கள்
சிறுபுறம் பேசிச் சிரிப்பார்
சொப்பட நீர்ஸ்ட வேண்டும்
சோத்தம் பிரான்! இங்கே வர்ராய்"

எட்டி நிற்கும் குழந்தைக் கண்ணனைப் பெரியாழ்வார் அழைக்கும் பாங்கு தாய்மையின் உத்தியைப் புலப்படுத்துகின்றது. இனிமை உணவுகளை அவனுக்காத்தான் செய்து வைத்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். அப்பழும், சிற்றாண்டியும் அவர் உணவாக வைத்திருக்கிறார். அதனைத் தானே தயாரித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'பாலப்பம்' என இன்று வழங்கும் சிற்றுண்டியைத் தயாரிக்கும் முறையையும் பாடலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பத்தின் மேலும் சர்க்கரையும் போடுகின்ற சுவைநிலையை அனுபவித்துக்கூறுகிறார். 'செப்பமாகச் சுட்டு வைத்தேன்' எனக் கூறும் தன்னிலை மறந்து கண்ணனின் தாயாகி நிற்கிறார். 'தின்னல் உறுதி' எனக்கூறி அவனைத் தன்னிடம் வரவழைக்க முயற்சிக்கிறார். 'அப்பம்' தின்னும் பொருள் என உணவுப் பழக்கத்தை யும் பாடலிலே பதிவு செய்துள்ளார்.

உணவு உண்பதற்கு முன்னே நீராடும் நடைமுறை இருப்பதைக் குழந்தைக் கண்ணனுக்கு எவ்வாறு விளக்கவைப்பது? எனவே,

ஆய்ச்சியரைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றை இணைக்கின்றார். இளமையான தோற்றுமடைய பெண்கள் பின்புறமாக நின்று உன்னைப்பற்றிக் கேவலமாகப் பேசிச்சிரிப்பார்கள். எனவே நீ அந்தக் கேலிப்பேச்சிலி ருந்து விடுபட முதலில் நீராட இங்கே வரவேண்டும். நீ இனிமேலும் காலதாமதம் செய்யக்கூடாது. சோத்தம்பிரானே! எனக் கனிவுடன் பெரியாழ்வார் அழைக்கின்றார். ‘சோத்தம்பிரான்’ என்ற சொல் அவருடைய பக்தி நிலையைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. இழந்தவர் கள் செய்யும் அஞ்சிலியே ‘சோத்தம்’ எனப்படும். தாயாகப் பாவனை செய்து பாடும் பெரியாழ்வார் இடையிலே கண்ணனின் உயர்ந்த தெய்வீக நிலையை உணர்ந்து தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறார். தாழ்ந்த நிலையிலே நின்று சோத்தம் பிரானே! என அழைக்கிறார்.

பெரியாழ்வாருடைய பக்திநிலை இப்பாடலில் மிகத் துல்லிய மாகத் தெரிகின்றது. தாயாகத் தன்னைப் பாவனை செய்யும்போது அவர் உலகியல் தாயாகவே மாறிவிடுகிறார். குழந்தைக்காக விருப்பமான உணவுவகைகளைத் தயாரித்து வைக்கிறார். சமையற் பக்குவத்தை நன்கறிந்தவர்போலப் பாடலில் அப்பம் சடுகின்ற பக்குவத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கண்ணனுக்கு இனிப்புப் பண்டங்கள் விருப்பமானவை என்பதை வேறு பாடல்களும் புலப்படுத்துகின்றன. கரும்பு, கட்டியவல், அக்காரம் கலந்த அடிசில் என்பவற்றைக் கண்ணனுக்கு நைவேத்தியமாக வைப்பர். இந்த வழிபாட்டு நடைமுறையைப் பெரியாழ்வார் புதியதொரு பக்திநிலையிலே புலப்படுத்திக் காட்டுகிறார். குழந்தைக் கண்ணனை நீராட்டி இனிப்பான பண்டங்களை ஊட்டுவதற்குக் காத்திருக்கும் தாயாக நின்று வழிபாடு செய்யும் பக்திநிலை மிகப் பரவசமானது.

பாடலிலே பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்கள் பெரியாழ்வாரின் தமிழ்மொழிப் புலமைக்குச் சான்றாக உள்ளன. ‘செப்பிள மென் முலையார்’ என்றதொடர் சங்கத்தமிழறிவுக்குச் சான்றாக உள்ளது. குழந்தையான கண்ணனைத் தாய் இன்னமும் நீராட்டவில்லையே என இளம் பெண்கள் ஏளனம் செய்வாரே எனக் கூறும் பெரியாழ்வாரின் பாவனாசக்தி உள்ளமையான உணர்வையும் தழுவியே நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. தமது மனத்திலே நடத்தும் பாவனைகளைச் சொற்களால் வரைந்துகாட்ட முயல்கிறார். ‘அக்காரம்’ என்ற சொல் இன்றைய மொழிப்பயன்பாட்டிற் சர்க்கரை என வழங்கப்படுகிறது. ‘தின்னல்’ என்பது சுவைத்து உண்ணலைக் குறிக்கிறது. குழந்தை பால்பருகும் நிலைதான்டி வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதையும் இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. குழந்தையின் வளர்ச்சிக்கேற்ப அதற்குத் தேவையான வற்றைச் செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தையும் இப்பாடல் நன்கு விளக்கிக்காட்டுகிறது.

30. வண்ணம் அழகிய நம்பி

நீராட வராத குழந்தையைப் பற்றிப் பெரியாழ்வாருடைய எண்ணங்கள் பலவாறு செல்கின்றன. அவனுடைய குணவியல்புகளை மீட்டும் நினைக்கின்றார். தாய்மையின் தனித்துவமான மனநிலை இருவாசும். தன் குழந்தையின் பலவீனமானக் குணங்களை நினைந்து அவற்றைத் தவிர்த்து வழிநடத்தும் பண்பு தாயிடமே செறிந்துள்ளது. குழந்தையின் குற்றங்களை உடனேயே தாய் மன்னித்துவிடும் மனப் பாங்கு கொண்டவள்.

பெரியாழ்வாரும் இத்தகைய தாயின் மனநிலையிலே நின்று கொண்டே கண்ணனை நீராட வரும்படி அழைத்துப் பாடுகிறார். அவனுடைய குறும்பான செயல்களைப் பாடலிலே சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆயர்பாடியில் யசோதை வீட்டில் வளரும் கண்ணனின் செயற்பாடுகளைக் கற்பனை செய்து பார்க்கிறார். அவர் மனம் அதிவேகமாகத் தொழிற்படுகிறது. கண்ணனின் வாழ்வுச் சூழல் அவர் கண்ணிலே தெரிகிறது. அந்தக் காட்சி பாடலாக வெளிவருகின்றது.

"எண்ணெய்க் குடத்தை யுருட்டி
இளம் பிள்ளைகளை யெழுப்பி
கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக்
கழுகண்டு செய்யும் பிரானே
உண்ணக் கனிகள் தருவன்
ஒலிகடல் ஒது நீர் போலே
வண்ணம் அழகிய நம்பீ
மஞ்சனம் ஆடநீவாராய"

ஆயர்பாடியில் ஆய்ச்சியர் வீடுகளுக்குச் சென்று கண்ணன் செய்யும் குறும்புகளை நேரிலே பார்த்தவர்போலப் பெரியாழ்வார் பாடியுள்ளார். வீடு வீடாகச் சென்று உறியிலே வைத்திருக்கும் வெண்ணெய்க் குடங்களையெல்லாம் உருட்டுகிறான். தூங்கும் இளம் பிள்ளையைக் கிள்ளியெழுப்பிவிட்டுக் கண்ணைப்புரட்டி விழித்துப் பயழுந்து கிறான். அத்தகைய குறும்புச் செயலை 'கழுகண்டு' என அக்காலப் பேச்சு வழக்குச் சொல்லினாற் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இத்தகைய குறும்புக் கண்ணனை எப்படியாவது நீராட்டி விடவேண்டுமென்பதே தாயாகி நிற்கும் பெரியாழ்வாரின் எண்ணமாக உள்ளது. அதனால், கண்ணனிடம் 'உனக்கு உண்பதற்கு நல்ல கனிகள்

தருவேன்' நீராட வாராய் என அன்போடும் மிக்க பரிவோடும் கேட்கிறார்.

நீராட அழக்கும்போது கண்ணனுடைய திருமேனியழகைப் பற்றியும் நினைக்கின்றார். அவைகள் பெரிதாக ஒலி எழுப்பும் பெரிய கடலின் பரந்த நீரின் வண்ணம் கொண்டவனே என அழக்கிறார். இங்கு தன்னை மறந்து கண்ணனின் தெய்வீக்கத்தோற்றத்தில் ஆழந்து விடுகிறார். கடல்வண்ணன் கண்ணன் வண்ணம் மனத்திலே நிறைந்திருக்கப் பக்திப்பரவசநிலையிலே நின்று மஞ்சனம் ஆட வாராய் என அழக்கிறார்.

இப்பத்திலே உள்ள பாடல்களிலே 'நீராட வாராய்', 'மஞ்சனம் ஆட வாராய்' என இரு தொடர்களைப் பெரியாழ்வார் பயன்படுத்தியுள்ளார். நான்கு பாடல்களில் (1, 6, 7, 9) மஞ்சனம் ஆடவாராய் என்னும் தொடர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டு பாடல் களில் (1, 4) 'நீராடவாராய்' என்னும் தொடர் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வேறுபட்ட தொடர்களிற் பெரியாழ்வாரின் பக்தியநுபவம் நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நீராட வாராய் என்னும் தொடரைப் பயன்படுத்தும்போது அவர் முற்றிலும் தாயாகவே மாற்றின்று அழக்கிறார். ஆனால், மஞ்சனம் ஆடவாராய் என்ற தொடரைப் பயன்படுத்தும் அவருடைய பக்தியனர்வு மேலாங்கி நிற்கிறது. வழிபாட்டு நடைமுறையிற் கண்ணனுக்குச் செய்யும் திருமஞ்சனம் அவர் உணர்விற் கலந்து நிற்பதையுணர்த்துகிறது.

பெரியாழ்வாரின் இப்பாடல் கண்ணனின் பிள்ளைமை இயல்லை அவர் பெரிதும் விரும்பியனுபவிப்பதையும் காட்டுகிறது. ஒரு தாயின் உள்ளத்திலே தன் குழந்தையின் குறும்புத்தனத்தை இரகசியமாக இரசிக்கும் குண்ணியல்பும் இங்கே பொதியப்பட்டுள்ளது. குழந்தையின் அழகை ரசிக்கும் தாய்மைப் பண்பும் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. 'காக்கைக்கும் தன்குஞ்சைபொன்குஞ்சை' என்பது போலப் பெரியாழ்வாரும் தாய்மை நிலையிற் கார்மேக வண்ணனை, கடல்நிற வண்ணனை அழகிய நம்பீ என்று பெருமையுடன் அழக்கிறார். தாய்க்குத் தன்குழந்தையின் அழகால் ஏற்பட்ட பூரிப்பு வாய்ச் சொற்களிலே சிறப்பாக வெளிப் பட்டுள்ளது. கண்ணனை நீராட்டி உணவுட்ட உலகியல் தாய் போலப் பெரியாழ்வார் அழக்கின்ற காட்சி வைணவப் பக்தி உலகிலேயே ஒரு புதிய வழிபாட்டு நெறியைத் தொடக்கி வைக்கிறது. மனிதன் நெருங்க முடியாத உயர்ந்த இறைபற்றிய எண்ணத்தை மாற்றி நெருக்கமான உறவு நிலையிலே கண்டு அனுபவித்து வழிபாட்டு அமைதியடைவதற்கு வழிகட்டி நிற்கிறது.

31. மறந்தும் உரையாட மாட்டேன்

தன் குழந்தையைப் பற்றிப் பிறர் குறைவாகப் பேசுவதை எந்தத் தாயுமே விரும்பமாட்டாள். இது பெற்றதாய்க்கும் வளர்ப்புத்தாய்க்கும் இயல்பாக உள்ள ஒரு குணவியல்பாகும். பெரியாழ்வார் தன்னைக் கண்ணனுடைய தாயாகப் பாவனை செய்து பாடும்போது இக்குண யில்லையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நற்றாயைப் பற்றிப் பிறர் அலர் தூற்றுவதைத் தான் விரும்பவில்லை என்பதைப் பாடவிலே குறிப் பிட்டுள்ளார்.

அயலவர் குழந்தைகள் குறும்பு செய்தால் தாயினுடைய வளர்ப்புச் சரியில்லை எனத் தாயையே பழிதூற்றுவர். அதிலும், வளர்ப்புத்தாய் என்று ஒருத்தி இருந்தால் முழுப்பழியும் அவளிலேயே சுமத்தப்படும். பெரியாழ்வார் கண்ணனின் வளர்ப்புத்தாயாகவே பாடுகிறார்.

"கற்றநற் பாலும் தயிரும்
கடைந்துறி மேல்வைத்த வெண்ணைய்
பிறந்து வேதமுத லாகப்
பெற்றறி யேன் எம்பிரானே!
சிறந்த நற் றாய் அலர் தூற்றும்
என்பதனால் பிறர் முன்னே
மறந்தும் உரையாட மாட்டேன்
மஞ்சனம் ஆடநீ வாராய்"

கண்ணன் வளரும் ஆயர்பாடிச் சூழல் பெரியாழ்வாரின் கற்பனைத் திரையில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. கற்றநற்றல்ல பால், தயிர், மோரைக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணைய் என்பன அங்கு இருக்கின்றன. உறியிலே பாதுகாப்பாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைக் கண்ணன் திருடித் தின்கிறான். இத்திருட்டுச் செயல் அவனுக்கு விளையாட்டாக இருக்கிறது. வளர்ப்புத்தாயாருக்கோ பிறரிடம் பழிகேட்கும் துண்பத்தைத் தருகிறது.

இப்பாடவிற் பெற்ற தாய்க்கும், வளர்ப்புத் தாய்க்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடு தெளிவாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குழந்தையை வழிற்றிலே சமந்து பெற்றெடுக்கும் தாயை 'நற்றாய்' என அழைக்கும் மரபு பழந்தமிழ்ப் பாடல்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது. குழந்தையை வளர்க்கும் தாய் 'செவிலித்தாய்' என அழைக்கப்பட்டாள். இக்காலத்தில் 'வளர்ப்புத்தாய்' என அழைக்கப்படுகிறாள். பெரியாழ்

வார்வளர்ப்புத்தாயாகவே நின்று பாடுகிறார். கண்ணன் நற்றாய் தன்னை அலர்தூற்றும் என்று குறிப்பிடுகிறார். அலர்தூற்றல் என்பது பலரும் ஒரு விடயத்தை அறிந்து புறங்கூறுதலாகும். எனவே, பிறருக்கு முன்னால், தான் மறந்தும் உரையாட மாட்டேன் என்று பெரியாழ்வார் பாடலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பெரியாழ்வார் இன்னொரு செய்தியையும் குறிப்பிட்டு உள்ளார். தான் பிறந்தது முதலாக பால், தயிர், வெண்ணெய் பெற்று அறியேன் என்று கூறுகிறார். ஆயர்பாடி வாழ்வுச் சூழலும் தனது வாழ்வுச் சூழலும் வேறுபட்டிருப்பதை மிக நயமாகப் பாடலிலே உணர்த்தியுள்ளார். ஆயர்பாடியிலுள்ள ‘உறி’ அவருடைய கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்க்கிறது. உணவுப் பண்டங்களை நாய், பூனை, கோழி போன்றவை கவர்ந்து உண்ணாவண்ணம் பாதுகாப்பாக வைக்கும் இடமாக உறி பயன்படுகிறது. அது உயரமாகக் கட்டப்பட்டு இருக்கும். சூழ்நிலைகள், சிறுவர் உறியிலே பண்டங்களை வைத்தால் எளிதாக எடுக்கமுடியாது. ஆனால், கண்ணனும் அவனுடைய நன்பர்களும் ஆயர்பாடியிலுள்ள வீடுகளிலே உறியிலே பத்திரப்படுத்தி வைக்கப்பட்டு இருக்கும் பால், தயிர், வெண்ணெய் என்பவற்றைக் களவாக எடுத்து உண்கிறார்கள். அச்செயலால் ஊரவரிடையே எரிச்சலையூடுகிறார். இச்செயற்பாட்டுக்குத் தலைமைதாங்கும் கண்ணனின் வளர்ப்புப் பற்றியே அவர்கள் எப்போதும் புறங்கூறுகின்றனர்.

கண்ணனிடம் இச்செயற்பாட்டை விட்டுவிட்டு மஞ்சனம் ஆடவரும்படி பெரியாழ்வார் வேண்டுகிறார். எம்பிரானே எனக் கண்ணக் குழந்தையை அழைக்கிறார். தெய்வீக நிலைக்கும் உலகியல் நிலைக்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு பெரியாழ்வாரது பாடல்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. குழந்தையாகப் பாவனை செய்து பாடிய போதும் கண்ணன் தெய்வம் என்ற உணர்வும் அவருக்கு இடையே தோன்றுகிறது. அதனையே ‘எம்பிரானே!’ என்ற விளிச்சொல் விளக்கி நிற்கிறது.

ஆய்ச்சியரின் வாழ்வியல் நடைமுறையும் பாடலிற் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘கறந்த நற்பால்’ கடைந்துறிமேல் வைத்த வெண்ணெய் என்பன இதனை நன்கு விளக்குகின்றன. கண்ணனின் பிறப்புச் சூழலுக்கும், வளர்ப்புச் சூழலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டையும் இந்நடைமுறைகள் காட்டி நிற்கின்றன. பக்தி வசப்பட்ட பெரியாழ்வார் எல்லாவற்றையும் வெகுநுட்பமாகப் பாடலிலே புணைத்திருப்பது அவருடைய திறமையாகவுள்ளது.

32. நின் திறத்தேன் அல்லேன் நம்பீ

நீராடக் கண்ணனை அழைக்கும் பெரியாழ்வார் தன் வயதையும் எண்ணிச் செயற்படுவதைப் பாடலால் உணரமுடிகிறது. கண்ணனோ சிறுவன். விரைவாக ஓடியாடும் பருவத்தன். தாயாகப் பெரியாழ்வார் கூப்பிடுகிறார். அவனோ அவருடைய அழைப்புக்குச் செவி சாய்க்காமல் ஓடியாடித் திரிகிறான். இதைக் கண்ணுற்ற பெரியாழ்வாருக்கு அவனுடைய தெய்வீகத் திருவிளையாடல்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. மேய்ச்சலுக்குத் தாய்ப்பக்சவோடு சென்ற கன்றுகளின் வாலை ஓன்றோ டொன்று கட்டிவிட்ட குறும்பு நினைவிற்கு வருகிறது. பழமரங்களிலே ஏறிக் கணிகளை உதிர்ந்துவிழ ஏற்று பின் தொடர்ந்தோடும் காட்சி கண்ணில் தெரிகிறது. ஒரு பாம்பைப்பிடித்து ஆட்டிய துணிவான் செயல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். ‘இவ்வளவும் செய்யும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. உன் பின்னே என்னால் ஓடமுடியாது. எனவே நீயே நீராட இங்குவா’ என அழைக்கிறார்.

சிறப்பாக நீராட அழைப்பதற்குச் சிறப்பான ஒரு காரணமும் உண்டு. கண்ணனுடைய பிறந்த திருநாள் ஆகலால், கட்டாயம் நீராடவேண்டும். ‘நன்று நீ நீராட வேண்டும், என்று வேண்டுதல் செய்துள்ளார். இவர் அவனை அழைக்க அவன் ஓடுகிறான். ‘நாரணா ஓடாதே’ என நயமாகக் கேட்கிறார். அவனோ வரவில்லை. பாடலில் அவர் தன்னுடைய நிலையை நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

"கண்ணின வாலோலைகட்டித்
கனிகள் உதிர ஏற்று
பின் தொடர்ந் தோடினால் பாம்பைப்
பிடித்துக்கொண்டாட்டினாய் போலும்
நின்திறத்தேன் அல்லேன் நம்பி
நீபிறந் ததிரு நன்னாள்
நன்றுநீ நீராட வேண்டும்
நாரணா ஓடாதே வாராய்"

‘நின் திறத்தேன் அல்லேன்’ என்ற தொடர், தாயாகிய பெரியாழ்வாரின் முதுமை நிலையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. கண்ணன் பின் ஓடியோடிக் களைப்புற்ற தாயாகத் தன்னைப் பாவனை செய்து பாடுகிறார். கண்ணனுடைய குழவிப்பருவத்திலே அவன் கிடக்கின்ற தொட்டில் கிழிய உதைப்பதையும் எடுத்துக்கொண்டால், இடுப்பை நெரிப்பதையும், புல்கினால் உதரத்தே பாய்வதையும் சொல்லி, மிகுக்கிலாமையால்

தான் மெலிந்துவிட்டதாகப் பெரியாழ்வார் பாடியுள்ளார். இப்பாடவில் சிறுவனைப் போலுக் கண்ணஞ்சுடன் தன்னால் ஓடித்திரிய முடியவில்லை யென வருந்துகிறார். அதனால் அவனை ஓடித்திரியாமல் தன்னிலை கண்டு அருள் செய்யும்படி வேண்டுகிறார்.

கண்ணனின் பிறந்தநாளன்று அவனை மஞ்சனமாடச் செய்து நல்லாடை புனைவித்து அலங்காரம் செய்யவேண்டுமெனப் பெரியாழ்வார் விருந்துகிறார். குழந்தைகளின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடும் மரபு அக்காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்ததையும் பாடவிலேபதிவு செய்துள்ளார்.

நம்பீ நாரணா என்னும் விளிச்சொற்கள் சிறப்பாக இப்பாடவிற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நம்பீஎன்ற சொல் வளர்ந்தவரைக் குறிப்பது. நாரணா என்பது கண்ணலுக்கு வழங்கும் பிறிதொரு பெயராகும். பெரியாழ்வார் பாவனை செய்து பாடியபோதும் அருட்செயல்களையும் இறைவனின் அற்புதமான நிலையையும் மறக்காமல் இணைத்துள்ளார். நாரணா என்னும் நாமம் சொன்னால் அது எல்லாவற்றையும் தரும். இறைவழிபாட்டில் நாமம் செப்புவது பற்றிப் பல அடியார்கள் பாடியுள்ளனர். திருமங்கையாழ்வார் நாராயண நாமம் தரும் நன்மைகளை வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"குலம் தரும் செல்வந் தந்திடும் அடியார்

படுதுயராயின் வெல்லாம்

நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருளும்

அருளோடு பெருநிலமளிக்கும்

வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும் பெற்ற

தாயினு மாயின் செய்யும்

நலந்தருஞ் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்

நாராயணாவென்னும் நாமம்"

பெரியாழ்வாரும் நாமத்தைச் சொல்லி வழிபடவே விழைகிறார். ஆனால், புதிய பக்திநிலையிலே நாமத்தைச் சொல்கிறார். திருக் கோயிலிலே சென்று கண்ணன் நாமத்தைச் சொல்லி வழிபடும் மரபிலிருந்து வேறுபட்டுச் செவிலித் தாயாக நின்று அவன் நாமத்தைச் சொல்லி அழைத்து வழிபடுகிறார். கண்ணனைக் குழந்தையாக அவர் பாவனை செய்து தன்னைத் தாயாக மாற்ற முயன்றாலும் இடையிலே பழைய வழிபாட்டு மரபிலிருந்து விடுபட முடியாதவராகவும் இருக்கின்றார். இந்நிலை அவருடைய தளித்துவமான பக்தியனுபவமாகப் பாடல்களிலே காணப்படுகிறது.

33. மாணிக்கமே என்மணியே

'காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு' என்பது ஒரு பழமொழி. எந்தத் தாய்க்கும் தன்னுடைய குழந்தையே அழகான குழந்தையாகத் தெரியும். கண்ணனைத் தனது செல்லக் குழந்தையாகப் பாவனை செய்து பாடிய பெரியாழ்வாரும் இத்தகையதொரு மனநிலையிற்றான் இருக்கிறார். கண்ணனை நீராட வரும்படி அழைக்கும்போது அவனோ வராமல் மாட்டுத் தொழுவப் புழுதியிலே ஓடியாடித் திரிகிறான். அவன் திருமேனியெங்கும் புழுதி படிந்து கிடக்கிறது. வெண்ணெய் அளவாந்து உண்டமையால் அதன் துகள்களும் சேர்ந்து கிடக்கின்றது. அந்த வேளையில் அவனுடைய திருக்கோலத்தைப் பார்த்தால் எல்லோரும் நகைப்பார்கள். ஆனால், வளர்ப்புத்தாயான பெரியாழ்வாருக்கோ அந்தக் கோலப்புனைவு உள் மனதிற் பெருமகிழ்வைத் தந்து நிற்கிறது. அனால், அதைக் காண்பவர்கள் தன்னைப் பழித்துரைப்பார்களே என்று கண்ணனிடம் கூறுகிறார். வெட்கம் கொஞ்சமும் இன்றி நீ இப்படித் திரிவதைக் கண்டால் நிச்சயமாக உந்து மைத்துலியான நப்பின்னை கண்டால் கைகொட்டிச் சிரிக்கும் அல்லவா! இதனை நீ உணர வேண்டும்ப்பா! அதனால் அவ்வாறு இக்கோலத்தை நப்பின்னை காண்பதற்கு முன்னரே நீராட ஓடிவா அப்பனே என்று பவ்வியமாக அழைக்கிறார்.

"பூணித் தொழுவினிற் புக்குப்
புழுதியளைந்த பொன்மேனி
காணப்பெரிதும் உகப்பன்
ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பார்
நான் இத்தனையும் இலாதாய்
நப்பின்னை காணிற் சிரிக்கும்
மாணிக்கமே என்மணியே
மஞ்சனம் ஆடநீ வாராய்"

மாடுகள் கட்டப்பட்ட மாட்டுத்தொழுவம். அங்குதான் கண்ணன் மகிழ்வோடு விளையாடுகிறான். அதனால், வெண்மையான புழுதியெல்லாம் அவனுடைய வெண்ணெய் படிந்த திருமேனியின்மேற் போய்ப்படிகிறது. கருமையான மேனியிலே இப்பொழுது புதிய அழகு சேர்ந்துவிட்டது போலிருக்கிறது. இக்காட்சியைக் கண்ணன் தளர்ந்தைப் பருவம் பற்றிப் பாடும்போதும் பெரியாழ்வார் மிக அழகாகக் காட்சிப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

"வெண்புமுதி மேற் பெய்து கொண்டளைந்ததோர்
 வேழத்தின் கருங்கன்று போல்
 தெண்புமுதி யாடித் திரிவிக் கிரமன்"

இந்தக் கோலம் தாய்க்கு நினைக்குந்தோறும் மகிழ்வைத்தரும். கண்ணனின் விளையாட்டுத்தோழி, மைத்துனி நப்பின்னை இக் காட்சியைக் கண்டு நிச்சயமாக என்னைப்போல மகிழ்ச்சியடைய மாட்டாள். தன்நட்புத் தோழியருக்கு உன்னைக் காட்டிச்சிரிப்பாள்.

இப்பாடலுடன் கண்ணன் நீராட வந்துவிட்டதாகப் பெரியாழ்வார் கற்பனை செய்கிறார். மாணிக்கம், மணி எனக் கண்ணனை விளிக்கிறார். அவர் அவனை நீராட வைப்பதற்குக் கையாண்ட உத்தியும் உலகியல் நடைமுறையின்பாற் பட்டதே. குழந்தையாக இருந்தாலும் தனது விளையாட்டுத் தோழரின் முன்னே அவமானப்படுவதற்கு எந்தக் குழந்தையும் விரும்பாது. இத்தகைய குழந்தை உளவியலையும் நன்கு அறிந்திருந்த பெரியாழ்வார் கண்ணனை நீராட அழைப்பதற்கும் அதைப் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

ஏனெனில், இப்பத்தில் அடுத்த பாடல் அவர் பாடலிற் பயன் கூறும் பாடலாகவும் கண்ணனை நீராட்டியதாகவும் அமைந்துள்ளது. யசோதை கண்ணனை எவ்வாறு நீராட்டினாள் என்பதைப் பாவனை செய்து பாடியதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

"கார்மலி மேணி நிறத்துக்
 கண்ண பிரானை யுகந்து
 வார்மலி கொங்கை யசோதை
 மஞ்சளம் ஆட்டிய ஆற்றை
 பார்மலி தொல்புதுவைக் கோன்
 பட்டார் பிரான் சொன்ன பாடல்
 சீர்மலி செந்தமிராவல்லார்
 தீவினையாதும் இலரே"

பெரியாழ்வாருடைய கண்ணன்மீதான ஆராத பக்தியைத் தமிழ்மொழியின் சிறப்பால் எடுத்துரைத்துள்ளார். இதனைச் 'சீர்மலி செந்தமிழ்' என்னும் தொடர் நன்கு விளக்கியுள்ளது. தாயாகப் பாவனை செய்து பாடுவதற்குப் பெரியாழ்வாரது தமிழ்மொழி ஆற்றலும் துணையாக நின்றது. தனது பக்தி உணர்வை எல்லோரும் அறியச்செய்ய அவர் பாடிய பாடல்கள் இன்றுவரை நிலைத்திருப்பதற்கும் தமிழ் மொழியின் வளமே காரணம். அதனாற்றான் பக்தியின் மொழி தமிழ் என்ற சிறப்பும் ஏற்பட்டது.

34. கைகேயிசுழ்வினனப்படலம் காட்டும் தசரதன்

கம்பரது இராமாயணத்தில் தசரதன் என்னும் பாத்திரம் மிகவும் முக்கியமானது. காப்பியத்தலைவன் இராமனின் தந்தை, அயோத்தியை ஆண்ட சக்கரவர்த்தி. கோசலை, சமித்திரை, கைகேயி என மூன்று மனைவியரது கணவன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இராமன்மீது எல்லையற்ற அன்பு கொண்டிருந்தவன். கம்பர்; தசரதன் என்னும் பாத்திரத்தின் படைப்பைக் கைகேயி சூழ்வினனப்படலத்தில் சித்தரிக்கும் புலமைத்திறன் தனித்துவமானது. கதையின் வளர்ச்சி நிலையில் இப்படலம் மிகமுக்கியமானது. அயோத்தியா காண்டத்தில் அமைந்துள்ள படலங்களில் மூன்றாவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குமுன் அமைக்கப்பட்டுள்ள மந்தரை சூழ்சிப்படலம், மந்தரையின் குண்ணியல்பின் மாற்றத்தை எடுத்துக்கூறுவது. அதைவிடத் தசரதன் என்னும் பாத்திரத்தின் மன உணர்வுகளை மிகத்தெளிவாக விளக்கிக் கூறுவது. அதனைக் கம்பர் இப்படலத்தில் மூன்று நிலைகளாக வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

I. தசரதன் வருகை

நாளை இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்ற செய்தியைக் கைகேயியிடம் சொல்வதற்காகத் தசரதன் அவனுடைய மாளிகைக்கு வருகை தரும் காட்சியை முதலில் அமைந்துள்ளார். இரண்டு பாடல்களில் தசரதனின் மிகிழ்வான மனநிலையைக் கம்பர் சித்தரித்துள்ளார். நள்ளிரவு நேரம், தசரதன் கைகேயி மாளிகைக்கு வருகை தரும் காட்சியைப் பற்றி என்னம் எவ்வாறிருந்தது என்பதைக் கம்பர் கற்பணைக் கண்கொண்டு நோக்கியதைப் பாடவிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். அவனோடு வாழ்த்தொலி செய்த வண்ணம் வீரர் பலர் நெருங்கி வருகிறார்கள். தசரதன் ஆண்சிங்கம் போல நடந்து வருவதாகக் கம்பர் கூறுகிறார். இதுவரையும் நாட்டை ஆண்ட பெருமன்னன் அந்த மிகுக்கோடு தசரதன் வருகிறான். மறுநாள் தன் முத்த புதல்வனுக்கு முடிகுட்டி ஆட்சிப் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைக்கும் பெருமித உணர்வு அவன் முகத்திற் பரவிக்கிடக்கிறது. அச்செய்தியைக் கைகேயியிடம் சொல்வது அவனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி யாகவுள்ளது. இவ்விடத்திற் கைகேயி பற்றிய தசரதனின் நினைப்பைக் கம்பர் வெகுநுட்பமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

"யாழ் இசைஅஞ்சிய அம் சொல் ஏழை கோயில்
வாழிய என்று அயில் மன்னர் துண்ண வந்தான்"

கைகேயியின் இனிமையாகப் பேசும் குணம்; எதைப்பற்றிப் பேசினாலும் அதை மனமகிழ்வோடு பகிரும் பக்குவம் அவளிடம் நிறைந்திருந்தது. யாழ் இசையைவிட இனிமையான குரல் படைத்தவள். இங்கே 'ஏழை' என்ற சொல்லாற் கைகேயியைக் கம்பர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தசரதனோடு பேசும்போது எதையே, இரந்து கேட்கப்போகிறான் என்பதை முன்கூட்டியே சொல்ல விழைந்துள்ளார். தெய்வத்திடம் வரம் கேட்கும் அடியவர் நிலையில் அவளைத் தசரதன் அணுகவேண்டுமெனக் குறிப்பிடுகிறார்.

கைகேயியின் வாசல் வந்ததும் வீரர்கள் நின்றுவிடத் தசரதன் கைகேயியின் பணிப்பெண்களோடு உள்ளே செல்கிறான். படுக்கை அறையுள் அவன் நுழையப் பணிப்பெண்களும் வாசலோடு நின்று விட்டனர். இவ்விடத்தைக் கம்பர் பாடலடிகள் மிக அழகாகக் காட்சிப் படுத்தியுள்ளன.

"பாயல்துறந்த படைத் தடங்கன மென்தோள்

ஆயிழை தன்னை அடைந்தனன் ஆழி மன்னன்"

கைகேயியின் படுக்கை அறையுள் தசரதன் செல்கிறான். நள்ளிர வாதலாற் கைகேயி அயர்ந்த தூக்கத்திலிருப்பாள் என எண்ணியபடி செல்கிறான். ஆனால், கைகேயி படுக்கையை விட்டுத் தரையில் கிடக்கிறான். பெரிய கண்களையும் மென்மையான தோள்களை யுமடைய கைகேயியைக் காணும் விருப்போடு தசரதன் உள்ளே நுழைகிறான். வழக்கம் போல, அணிகலன்களால் தன்னை அழகு படுத்தும் இளமைத் தோற்றத்தை யுடைய தனக்கு இனிய மனவியைக் காணும் ஆவலுடன் போகிறான். 'ஆயிழை' எனக் கம்பர் பயன்படுத்தும் சொல், கைகேயியின் ஒப்பளை அழகையும், இளமை நிலையையும் நன்கு புலப்படுத்தி நிற்கிறது. அணிகலன்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தன்னை அழகுபடுத்துவதன் மூலம் தசரதன் மனங்கவர்ந்தவள் கைகேயி. மற்றைய தனது மனவியரைவிடக் கைகேயிபால் தசரதன் பெருவிருப்புக் கொள்வதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம் எனக் கம்பர் காட்டியுள்ளார். 'மென்தோள்' என்ற தொடர்மூலம் கைகேயியின் இளமையைச் சுட்டியுள்ளார்.

2. தசரதன் நிலை

கைகேயி நிலத்திலே கிடப்பதைக்கண்ட தசரதன் மனம் பதறியது. இவனுக்கு என்ன துன்பம் நேர்ந்ததோ என வருந்தி, தன் கைகளால் அவளைத் தூக்க முயல்கிறான். ஒரு மானைத் தன்னுடைய துதிக்கையால் தூக்கும் யானைபோல அவன் நிலையிருந்தது. ஆனால், கைகேயியோ தசரதனின் தூக்க வந்த நெடிய கைகளைத் தட்டிவிட்டு மின்னல் ஒன்று துவண்டு மன்னில் வீழ்வதுபோல நிலத்திலே விழுந்தாள். தசரதனின் உயிரைப் போன்ற கைகேயி வாயால் ஒன்றும் பேசாது பெருமுச்சவிட்டாள்.

அவளது நிலைகண்ட தசரதன் அஞ்சகிறான். 'எது நடந்தது? உன்னை இவ்வாறு துன்புறும் வண்ணம் இசழ்ந்தவர் யார்? அவர் எவராக இருப்பினும் என் கையினால் உயிர் இழப்பார். நடந்தவற்றை நீ எடுத்துக்கூறு. பிறகு நடப்பதைப் பார்' எனப் படப்பட்பாகப் பேசுகிறான். கைகேயிதுன்பத்திற்கு யாரோ காரணமாக இருக்கவேண்டு மென்பதை அரசன் தயரதன் உணர்ந்து கொண்டான். ஆனால், தன்னுடைய விருப்புக்குரிய மனைவியைத் துன்புறுத்தியவரைத் தானே தண்டிக்க வேண்டுமென என்னுகிறான்.

கைகேயி தசரதனின் மனநிலையை நன்கு உணர்ந்து கொண்டாள். அதனைத் தனக்கேற்ற வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்துகிறாள். உடனடியாகவே தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற என்னுகிறாள். அவள் தசரதன் உண்மையாகப் பேசிய வார்த்தைகளை வைத்தே தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றத் திட்டமிடுகிறாள். தசரதன் மனநிலையை நன்கு உணர்ந்த கைகேயி 'முன்னர் நீ தருவதாகச் சொன்ன வரங்கள் இரண்டையும் இப்போது பரிவோடு தரவேண்டும்' என்று கேட்கிறாள். அவள் அவ்வாறு கேட்டபோது தசரதன் உடனடியாகவே பதில் கூறுகிறாள்.

"கள் அவிழ்கோடை கருத்து உணராத மன்னன்
வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்னநக்கான்
உள்ளாம் உவந்தது செய்வேன் உலோவேன்
வள்ளல் இராமன் உன் மைந்தன் ஆணை என்றான்"

இப்பாடவில் கம்பர் தசரதன் நிலையை நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார். தசரதன் கைகேயியின் துன்பத்தை நீக்குவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளான். அவனுடைய கூந்தல் விரிப்புக் கோலத்தை அவன் சந்தேகிக்கவில்லை. பேரொளி வீசம் மின்னல்போலத் தன் பற்கள் தெரியச் சிரிக்கிறான். 'உன் உள்ளாம் எப்போதும் நினைத்து மகிழுக் கூடியதை நான் செய்வேன். எதிலும் கருமித்தனம் காட்டமாட்டேன். இது உன் அன்பிற்குரிய மகன், சிறந்த கொடை வள்ளல் இராமன்மேல் ஆணை என அறுதியிட்டுக்கூறுகிறான். தசரதன் வாய்மொழியால் அவனுடைய குணவியல்லை மட்டுமல்ல; இராமனுடைய குண இயல்பையும் கம்பர் ஒருசேரக் காட்டியுள்ளார். தந்தையும் பிறர் மனம் மகிழுச் செயற்படுவான். மைந்தனும் கேட்டதைக் கொடுக்கும் கொடைவள்ளல் எனக் கம்பன் காட்டியிருப்பது, கைகேயி கேட்கும் வரம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்பதைக் கைகேயிக்கு உணர்த்துவதாகவே உள்ளது. தசரதன் 'இராமன் உன் மைந்தன்' எனக் கூறுவது, அவன் மனநிலையை நன்கு விளக்குவதாக உள்ளது. இதுவரை காலமும் பரதனைவிட இராமனையே கைகேயி தன் மகனைப் பாராட்டி வளர்த்து வந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றான். கைகேயின் துன்பத்தைத் தன் சொற்களால் துடைக்க எண்ணி அவ்வாறு அவன் கூறவில்லை. கைகேயி இராமன் மீது கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பை நினைந்தே கூறுகிறான்.

நானை நடைபெற இருக்கும் இராமனின் முடிகுட்டு விழாவுக்குக் கைகேயி முழு மகிழ்வோடு வரவேண்டுமென்பதே தசரதனின் விருப்ப மாக இருந்தது.

ஆனால், கைகேயி உடனடியாகத் தசரதன் மனிலையை உணர்ந்து கொண்டாள். அதனால் 'என் பேரவலத்தைத் துடைப்ப தானால் தேவர் கூட்டமே சாட்சியாக இருக்க்கட்டும்' என்று விடையிறுக் கிறான். 'இரண்டு வரங்களையும் ஈந் என்று கேட்கிறான். இங்கு கம்பர் அவள் 'பேரவலம்' என்ற சொல்லைச் சொல்வதாகப் பாடலை அமைத்துள்ளார். அவலம் என்பது தீராத துண்பம். கைகேயி பேரவலம் எனக்குறிப்பிடுவது எதிர்காலத்தில் எல்லோரும் தசரதன் இறப்பால் அநுபவிக்கப்போகும் தீராத துண்பத்தை முன்கூட்டியே அறிவுறுத்துவதாக உள்ளது. கைகேயி பேரவலம் என்று குறிப்பிட்ட உடனேயே தசரதன் அவசரப்படுகிறான். 'நீ விரும்பியதைக் கேள்; இப்போதே தருகிறேன்' என்று கூறுகிறான். அவனுக்குக் கைகேயியின் வஞ்சக நினைப்புப் புலப்படவில்லை. வாய்மையின்வழி நிற்கும் அவன் நிலையைக் கம்பர் வருமாறு காட்டுகிறார்.

"வரம் கொள இத்துணைமம்மர் அல்லவ் எய்தி
இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை சுவென் என்பால்
பரம் கெட்டிப்பொழுதே பகர்ந்திடு என்றான்
உரம் கொள்மனத்தவன் வஞ்சம் ஓர்கிலாதான்"

தன் வஞ்சனையை வெளிக்காட்டாத உரமான உள்ளத்தையுடைய கைகேயியின் உண்மையான மனக்கருத்தைத் தசரதன் அறியவில்லை. கள்ளமில்லாத உள்ளத்தோடு அவர்ணுடைய கவலையைப் போக்குவ திலேயே கண்ணாக இருக்கிறான். நான் தரும் வரங்களைப் பெறுவதற்கு, இவ்வளவு தடுமாற்றமும் தேவையற்ற துண்பமும் நீ அடைய வேண்டியதில்லை. எனது துன்பச் சுமை இறங்கிட இப்பொழுதே நீ கேட்பதைத் தருகிறேன். 'என்ன வேண்டுமோ கேள்'. கம்பன் இப்பாடவில் தசரதன் கூற்றாகப் பயன்படுத்தும் 'பகர்ந்திடு' என்னும் சொல் கவனத்திற்குரியது. 'கேட்கும் வரத்தைத் தெளிவாகப் பாருபடுத்திக் கேள்' என்ற கருத்தைத் தசரதன் முன் வைக்கிறான்.

கைகேயி கேட்ட இருவரம் தசரதன் நிலை மாற்றும் ஆற்றல் கொண்ட வரமாகும். பரதன் நாடாள்வது தசரதன் நினைத்துப் பார்க்காத ஒன்று. இராமன் காடாள்வது அவன் உயிரையே பறிப்பது போன்றது. வரம் கேட்கும்போது இராமனை அவன் பெயராற் கைகேயி குறிப்பிடவில்லை. 'சீதை கேள்வன்' என்றே குறிப்பிட்டாள். தசரதன் ஏற்கனவே இராமன் பெயரில் ஆணையிட்டிருப்பதால் அவள் இராமன் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. தசரதனுடைய மனநிலையை நன்கு அறிந்தவள் கைகேயி. 'என்கேய் உலகாள்வது' என ஒரு வரத்தையும், 'சீதை கேள்வன் வனம் ஆள்வது' என மற்ற வரத்தையும் நன்கு பகுத்துக்

கொண்டு கேட்கிறாள். தசரதனிடம் வெளிப்படையாக இராமன் பெயரையும் பரதன் பெயரையும் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. அவ்வாறு கூறினால் தசரதன் வரத்தை மறுத்துவிடுவான் என்ற என்னமும் அவளிடம் இருந்தது. மேலும் தான் அன்பாக வளர்த்த இராமனைத் தானே காட்டுக்கு அனுப்ப விரும்பவில்லையென்பதையும் தசரதனுக்கு உணர்த்த முயல்கிறாள். 'சீதையின் கேள்வன்' என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், இராமன் அன்பும் இப்போது தன்பால் இல்லையென்பதைச் சுட்டிக்காட்ட முயல்கிறார். தசரதன் மனநிலையில் இருவருமே இப்போது உன் புதல்வர்கள் அல்ல என்பதையும் குறிப்பாக உணர்த்துகிறாள். இந்த இருவரங்களையும் தசரதனிடம் பெறுவது கடினம் என்பதையும் அவள் நன்கு உணர்ந்தே தசரதனின் அன்பு நிலையை மாற்றித்துயரநிலையில் வரத்தைப் பெறுகிறாள்.

3. தசரதனின் துண்பநிலை

கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தில் தசரதன் துன்ப நிலையை இருவகையாகக் கம்பர் காட்டுகிறார். ஓன்று கைகேயியினது வரங்கள் எவையெனக் கேட்டபோது, அவன் அநுபவித்த துன்பம். மற்றது, வரத்தை மாற்றிக்கேட்டுக்கும்படி கைகேயியை இரந்தபோது அவன் அநுபவித்த துன்பம். கம்பர் இவ்விரு வகைப்பட்ட துன்பநிலையும் மிக நுட்பமாகப் பாடல்களிலே சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார். (முதல் துன்பநிலையை ஐந்து பாடல்களிலே சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார். தசரதன் துன்பத்தைப் பல்வேறு உவமைகள் மூலம் எடுத்துவிளக்கியுள்ளார். அவற்றை வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

"ஆகம் அடங்கலும் வெந்து அழிந்து அராவின்

வேகம் அடங்கிய வேழம் என்ன விழிந்தான்"

"வேதனை முற்றிட வெந்து வெந்து கொல்லன்

ஊது உவையிற் கனல் என்ன வெய்து உயிர்த்தான்"

"கன்னிலன் ஒப்ப அயர்க்கும் வன்கைவேல் வெம்

புன்னுழைகிறக் குழைக்கும் ஆணை போல்வான்"

தசரதனுடைய துன்பநிலையை விளக்கக் கம்பர் கையாளும் உவமைகள் எல்லோரையும் அத்துன்பத்தை உணரவைக்கும் தன்மையன். விஷந்திண்டிய யானை உடல் சோர்வதுபோலத் தசரதன் உடல் சோர்ந்துவிட்டது. கொடியவளான கைகேயியின் நாகம் போன்ற நாவிலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகள் கொடிய துன்பந்தரும் நஞ்சு போலிருந்தன. கொடிய சொற்களால் அநுபவிக்கும் துன்பத்தை எல்லோருமே உணர்வர். அதனால், கம்பர் இந்த உவமையைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தசரதன் விட்ட பெருமூச்சு, கொல்லன் துருத்தியால் உனதுகின்ற உலைக்களத்திலுள்ள தீயைப்போல வெப்பமாயிருந்தது. கன்

இல்லாதவனைப் போலச் சோர்வுற்றான். வலிய கையினாலே எறியப்பட்ட வேல், கொடிய புண்ணில் நுழைந்தமையால் வருந்துகின்ற யானையைப் போலத் தசரதன் கீழே கிடந்து துன்புறுகிறான். தன்னிலை யைச் சற்றுப் பொறுத்துக்கொண்டு, கைகேயியின் மனமாற்றத்துக்கான காரணத்தைக் கேட்கிறான். அவனைப் பொறுத்தவரையிற் கைகேயி இத்தகைய கொடிய வரங்களைக் கேட்பதற்கு யாரோ அவனைத் தூண்டியிருக்க வேண்டுமென்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. இவ்வளவு காலமும் அவளோடு வாழ்ந்தமையால் அவனைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தான். ஆனால், கையேயியோ கடுஞ்சொற்களால் அதனை மறுக்கிறாள். 'வரந்தராவிடில் இறந்து விடுவேன்' எனக் கூறுகிறாள். முன்னர் தருவேன் என்ற இருவரத்தையும் நான்கேட்டபடியே தரவேண்டும் எனப் பிடிவாதமாய் நிற்கிறாள்.

இது கேட்ட தசரதன் பெருந்தன்பமடைகிறான். சிந்தை தடுமாறி மயங்கிக் கீழே விழுகிறான். கைகேயியை முதன்முதலாகக் கொடியவளாகக் கண்டு பெருமுச்செறிகிறான். அறம் கொடியது. சத்தியம் சாகட்டும் எனத் தூற்றுகிறான். எழுந்து நிற்கமுடியாமல் தள்ளாடுகிறான். வீரனான தசரதன் கைகேயியின் செயலால் இவ்வுலகம் முழுவதும் பெண்களே இல்லை என்று சொல்லும்படி கூரிய வாளினால் எல்லாப் பெண்களையும் கொன்றுவிட்டு நானும் இழிந்தவரோடு சேருவேன் எனத் தன்னிலையை மறந்து பேசுகிறான். உலகம் முழுவதுமே 'வாய்மைக்கு மன்னன்' எனப்புகழப்பட்ட தசரதனின் கோலம் மாறிக் குணங்களும் மாறின. கையோடு கையை அடிக்கிறான். உதட்டைக் கடிக்கிறான். நெருப்பிலே பட்ட நெய்போல மனம் உருகி வருந்துகிறான். கைகேயியைத் தண்டிக்க அவன் விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அது தீமையாகிவிடும். சத்தியத்தைக் காக்காமல் வரங்களைக் கொடாது விடினும் தீமையாகவே முடியும். எனவே, கைகேயியிடம் இரந்து கேட்டாவது வரத்தை மாற்றித்தரமுயல்கிறான்.

அடுத்துத் தசரதன் கைகேயியின் கால்களில் விழுந்து வணங்குகிறான். இதனைக் கம்பர் வருமாறு காட்சிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார்.

"கால்மேல் வீழ்ந்தான் கந்துகொல் யானைக் கழல் மன்னர்

மேல் மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடைதாளான்"

பல மன்னர்கள் தன் காலிலே வந்து விழுந்து வணங்கும் பெருஞ் சிறப்புப்பெற்ற தசரதன் இப்போது மனைவியின் காலிலே விழுகிறான். கைகேயியிடம் "உன் மகன் பரதன் அரசை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். ஒருவேளை அவன் ஏற்றுக்கொண்டாலும் நாட்டுமக்கள் அதனை விரும்பமாட்டார்கள். எனவே, நீ வீணாகப் பழியை ஏற்காதே" என அறிவுறுத்துகிறான். இராமன் காடு செல்லப் பரதன் நாடாள்வதைத் தேவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். இராமனைப் பிரிந்து நாட்டு மக்கள் உயிர் வாழ்மாட்டார்கள். அப்போது நீயார் துணையோடு இந்த

நாட்டை ஆளுவாய். நான் சொல்லியே இராமன் நாடாள இசைந்தான். உனது விருப்பத்தை இராமன் அறிந்தாற்றானே இந்த நாட்டை உன் மகனுக்குக் கொடுத்து விடுவான். இராமன் காடாளச் செல்வது தசரதனால் பொறுக்கமுடியாததுன்பம். அதனை வருமாறு கூறுகிறான்.

"கண்ணே வேங்கும் என்னிலும் சயக்கடவேன் என் உள்நேர் ஆவி வேண்டினும் இன்றே உனது அன்றோ பெண்ணே வண்ணமைக் கேகயன்மானே பெறுவாயேல் மன்னே கொள்ளீர்க்க மற்றையது ஒன்றும் மற என்றான்"

கைகேயியின் மனத்தை மாற்றித் தன் துன்பத்தைத் தானே தீர்க்கத் தசரதன் முயல்கிறான். அவளிடம் எதையாவது கொடுத்து வரத்தை மாற்றலாம் என எண்ணுகிறான். தன் கண்ணையும் உயிரையும் அதற்காகத் தருவேன் எனக் கூறுகிறான். 'மன்னை நீ கேட்டபடி தருகிறேன். நீ மற்றை மறந்துவிடு' எனப் புத்திரபாசத்தால் இரந்து நிற்கிறான். கொடையிற் சிறந்த கேகயமன்னன் மகள் கைகேயியிடமும் கொடை நலம் இருக்குமென நம்பியே கேட்கிறான். அவன் பன்னியுரைத்தபோதும் கைகேயி உள்ளம் தடுமாறவில்லை. உறுதியாகவே இருக்கிறாள். முன்னே நீ தந்த வரத்தை இப்போது நீ தராவிட்டால் இந்த உலகத்திலே சுத்தியத்தைக் காப்பாற்ற வேறு யார் இருக்கிறார்கள் எனத் தசரதனிடம் வினாவுகிறாள். தசரதன் கைகேயியின் மனத்தை இரந்தாவது மாற்ற முனைகிறான். இராமன் காடு செல்லாமல் நீயே நாட்டை ஆள் என அவளிடம் கூறுகிறான்.

இவ்விடத்தில் இராமன் மீது தசரதன் கொண்டிருந்த அன்பை முழுமையாகக் கைகேயி அறியவேண்டுமென எண்ணிப் பேசுகிறான். 'என் மகன் என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மகன். அவன் என் கண் எதிர்நின்றும் கழிவானேல் நான் உயிர்தரியேன்' என மிகவும் துன்பத்தோடு தன்னிலையை விளக்குகிறான். ஆனால், கைகேயி 'தந்த வரத்தை மறுப்பது அறமன்று' என அவனோடு வாதாடுகிறாள். தன் நெஞ்சுத்தை மரமாக்கிச் செயற்படுகிறாள். தசரதன் துன்பநிலையைக் கம்பர் ஏழ பாடல்களிற் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். தசரதன் என்னும் பாத்திரம் ஒரு துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து தத்தளிக்கும் பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டதை இப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. தசரதன் உள்ளத்திற் கைகேயி பற்றிய எண்ணங்கள் எல்லாம் மாறுபடுகின்றன. அதனாற் கைகேயியை அவன் பழித்துரைக்கின்றான். பெண்கள் எல்லோரும், தமது உயிரினும் சிறந்த கணவர் இறப்பதற்கு முன்னரே, தாம் இறந்து புகழ் அடைய விரும்புவர். ஆனால், இக்கொடியவளோ என்னைக் கொல்கிறாளோ எனத் தூற்றுகிறான். தன்னுடைய குற்றத்தை நினைத்துப்பாராமல் அறத்தையும் நினையாமல் அவள் செயற்படுவதால் உலகத்தவரது உயிரையும் கொல்லப்போகிறாள் எனப் புலம்புகிறான். நாணமற்ற இவள் பெண் அல்ல; ஆண் எனப் பழிக்கின்றான். எனக்கு

என் இல்லத்தில் வாழும் என் மனைவியாகிய பெண்ணாலேயே முடிவு வந்ததே என உலகத்தார் கூறும் நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டேனே என ஏங்குகிறான். வாய்விட்டு அவன் புலம்பும் காட்சி, அவன் ஒரு மன்னன் என்ற நிலையிலிருந்து இழிந்து சாதாரணப் பொதுமகன் போலத் தோன்றுகிறது.

தசரதன் புலம்புவது கேட்டுக் கைகேயி சினமடைகிறாள். அவனை மேலும் துன்புறுத்திப் பேசுகிறாள்.

"ஆழிப் பொன்தேர் மன்னவன் இவ்வாறு அயர்வு எய்தி பூழிப் பொன்தோள் முற்றும் அடங்கப் புரள்போழ்தில் ஊழின் பெற்றதாம் என்று உரை இன்றேல் உயிர் மாய்வென் பாழிப் பொன்தார் மன்னவ என்றாள் பசை அற்றாள்"

இப்பாடவிற் கம்பர், தசரதன் மனைவியான கைகேயியைப் 'பசை அற்றாள்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். நெஞ்சிலே சரப்பசையற்ற கொடியவளாகக் கைகேயி மாறிவிட்டாள். அதேநேரத்தில், தசரதனின் சிறப்பான வாழ்வைப் பற்றியும் கம்பர் நினைவுபடுத்துகிறார். சக்கரம் பொருந்திய பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தேரிலே செல்லும் தசரதன் தளர்ச்சியற்றுத் தனது அழியை தோள்கள் முழுவதும் பழுதி படியப் பூழியிலே கிடந்து புலம்புகிறான். கைகேயிடம் இராமனுடைய பட்டாபிஷேகம் பற்றிக்கூறி மகிழ்ச்சியைப் பகிர வந்தவன், துன்பக் கடவிலே வீழ்ந்து கிடக்கிறான். அன்று தன்னுடைய வெற்றிக்குத்துணை நின்ற இளமனைவி கைகேயி, இன்று தன் உயிரைக் கவரும் காலனாக நிற்பதை எண்ணிக் கலங்குகிறான். அவனுடைய துன்பத்தைக் கண்டும் கைகேயி மனம் இளக்கில்லை. தனது இரண்டு வரங்களையும் உடனடியாகப் பெறுவதிலேயே குறியாக நிற்கிறான்.

அதனால் தசரதனின் முன்னோர் பெருமையைக் கைகேயி சுட்டிக்காட்டிப் பேசுகிறாள். சுத்தியத்தைக் காப்பாற்ற முற்காலத்தில் உங்கள் குலத்து மன்னவளான சிபி தன் அரிய உடலையே அரிந்து கொடுத்தான். அவன் வழியில் வந்த நீ வரத்தைத் தருவேன் என்று சொல்லிவிட்டு இப்போது வருத்தப்படுவதால் என்ன பயன் என்று தர்க்கமாகப் பேசுகிறாள். தசரதனால் அவள் குலத்திற்கே பழிவந்து சேரும் எனப் பயமுறுத்துகிறாள். இனிய உயிரை உண்ணும் கொடியதீ போன்ற கைகேயின் சொற்கள் தசரதனின் துன்பத்திலும் பார்க்க ஒரு குலக்கடமை இருப்பதை உணர்த்தின. மன்னன் என்ற நிலையில், தன் முன்னோர் கட்டிக்காத்த குலப்பொருமையைத் தானும் பேணவேண்டும் என்ற கடமையினை உணர்ந்தான். வரத்தை மறுத்தது மட்டுமல்ல, அவளின் இறப்புக்கும் தான் காரணமாவதை அவன் விரும்பவில்லை. எனவே, அவள் கேட்ட வரத்தை அவள் விரும்பிய வண்ணமே கொடுக்க எண்ணுகின்றான். கம்பர் பாடல் தசரதன் எண்ணத்தையும் முடிவையும் நன்கு புலப்படுத்துவதாக அழைந்துள்ளது.

"வீய்ந்தாளே இவ்வெய்யவள் என்னா மிடல் வேந்தன்
 ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம் என்சேய் வளம் ஆள
 மாய்ந்தே நான்போய் வான் உலகு ஆள்வென் வசைவள்ளம்
 நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மகளொடும் நெடிது என்றான்"

இப்பாடலில் தசரதன் பட்ட துன்பமும் அவள் கைகேயியின்பாற் கொண்டுள்ள அதீத வெறுப்பும் நன்கு புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தசரதன் மனதிற் கைகேயி இறந்தால் தனக்கு ஏற்படும் பழியே முதலில் முனைப்புப் பெற்று நிற்கிறது. கொடியவள் கைகேயி என்பது யாருக்கும் தெரியாது. தசரதன் தான் கைகேயியைக் கொன்ற கொடியவன் என எல்லோரும் பழி தூற்றுவர். வீரம் மிக்க தசரதன் கைகேயி இறப்பதை விரும்பவில்லை. தான் இறந்தாலும் பரவாயில்லை. தனது முன்னோர் போல, பிற உயிருக்காகத் தன்னுயிரையைக் கொடை மரபில் தானும் இணைய விரும்புகின்றான். குலப்பெருமையைக் கட்டிக்காக்க வேண்டிய மன்னர் கடமையைச் செய்ய முனைகிறான். கைகேயி மிக்க கொடியவள் என்பதை உண்ணாந்தபோதும் பெண்ணைக் கொன்ற பாவத்திற்கு மன்னன் தசரதன் ஆளாக விரும்பவில்லை. இங்கு அவள் இராமன் அன்புத்தந்தையென்பதைக் கைவிட்டு அறத்தைப் பேணும் குலக்கடமைக்கே முதலிடம் கொடுக்கின்றான். கம்பர் இப்பண்பை 'மிடல் வேந்தன்' என்ற தொடராற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அடுத்து வரம் கொடுப்பதையும் அழுத்தமாக இரட்டைச் சொந்களாற் குறிப்பிடுகிறான். 'ஸந்தேன் ஸந்தேன் இவ்வரம்' எனத் தான் முதலில் கொடுக்கமறுத்த வரத்தைக் கொடுப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறான். அதுமட்டுமன்றி இராமன் வனமுளைச் சென்றால், தான் துன்பந்தாங்காமல் இறந்து விடுவேன் என்றும் குறிப்பிடுகிறான். 'நீ வசை என்ற வெள்ளத்திலே காலம் முழுவதும் நீந்தப் போகிறாய்' எனக் கைகேயியின் எதிர்கால நிலையையும் வளக்குகிறான். பரதனும் கைகேயியும் உலகத்தாரால் இகழப்படும் இழிநிலைக்கு ஆளாவதையும் இப்போதே எண்ணிப் பார்க்கும் தசரதனின் அன்பு நிலையைக் கம்பர் இப்பாடலில் வெகுநுட்பமாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். கைகேயி சுட்டிக்காட்டிய பழியைவிடப் பிறதொரு பழி பரதனுக்கு ஏற்படப் போவதைக் கைகேயிக்குக் கூறிவிடுகின்றான். அந்தப்பழி நீண்ட காலம் நிலவப்போவதை எண்ணி வருந்துகிறான்.

இப்பாடலில் தசரதனை ஒரு குடும்பத்துத் தலைவனாக, அன்புத் தந்தையாக நின்று வருந்தியவனைக் கம்பர் கைகேயியாற் கடமையைச் செய்ய ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டதை நுட்பமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். குலக்கடமை ஒன்று இருப்பதை முதலில் தசரதன் எண்ணிப் பார்க்க வில்லை. தன் குடும்பம், தன் நாடு என்ற குறுகிய வட்டத்துள் நின்றே சிந்தித்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். அவனைக் கைகேயி பரந்த நிலையிற் சிந்திக்கத் தூண்டினாள். வாய்மை தவறாத குலமரபை அவன் பேணுவதற்கு உதவினாள். வரத்தை யார் கேட்டாலும் என்ன

கேட்டாலும் கொடுக்க வேண்டியது வாய்மையின் வழி நிற்போர் மரபு எனவே, அப்பண்பு நலனையே வற்புறுத்தி வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

கைகேயில் கேட்ட இருவரங்களையும் கொடுக்கின்றபோது தசரதன் மனநிலையிற் குலப்பழி ஏற்படாவண்ணம் செயற்பட்டேன் என்ற ஒரு மனநிலைவு ஏற்பட்டது. அதனாற்றான் 'வான் உலகு ஆள்வன்' எனக்கூறுகிறான். பழியைச் சுமந்து நரகம் போகாது வாய்மையைக் காத்து வான் உலகை ஆளும் பேறுபெற விரும்புகிறான். இப்போது மன்னாக நின்று செயற்பட்டதைக் கம்பர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆனால் வரத்தைக் கொடுத்தவுடன் உடனே தசரதன் மூர்க்கையடைகிறான். அவனுடைய புதல்வளைப் பிரிவும் துன்பநிலை மீண்டும் மேலோங்குகிறது. கொலை வாளினால் உடல் இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டது போன்ற கொடிய துன்பத்தை அவன் அடைந்தான். உணர்வற்றவனாய் நிலத்திலே கிடந்தான். ஆனால், கைகேயில் அதைப் பற்றி எந்தக் கவலையும் அடையவில்லை. வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட மகிழ்ச்சியோடு கவலையற்றுத் தூங்கினாள். தசரதன் அன்பு மனவியாக இதுவரை இருந்த கைகேயில் இப்போது நாடாளப் போகும் பரதனின் அன்புத்தாய் என்ற நினைப்போடு செயற்பட்டதை இதன் மூலம் கம்பர் நன்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

4. தசரதன் பாத்திரம் படைப்பிற் கம்பர் கையாண்டு உத்திகள்

தசரதன் பாத்திரம் இப்படலத்தில் மிகக்கவனத்தோடு இயக்கப்பட்டுள்ளது. கைகேயின் கணவன், பரதன் தந்தை, இராமனின் அன்புத்தந்தை, அயோத்தி மன்னன் என்ற பல்வேறு நிலையில் தசரதன் இயங்குகிறான். மூன்று மனைவியரிற் கைகேயிக்கே முதலிடம் கொடுத்து வாழ்ந்தவன். கைகேயில் அவன் அரச வாழ்விலும் பங்கு கொண்டிருந்தவன். அவனுடைய போர் வெற்றிக்கு உதவியாக இருந்தவள். அதனால், தசரதன் அவளை விரும்பத்துக்கரிய மனைவியாக நினைத்திருந்தான். இராமனுடைய முடிகுட்டல் பற்றிய செய்தியை இராமனைப் பெற்ற தாயான் கோசலையிடம் முதலில் சென்று கூறாமல் கையேயிடம் கூறுவதற்கு இது காரணமானது.

பரதன் தந்தை என்ற நிலையில் தசரதன் அவனுக்குப் பட்டம் குட்ட முடியாது. பரதன் இராமனுக்கு இளையவன் என்பதால் அரசரிமையும் அவளைச் சேராது. எனவே, பரதன் அரசரிமை பற்றித் தசரதன் எதையும் சிந்திக்கவேண்டியதில்லை. ஆனால், கைகேயி பரதனை 'என்செய்' என்று குறிப்பிட்டு அவனுக்கே நாடாளும் உரிமையைத் தரவேண்டும் என்றுகேட்டபோது, தசரதன் திகைப் படைகிறான். அரசரிமை பற்றிய நடைமுறைகளை நன்கறிந்தவள் கைகேயி. ஆனால், கேய நாட்டவள். கோசல நாட்டு நடைமுறையை

மாற்றத் திட்டம் போடுகிறான் எனத் தசரதன் எண்ணுகிறான். அதனால், என்கேயதான் நாடாளும் உரிமை பெற்றவன் என்பதை அவனுக்கு உணர்த்துகிறான். இராமனை வளர்த்தமையால் அவன் முடிகுடுவதை அவள் விருப்புடன் ஏற்பாள் என எண்ணினான். ஆனால், அவளோ இராமனைத் தன் மகன் என்று சொல்லாமல், உண்மகன் எனத் தசரதனிடம் கூறிவிட்டாள். பரதனின் தந்தையாக இருந்து அரசரிமையைத் தரவேண்டுமென்பதே கைகேயியின் எண்ணமாக இருப்பதைத் தசரதன் அறிந்தபோது அவள்மீது வெறுப்பு ஏற்படுகிறது.

இராமனின் அன்புத்தந்தை என்ற நிலையில் தசரதன் இப்படலத்தில் ஒரு சோகமான பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். முடிக்குரிய மகன் என்ற நிலையில் தசரதன் அவனை அன்பு பாராட்டி னான். ஏனைய புதல்வர்களைவிட இராமன் மீது அதீத அன்புடன் இருந்ததை முன்வரும் கம்பர் காப்பியத்திற் கதைப்போக்கிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். விஸ்வாமித்திரர் தாடகையை வதம் செய்ய இராமனை அனுப்புமாறு கேட்டபோது தசரதன் முதலில் மறுக்கிறான். ஏனைனில், இராமனைப் பிரிவதென்பது அவனால் முடியாத காரியமாக இருந்தது. தன்னுடைய வேள்வியைக் காப்பதற்கு உன் மகன் இராமனை அனுப்பு என விஸ்வாமித்திரர் கேட்டபோது தசரதனுக்க காலனே வந்து இராமனைக் கேட்டது போலிருந்தது. அப்போது தசரதன் பட்ட துன்பத்தைக் கையடைப்படலத்திற் கம்பர் வருமாறு காட்சிப்படுத்தி யுள்ளார்.

"என் இலா அருந் தவத்தோன் இயம்பிய சொல்

மருமத்தின் ஏறி வேல் பாய்ந்த

புண்ணில் ஆம் பெரும் புழையில் களல் நுழைந்தா

லெனச் செவியில் புகுதலோடும்

உள் நிலாவியதுயரம் பிடித்து உந்த

ஆர் உயிர் நின்று ஊசலாட

கண் இலான் பெற்று இழந்தான் என இழந்தான்

கடுந்துயரம் கால வேலான்"

பெருந்தவமுனியான விஸ்வாமித்திரனுடைய சொல் மார்பிலே எறியப்பட்ட வேலினால் உண்டான புண்ணாகிய பெரிய துவாரத்திலே நெருப்பை நுழைத்தது போலத் தசரதன் செவியில் நுழைந்தது எனக் கம்பர் கூறுகிறார். மனவருத்தத்தை விளக்க வேறொரு உவமையைக் கையாளுகிறார். பிறவிக் குருடன் ஒருவன் கண்களைப் பெற்று மீன்டும் அவற்றை இழந்தது போலக் கொடிய துன்பத்தைத் தசரதன் அனுபவித் தான் என விளக்கியுள்ளார்.

இராமனைப் பிரிவதென்பது தசரதனால் இயலாதது. கைகேயி அவனைப் பிரியவேண்டும் என்று வரம் கேட்பது தசரதனைப் பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாக்கியது. தன் கண்ணை வேண்டுமானாலும்

தருவேன் என அவன் கூறுவது கம்பரது புணவுக்திறனுக்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது. கணவன் மனைவி என்ற உறவு நிலையிற் கம்பர் தசரதனை வித்தியாசமாக இப்படலத்திற் காட்டுகிறார். கைகேயியின் வரத்தை மாற்றுவதற்காக அவன் காலிலே விழுந்து இரப்பதாகக் காட்டியுள்ளார். ஆரியப் பண்பாட்டு நிலையில் இது ஒரு மரபு மாற்றமாக அமைந்துள்ளது. தசரதன் துன்பத்தைக் கண்டும் மனமிளகாதவளாக, மிகக்கொடியவளாகக் கைகேயி இருக்கிறான். அவனை எதிர்த்து, அவன் செயல் நியாயமற்றது என மன்னனுக்குரிய அதிகாரத்தையும் தசரதன் பயன்படுத்தாமலிருக்கிறான். கம்பராமா யணத்தில் தசரதன் என்னும் பாத்திரம் ஒர் இழிந்த பாத்திரமாகக் தோன்றினாலும், வாய்மையைக் காத்த பெருமையுடைய பாத்திரமாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளான்.

இத்தசரதன் என்னும் பாத்திரம் அரசியற் படலத்தில் முதலிற் கம்பரால் அறிமுகம் செய்யப்படும்போது காலியத்தலைவனான இராமனைப் பெற்றுத்தந்த நல்ல தந்தையெனக் கம்பர் கூறுகிறார். தசரதன் குணங்களை ஒரு பாடலில் அங்கு விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

"தாம் ஒக்கும் அன்பின்தவம் ஒக்கும் நலம்பயப்பின்
சேய் ஒக்கும் முன்னின்று ஒரு செல்கதி உய்க்கும் நீரால்
நோய் ஒக்கும் என்னின் மருந்து ஒக்கும் நுணங்கு கேள்வி
அயப் புகுங்கால் அறிவு ஒக்கும் எவர்க்கும் அன்னான்"

தசரதன் அன்பு செலுத்துவதில் தாயை ஒத்தவன். எல்லாருக்கும் எல்லா நன்மைகளையும் செய்வதால் தவத்தை ஒத்தவன். தான் முன்னிலையில் நின்று செல்லுதற்குரிய நல்ல வழியைக் காட்டுவதாற் புதல்வனைப் போன்றவன். யாரேனும் ஒருவர் நோயைப் போலத் தீமை உடையவரானால் அந்தத் தீமையைப் போக்கும் மருந்தைப் போன்றவன். நுட்பமானநூல்களை ஆராயும் தன்மையில் அறிவைப் போன்றவன்.

இத்தகைய தசரதன் கைகேயி குழ்வினைப்படலத்தில் முற்றிலும் முரண்பட்ட பாத்திரமாகத் தோற்றமளிக்கின்றான். இது கம்பரது பாத்திரப்புனை திறனாகும். புத்திரசோகம் தசரதனுடைய குணவியல்பு களையே மாற்றிவிட்டது. இராமன் நாட்டை ஆளத் தான் அதனைப் பார்த்து வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் மகிழ்வாயிருக்கலாமென்ற தசரதனின் திட்டத்தைக் கைகேயி சிதறடித்துவிடுகிறான். இராமனுக்குப் பட்டம் குட்டிவிட்டுத் தான் காட்டிலே சென்று தவம் செய்ய விரும்பிய தசரதன் இராமனிடம் முடிகுடும்படி கேட்டபோது மறுக்கவில்லை. தந்தை சொற்படி நடப்படே தன்கடன் என முடிகுடு இசைகிறான். கைகேயி குழ்வினைப்படலத்தில் தசரதன் வனம் போவது மாற்றமடைந்து இராமன் காடாள்வது என்றாகிறது. இந்த மாற்றம் காப்பியத்தின் கதை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும்துணையானது.

இராமாயணத்திற் கம்பர் படைத்த பாத்திரங்களில் நல்லவனாக இருந்து கொடுந்துன்பத்தை அநுபவித்தவன் தசரதன். நல்லவனாக இருந்து கொடியவளாக மாறியவன் கைகேயி. இவ்விரண்டு மாற்றம் பெற்ற பாத்திரங்களையும் ஒரு படலத்திற் கம்பர் காட்டுவது அவருடைய காப்பியப்புணைதிறனாகும். இப்படலத்தில் இரண்டு ஆள்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். கைகேயியின் 'கூற்றாக உலகு ஆள்வது' 'வனம் ஆள்வது' என வகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். பலவேறு சொற்பயன்பாட்டாற் பாத்திரங்களின் உணர்வைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக உரையாடல் வகைமைகளைக் குறிக்கப் பல சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

1. சொல்லிடு என்றான் - தசரதன்
2. இவ்வரை கூற - தசரதன்
3. பகர்ந்திடு என்றான் - தசரதன்
4. புகன்று நின்றான் - கைகேயி
5. பன்னி இரந்தான் - தசரதன்
6. இரந்தே மொழிகின்றான் - தசரதன்
7. இன்ன கூறுவினான் - கைகேயி
8. இயம்புகின்ற ஏழையால் - தோழி

இவ்வாறு கம்பர் பாத்திரப் படைப்பிற் கையாண்ட உத்திகள், அவருடைய மொழியாற்றலையும், கற்பனை வளத்தையும் காட்டி நிற்கின்றன. வாய்மையின் உருவமான தசரதன் குணவியல்புகளைக் கம்பர் மிக நுணுக்கமாகப் புலப்படுத்துவதன்மூலம் காப்பியத்தில் தசரதன் என்னும் பாத்திரத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

35.கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தீற் கம்பன் காட்டும் கைகேயி

கம்பராமாயணத்தில் அமைந்துள்ள கைகேயி சூழ்வினைப் படலம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த படலமாகும். முழுமையான இராமன் கதையைப்பாடு வந்த கம்பர் இப்படலத்தில் கதையின் திருப்பு மையத்தைச் சிறப்புற அமைத்துள்ளார். சிலப்பதிகாரம் என்னும் காப்பியத்தில் 'கானல்வரி' என்னும் பகுதி எவ்வாறு ஒரு திருப்பு மையமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதே போன்று கம்பரது இராமாயணத்தில் கைகேயி சூழ்வினைப்படலம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்படலத்தில் கைகேயி என்னும் முக்கிய கதாபாத்திரத்தைக் கம்பர் சித்திரித்துக் காட்டும் முறைமை அவருடைய காப்பியப்புனை திறனுக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. இராமாயணக் கதையில் கைகேயி என்னும் பாத்திரத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் இப்படலத்தில் நன்கு உணரமுடிகிறது. எனவே அப்பாத்திரத்தைக் கம்பர் எவ்வாறு காட்டியுள்ளார் என்பதை நோக்குவதும் பயன்உடையதாகும்.

கைகேயின் பாத்திரச் சித்திரிப்பை மூன்று நிலைகளில் கம்பர் காட்டியுள்ளார். அவற்றை வருமாறு விளக்கிக்காட்டலாம்.

1.கோலம் மாற்றும் கைகேயி

கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தில் முதலாவது காட்சியாகக் கைகேயி தன் அழகுக்கோலத்தை மாற்றும் காட்சி அமைக்கப் பட்டுள்ளது. கூனி போன்னின் கைகேயி மூன்று செயற்பாடுகளுமூலம் தனது அழகான கோலத்தைச் சிதைக்கின்றாள். முதலில் தனது நீண்ட சுருண்ட கூந்தலிலே சூழ்யிருந்த மாலையைச் சிதைக்கின்றாள். கம்பர் இதனை ஒரு பாடலில் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

"கூனி போன்னின் குலமலர்க்குப்பை நின்று இழிந்தாள்

சோனைவார் குழல் கற்றையிற் சொருகிய மாலை

வானமாமழை நுழைதரு மதிபிதிரப் பாள்போல்

தேள்அ வாவறு வண்டினம் அலமரச் சிதைத்தாள்"

இப்பாடலில் கைகேயின் குண்ணியல்பின் மாற்றத்தைக் கம்பர் வெகு நுட்பத்துடனும், நயத்துடனும் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். கைகேயி தசாதனின் விருப்பத்திற்குரிய மனைவி. அதுமட்டுமல்லப் பரதன், சத்துருக்கன் என்ற புதல்வர்களின் தாய். அவருடைய தகுதிக்கேற்ப ஓர்

அழகுத் தோற்றமுடையவள். குலமகளாதலால் அதற்குரியவாறு தன் கூந்தலை அலங்காரம் செய்வாள். ஆனால் இப்போது அந்த அலங்காரத்தைச் சிதைத்துவிடுகிறாள். சுருண்ட அடர்ந்த கூந்தலில் ஒழுங்காகச் சொருகப்பட்ட மலர்மாலைகள் அவளுடைய அழகுபடுத்தும் நேர்த்தியை எப்போதும் புலப்படுத்தி நிற்பவை. அந்த நேர்த்தியான கூந்தலமூலை அவசரமாகச் சிதைக்கிறாள். உடன் அலர்ந்த மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளில் தேனை மிகவும் விருப்பத்தோடு கலைவத்துக் கொண்டிருந்த வண்டினமெல்லாம் ஓடிச்சிதறுவண்ணம் மாலைகளை அறுத்து ஏறிகிறாள். இந்தக் காட்சியைக் கம்பர் விளக்க ஓர் உவமையையும் கையாண்டுள்ளார். வான்திலே பெய்கின்ற பெரிய மழையிடையே நுழைகின்ற சந்திரனைப் பிதிரப்பாள் போல தன் முகத்திற்கு அழகூட்டும் தன் கூந்தல் அலங்காரத்தைச் சிதைக்கின்றாள். தான் எண்ணியிருக்கும் காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கு ஏற்ற தொரு கோலத்தைக் கொள்கிறாள். குலமகளாக அரசன் மனவியாக இருந்த கீகேயின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அவள் விரைவான செயற்பாட்டில் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

அடுத்துத் தன்னுடைய ஏனைய அழகுக்கோலங்களையும் மாற்றுகிறாள். கிளைகள் கொண்ட மேகலாபரணத்தை வேகமாக அறுத்து அதிலிருந்த மனிகளைச் சிந்தச்செய்தாள். ஓலி செய்கின்ற கைவளைகளையெல்லாம் கழற்றி ஏறிந்தாள். சந்திரனில் இருக்கின்ற மறுவைத்துடைத்தெடுப்பவள் போல சுருண்ட கூந்தலால் சூழப்பட்டி ருந்த வாள்போல் ஓளி வீசுகின்ற நெற்றியிலே அருமையாகப் பெற்றிருந்த திலகத்தையும் கையால் அழித்துவிட்டாள். தசரதன் அவளைத் திருமணம் செய்தபோது அவள் நெற்றியில் இட்ட குங்குமத்திலகம். அவளைக் குடும்பப் பெண்ணாக எல்லோருக்கும் அறிமுகம் செய்யும் அடையாளம். அதனை அவள் அழிக்கிறாள்.

தொடர்ந்த அவள் செயற்பாடு எல்லா அணிகலன்களையும் தனித்தனியாகச் சிதறிய பின்னர் தன்னுடைய மென்மையான கூந்தலை நிலத்திலே பரப்பிக் கண்களில் இட்டிருந்த கண்மையைக் கரைத்து நிலத்திலே புரள்வதாக உள்ளது. இக்காட்சி பூக்கள் எல்லாம் உதிர்ந்த பின்பு அழிகழிந்த பூங்கொம்பொன்று நிலத்திலே கிடப்பது போன்றி ருந்தது எனக் கம்பர் கூறுகின்றார்.

ஆனால் கைகேயி தன்னளவில் மேற்கொண்ட இக்கோலச் சிதைப்பைக் காட்சிப்படுத்திக் காட்டிய கம்பர் கவிக் கூற்றாகப் பிறிதொரு பாடலையும் அமைத்துள்ளார்.

"நவ்வி வீழ்ந்தென நாடகமயில்துயின் நென்ன

கவ்வை கூர்தரச் சனகி ஆம் கடிகமழ் கழலத்து

அவ்வை நீங்கும் என்று அயோத்தி வந்தடைந்த அம்மடந்தை
தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனள் கேயன்தனயை"

ஒரு மான் விழுந்தது போல நடனமாடுகின்ற மயில் தூங்குவது போலக் கைகேயில் விழுந்து கிடக்கிறாள். துன்பம் மேலிட்ட தோற்றுத்துடன் வீழ்ந்து கீழே கிடக்கிறாள். சான்சி என்னும் மணம் வீச்கின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி போய்விடுவாள் என்று அயோத்திக்கு வந்த இளமையிக்க கைகேயில் மூதேவிபோல இப்போது கீழே விழுந்து கிடக்கின்றாள். கேகய நாட்டின் அரசன் கேகயன் மகள் இவ்வாறு விழுந்துகிடப்பது கவிக்கற்றினால் பின்னால் ஏற்படும் நிகழ்வுகள் உய்த்துணரவைக்கும் செய்திகள் மறைமுகமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

இங்கு இராமனும், சீதையும் காடாளச் செல்ல இருப்பதும், தசரதன் இராமன் பிரிவைத் தாங்காமல் உயிர் துறக்கப் போவதும் கைகேயில் கைம்பெண்ணாவதும் உய்த்து உணரவைக்கப்பட்டுள்ளன. கொடைச் சிறப்புப் பெற்ற கேகயனுடைய செல்வப் புதல்வி அயோத்தியின் செல்வச்சிறப்பையும் சீரையும் குலைக்கவிருப்பதை முன்னோடியாகக் கம்பர் இப்பாடவில் நயமாக மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கம்பர் இக்கோலம் மாற்றும் கைகேயின் சித்தரிப்பு மூலம் அவளுடைய குண்ணியல்பில் ஏற்பட்ட மாற்றுத்தையும் சுட்டுகிறார். இராமன் மீது கொண்ட பேரன்பைத் துறக்க ஏற்ற கோலத்தையே ஆக்குகிறாள். தசரதன் மனத்தை மாற்ற ஏற்ற கோலத்தை அவள் பூங்கிறாள். தன்னுடைய முன்னைய குணநலன்களுக்கு ஏற்ற நல்ல கோலத்தை மாற்றித் தன்னைக் குணம் மாறிய கைகேயில் எனப் பிறரும் தசரதனும் என்னுவதற்காகச் செயற்படும் பாத்திரமாக மாறுகிறாள்.

2. வரம் வாங்கும் கைகேய்

கீழே விழுந்து கிடக்கும் கைகேயியைக் கண்ட தசரதன் மானைத் தூக்கும் ஆணையைப் போலத் தன்னுடைய பெரிய கைகளால் தழுவித் தூக்க முற்படுகிறாள். ஆனால் அவனைத் தடுத்து மின்னல் கீழே துவண்டு விழுவது போல மீண்டும் மன்னில் வீழ்ந்தாள். ஒன்றும் பேசாமல் நெடு மூச்சவிட்டாள். தசரதன் தன்னுடைய ஆவிபோன்ற கைகேயியிடம் 'என்ன நிகழ்ந்தது?'; 'உன்னை இகழ்ந்தவர் யார்?'; 'நடந்ததைச் சொல்!'

எனக் கேள்விகள் பலவற்றைக் கேட்கிறான். கைகேயில் இந்த நல்ல வாய்ப்பை வரங்கேட்கப் பயன்படுத்த என்னுகிறாள். 'நான் உங்கண் போன்றவளானால் முன்னே தருவதாகச் சொன்ன வரங்கள் இரண்டையும் இப்போதே தரவேண்டும் எனக் கேட்கிறாள். அவளது கருத்தை உணராத மன்னன் மனம் மகிழ்கிறான். 'வள்ளலான இராமன் மேல் ஆணை' என்று கூறி வரம் தர இசைகின்றான்.

கைகேயில் இருவரங்களையும் கேட்கிறாள். கம்பர் அதனைப் பாடவில் வருமாறு அமைத்துள்ளார்.

"ஏய வரங்கள் இரண்டின் ஒன்றி னால்னன்

சேம் உலகு ஆள்வது சீதைகேள்வன் ஒன்றால்

போய் வனம் ஆள்வது எனப்பு கன்று நின்றாள்
தீயவை யாவை யினும்சிறந்த தீயாள்"

இங்கு கைகேயியின் சொல் வன்மையைக் கம்பர் வெகு நுட்பமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். ஒரு வரத்தால் பரதன் நாடாளவேண்டும் என்று பெயர் குறிப்பிட்டுக் கேட்காமல் 'என்சேய் உலகாள்வது' என்று கேட்கிறாள். தன் மகனுக்கு அரசரிமையை மாற்றிக் கொடுக்கும் வல்லமை தசரதனுக்கே உண்டு என்பதை அவள் நன்கு உணர்ந்திருந்தாள். ஏற்கனவே இராமன் முடிகுடுவது என்ற முடிவைச் சொல்ல வந்தவனிடம் நீயே இந்த முடிவையும் எடுக்கவேண்டும் என்று உணர்த்துகிறாள். மற்ற வரத்தையும் இராமன் பெயரைச் சொல்லாமல் 'சிதைகேள்வன் போய் வனம் ஆள்வது' என்று வெகுநுட்பமாகக் குறிப்பிடுகிறாள். சிதையே பட்டத்துராணி என்ற தீர்மானத்துடன் வந்த தசரதன் அதனையும் மாற்றவேண்டும் என்பதே கைகேயியின் எண்ணம். இராமன் பெயரைச் சொல்லி வரம் கேட்பின் தசரதன் தயங்குவான். சிதையின் துணையோடு இராமன் காடாளச் சென்றால் துன்பப்பட வேண்டியதில்லை எனக் கைகேயி நினைக்கிறாள்.

தசரதன் அவள் கேட்ட வரங்களை நன்கு உணர்ந்து கொண்டான். அவனால் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. அவனுடைய நா உலர்ந்து விட்டது. உயிர் துடித்தது. உள்ளம் வரண்டது. கண்களிலிருந்து இரத்தக் கண்ணீர் சொரிந்தது. ஜம்புலன்களுமே ஒடுங்கின. பெண் என நின்று பழி செய்யும் செயல்கள்டு நால்லினான். வலிய வேலால் தாக்குண்டு வருந்துகின்ற யானைபோல வருந்தினான். அவனுடைய நிலையைக் கண்டு தேவர்கள்கூட நடுங்கினர். ஆனால் கைகேயியோ சற்றும் அஞ்சாமல் நிற்கிறாள். கணவன் நிலைக்குத் தானே காரணம் என்பதை அறிந்தும் நாணாமல் இருக்கிறாள். இது கைகேயியின் குணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்பதைத் தசரதன் கண்டு கொண்டான். அதை அவளிடமே கேட்கிறான். 'உன்னை யாராவது மனம் மாற்றினார்களா? அல்லது யாராவது வஞ்சனை செய்து உன் மனம் திரியச் செய்து விட்டார்களா? அவன் அரசன் என்பதால் திடீரே னஅவள் மாறியதற்கு யாரோ காரணமாக இருக்கவேண்டும் என்பதை ஊகித்தறிந்து கொள்கிறான்.

ஆனால் கைகேயி தன் உறுதிப்பாட்டில் தளராமல் இருக்கிறாள். கூனியின் உரைகள் அவள் குணத்தை மாற்றின. மாறிய குணத்தையிலேயே தசரதனுடன் உரையாடுகிறாள். தசரதனிடம் இரு வரம் பெறுவதே அவளுடைய இலக்காக இருக்கிறது. இதற்கு அவள் வாய்மொழி சான்று பகர்கிறது.

"திசைத்ததும் இல்லை எனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்ததும் இல்லை முன்சந்த இவ்வரங்கள்
குசைப்பரி யோய்த்தரின் இன்று கொள்வன் அன்றேல்
வசைத்திறன் நின்வயின் நிற்க மாள்வன் என்றாள்"

'என்னை யாரும் மனம் மாற்றவேண்டிய தேவையில்லை. நீ முன்னர் எனக்குத் தருவதாகச் சொன்ன வரங்கள் இரண்டையும் இன்றே தந்தால் பெறுவேன். இல்லாவிடின் உன்மீது எல்லோரும் வசைக்குறும் வண்ணம் என் உயிரை நானே மாய்த்துக் கொள்வேன்'. எனக்கைகேயி கூறுகிறாள். கைகேயியின் கடுமையான இக்கற்று தசரதனை மேலும் வருத்துகிறது. இராமனையே உயிராக என்னி இருக்கும் தசரதன் இப்போது கைகேயியின் உயிர் போகத் தான் காரணமாகப் போவதை நினைந்து வருந்துகிறான். 'உயிருக்கு உயிர்' என்ற நிலையில் உள்ளம் ஊசலாடுகிறது. அவனிடம் இரந்து கேட்கிறான். அவள் காலில் விழுந்து கேட்கிறான். இச்செயல்மூலம் கைகேயியின் மனம் மாறும் என நம்புகிறான். அவளிடம் இரந்து கேட்கிறான். பரதனுக்கு அரசைக் கொடுக்கச் சம்மதிக்கின்றான்.

"கண்ணே வேண்டும் எனினும் ஈயக்கடவேன் என்
உள்நேர் ஆவி வேண்டினும் இன்றே உனதன்றோ
பெண்ணே வண்மைக் கேகயன் மானே பெறுவாயேல்
மன்னே கொள்நீ மற்றையது ஒன்றும் மற என்றான்"

தசரதன் தன் கண்களை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறான். அல்லது 'என் உயிரை வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். கொடை வள்ளல் ஆன கேகயன் மகளே நீ மண்ணானும் உரிமையைப் பெறுவாய். ஆனால் மற்றைய ஒரு வரத்தை மறந்துவிடு' என்று கேட்கிறான். ஆனால் கைகேயி மறுத்து விடுகிறாள். வாய்மைக்கு உன்னைவிட வேறுயாருள். எனவே அந்தவரத்தையும் நீ தரவேண்டு மென வற்புறுத்திக் கேட்கிறாள். தசரன் உனது மகன் ஆளும் உரிமை பெறுவான். ஆனால் என் மகன், என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர் கட்கும் நன்மகன். அவன் நாடு கடவாமல் அருள் செய்யுமாறு வேண்டுகிறான். இராமன் கோசலை வயிற்றில் பிறந்தமையால் என் மகன் எனத் தசரதன் கூறுகிறான். கைகேயியின் வயிற்றில் பிறந்தமையால் பரதனை அவன் மகன் எனக்கூறிய கூற்று கைகேயியின் கோபத்தைக் கூட்டுகிறது. தசரதன் இரங்கிக்கேட்டபதை அவள் செவியில் கொள்ளவில்லை. மரம் போன்ற நெஞ்சையுடைய அவள் எதைப் பற்றியும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. தந்த வரத்தைத் தவிர்க்க எனக் கேட்பது நல்லறம் ஆமோ எனத் தசரதனைச் சாடுகிறாள். தசரதன் துண்பநிலையைக் கருத்திற் கொள்ளாது தான் உயிரை விட்டுவிடப் போவதாக மீண்டும் கூறுகிறாள். தசரதன் உயிரை உண்ணும் கொடிய நெருப்பின் தன்மையாய் மாறி நிற்கிறாள். அவள் தோற்றம் கண்டு அவள் உயிர்துறப்பதைச் சுகியாத தசரதன்

"கந்தேன் கந்தேன் இவ்வரம் என்சேம் வளம் ஆள
மாய்ந்தே நான்போய் வான்உலகு ஆள்வன்" என்றான்.

சொல்லிய தசரதன் மூர்க்கையடைந்தான். கைகேயியோ வரம் பெற்ற மகிழ்வில்துயில் கொள்கிறாள்.

வரம் பெறும் நிலையில் கைகேயி என்னும் பாத்திரம் மாற்றம் பெறுவது அப்பாத்திர வளர்ச்சியில் கம்பர் செய்த மாற்றமாகும். பின்னால் தசரதன் இறப்பதற்கும் இராமன் காடாள்வதற்கும் கைகேயியே காரணம் என எல்லோரும் பழி தூற்றும் பாத்திரமாகிறாள். கைகேயி சூழ்வினைப்படலத்தில் அவளை வினை வந்து சூழ்கின்ற பகுதியாக இப்பகுதி அமைகின்றது. கூனியின் உரையால் கைகேயி மனம் மாறினாலும் தசரதனிடம் வரம் வாங்கும் செயற்பாட்டில் முழுக்க முழுக்கத்தனது திறமையையே பயன்படுத்துகிறாள். பரதனுக்கு அரசரிமையைப் பெற்றுத் தருவதில் கூனிக்கு இருந்த அக்கறை முதலில் கைகேயிக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால் இராமன் காடாளும் வரத்தைத் தருவதற்குத் தசரதன் முதலில் மறுத்தபோது கைகேயி நாடகமயிலாக மாறித் தொழிற்படுகிறாள். இராமன் மீது அவள் கொண்ட எல்லையற் அன்பை நீக்கி விடுகிறாள். தசரதன் இராமன் மீது ஆணையிட்டு வரந்தருவேன் என்ற வாக்குறுதியையே தனக்குச் சாதகமாககிக் கொண்டாள். தான் கேட்டதை தருவேன் உறுதியுரை செய்த வரங்களை எப்படியாவது பெறுவது என்று முடிவு செய்கிறாள். கைகேயியின் குணநல்தை அதற்கேற்ற வகையில் கம்பர் மாற்றியமைத்து அவளை எல்லோரும் வெறுக்கும் பாத்திரமாக்கியுள்ளார்.

சொற்பயன்பாட்டில் தசரதனையும் கைகேயியையும் இப்படலத்தில் ஒருசே வைத்துக் காட்டுகிறார். இருவருடைய குணவியல்பு கண்ணும் ஏற்ற வகையான சொற்றெராடர்களால் புலப்படுத்தியுள்ளார். தசரதன் மனதில் மடந்தை, ஆயிழை, மென்தோள் என மென்மையான தோற்றுத்தில் படிந்திருந்த கைகேயியின் உருவம் வரம் கேட்ட பின்னர் அழித்து எழுதப்படுகிறது. பெண்ணே, கேகயன் மானே, நங்காய், கொடியானே எனத் தசரதன் கைகேயியைப் புறநிலைத் தொடர்பால் விளிக்கின்றாள். இருவருடைய அன்புத்தொடர்பும் வேறுபட்டிருப்பதைக் கம்பர் சொற்களால் கூட்டியுள்ளார்.

3. சிற்றவையான கைகேயி

தசரதன் கைகேயிக்கு வரம் கொடுத்து மூர்ச்சையடைந்த பின்னர் கைகேயி வேகமாகத் தொழிற்படுகிறாள். மன்னனைத்தேடித் தன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்த சமந்திரனிடம் உடனே கட்டளை பிறப்பிக்கின்றாள். அதனைக் கம்பர்,

"பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள் பிள்ளையைக்கொண்ட என்றாள்.... எனக் காட்சிப்படுத்திக்காட்டுகிறார். கைகேயி கட்டளைப்படி சுமந்திரன் இராமனிடம் சென்று செய்தியைக் கூறும்போது

"சிற்றவைதானும் ஆங்கேகொண்ட! எனச் செப்பினாள் அப்

பொன்றதமகுடம் குடப் போதுதி விரைவின் என்றான்"

இங்கே கைகேயியைக் கம்பர் சிற்றவை ஆக்கிவிடுகிறார். சுமந்திரன் அவள் இராமனுடைய சிற்றன்னை என அழைத்தது இதுவரை

இராமனுக்கும் கைகேயிக்கும் உள்ள தொடர்பில் வேறுபாடு தோண்றவிருப்பதை முன்கூட்டியே சுட்டுவது போலுள்ளது. கைகேயின் அந்தப்புரத்திற்கு இராமன் செல்லுகின்றபோது அந்தக் காட்சியைக் கண்டவர் மனதிலையைக் கம்பர் கூறும்போது குறிப்பாக ஒரு பாடலை அழைத்துள்ளார்.

"தாய் கையில் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தால்

கேயன் மடற்றை கிளர்னாலம் இவன் ஆள்

சுகையில் உவந்தனள் இயற்கை இது என்றால்

தோகை அவள் பேருவகை சொல்லரிது' என்பார்"

கைகேயிதான் இராமனை மிகுந்த அன்போடு வளர்த்தவள். கோசலை பெற்ற தாயாக இருந்தபோதும் இராமன் கைகேயியால் வளர்க்கப்பட்ட நிலையை இங்கே நினைவுபடுத்துகிறார். மக்கள் அதனை நன்கு அறிந்தவர்கள். அதனால் முடிகுட முன்னர் இராமன் கைகேயியிடம் செல்வது அவனை மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் என என்னுகின்றனர். கொடையில் சிறந்த கைகேயி இராமன் நாட்டை ஆஸ்போவதால் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவாள் என நினைக்கின்றனர். கம்பர் இவ்விடத்தில் கைகேயியின் குணவியல்பு பற்றிய கருத்தினைக் கூறுவதும் ஒரு புண்ணதிறனாகும். தசரதன் கொடுத்தவரத்தால் இராமன் காடாளப் போகிறான் என்ற செய்தி யஅறியாத மக்களாக அவர்கள் இருப்பதைக் காட்டுகிறார். பின்னால் செய்தியறிந்த மக்கள் பெருந்துயரடையப் போவதை வாசகர் கற்பனைக்கு முன்னரே காட்டிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். முடிகுடப் போவதற்கு முன்னர் தன்னை இந்திலைக்கு வளர்த்து ஆளாக்கிய சிறியதாயைக் காணப்போகும் இராமனின் செயற்பாடு தக்கடே என அனைவரும் என்னுகின்றனர்.

அடுத்துக் கம்பர் கைகேயியின் மனதிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறார். தன்னுடைய நாயகனான தசரதன் இராமனுக்குக் காடாளச் செல்லும்படி உரைக்கமாட்டான். எனவே தானே அது பற்றி உடனடியாகக் கூறவேண்டும் என என்னுகிறாள். இவ்விடத்தில் இராமனையும் கைகேயியையும் கம்பர் சிறப்பாக இரு அடிகளில் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

"நாயகன் உரையான வாயால் நான் இது பகர்வதன் என்னாத்

தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமியன் வந்தாள்"

தசரதன் உயிரை நீக்கும் செயற்பாட்டைச் செய்யும் கைகேயியைக் கூற்று என்று கம்பர் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இராமனோ அவனை அப்படிக் காணவில்லை. மாலைக்காலத்திலே வந்து தன்னைச் சார்ந்த தாய்ப்பசுவைக் கண்ட கண்ணறப் போலப் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறான். இங்கே கைகேயி தன் வரவை மிகக் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்ததாக நினைக்கிறான். கைகேயின் முகமாற்றமும் குணமாற்றமும் இராமனுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் கொடுமையான எண்ணமும் செயற்பாடும் விளங்கவில்லை. இங்கே கம்பர் கைகேயி

என்னும் பாத்திரத்தை மிகவும் சிறப்பாகப் படைத்துள்ளார். நாடக மயில் போன்ற கைகேயி தசரதன் மூர்ச்சையாகிக் கிடப்பதை இராமன் அறியக்கூடாதென்பதிலே மிகக் கவனமாகவே இருக்கிறான். அதனால் விரைவாகச் செயற்படுகின்றாள்.

"இன்று எனக்கு உணர்த்தலாவது ஏயதே என்னில் ஆகும்

ஒன்று உனக்கு உந்தை மைந்த உரைப்பதோர் உரையுண்டென்றாள்"

'நான் உனக்குக் கூறுவேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுள்ளேன். அதுவும் உன் தந்தை உனக்குக்கூறுவேண்டிய உரையாகும். அதை நான் நீ உணர்க்கூறுவேண்டிய பணியை ஏற்றுள்ளேன். எனக் கைகேயி இராமனுக்கு கூறினாள்.

இவ்விடத்தில் இராமனுடைய மன்றிலையைக் கம்பர் வெகு நுட்பமாக அவன் வாய்மொழிப் பாடலாகவே வடிவமைத்துக் காட்டுகிறார். கைகேயியின் உரைப்பாங்கில் இராமனுக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமும் ஏற்படவில்லை. அவனுடைய நடிப்புத்திறனை ஏற்கனவே கம்பர் 'நாடகமயில்' எனக் குறிப்பிட்டதற்கமைய முகத்தில் எத்தகையவேறுபாட்டையும் காட்டாமல் கைகேயி இராமன் முன் நிற்கிறான். தான் என்றும் தாயைக் காட்டிலும் அன்பு பாராட்டுகின்ற கைகேயியை கண்டது அவனுக்கு மிகச்சந்தோஷமாக இருந்தது. இராமனுடைய மகிழ்ச்சியைப் பின்வரும் பாடல்நன்கு உணர்த்துகிறது.

"எந்தையே ஏவ நீரே உரைசெய இயைவது உண்டேல்

உயந்தனன் அடியேன் என்னில் பிறந்தவர் உள்ரோ வாழி

வந்ததென் தவத்தின் ஆய வருபயன் மற்றொன்று உண்டோ

தந்தையும் தாயும் நீரே தலைநின்றேன் பணிமின் என்றான்"

'என்னுடைய தந்தை எனக்கு இட்டகட்டளையை நீரே எனக்கு எடுத்துக் கூறுவது என்பது எல்லோருக்கும் கிடைத்தற்கரியதாகும். எனக்கு இது ஒரு கிடைத்தற்கரிய பேராகும். என்னைக் காட்டிலும் இவ்வாறு பெறுவதற்கு யாருமே இந்த உலகில் பிறந்திருக்கமாட்டார்கள். இவ்வளவு காலமும் நான் செய்த தவத்தின் பயனை இதுவென்று உணர்ந்து கொண்டேன். எனக்குத் தந்தையும் தாயும் நீரேயாகையால் பணித்தருஞும் என இராமன் கூறுவது இராமன் உள்ளத்திலே கைகேயி பற்றிய மனத்திரிபு எதுவுமே இல்லை என்பது புலனாகின்றது.

கைகேயி என்னும் பாத்திரத்தின் குணவியல்பு தசரதனோடு உரையாடும் போது மாறுபட்டதாயிருந்தது. ஆனால் இராமனோடு உரையாடும்போது பழைய கைகேயியின் குண இயல்பு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. அவனுடைய தோற்றம் தசரதன் அன்புக்குரிய மனையின்தோற்றமாகவே இருந்தது. கோசலை வழிற்றில் பிறந்த இராமனை வளர்ந்த அன்புத்தாயாகவே தோன்றினாள். அவன் இராமனிடம் தசரதன் தனக்குக் கொடுத்த வரத்தைத் தன் வாயால் வருமாறு கூறுகிறான்.

"ஆழிகுழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆளநீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவமேற் கொண்டு
ழூவிவெங் காளம் நன்னியிப் புண்ணியிப் புனல்கள் ஆடி
ஏழிரண்டு ஆண்டின் வா என்று இயம்பினன் அரசன் என்றான்"

பரதன் நாடாளவேண்டும். நீபோய்க்கடாள வேண்டும் என்பதே அரசன் ஆணையெனக் கைகேயிக் கூறுகிறாள். கைகேயிதான் கேட்ட வரங்களை இராமனுக்கு விளக்கிக்கூறும் வகையில் கம்பர் அவளின் குணங்கீல்பை மீண்டும் வேறுபடுத்திக்காட்டுகிறார். 'ஆழி குழ் உலகெல்லாம் பரதனே ஆள்' என்பதன் மூலம் பரதன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும் என்பதை அழுத்திச் சொல்ல வந்தவள் பரதன் அயோத்தியை மட்டுமல்ல கேய நாட்டின் பொறுப்பையும் ஏற்கவேண்டுமெனவிரும்புகிறாள். அதற்காக இராமன் 14 ஆண்டுகள் காட்டில் வாழ்வு நடத்தவேண்டும் என்று காலவரையறையையும் செய்கிறான். நீண்டகாலம் இராமன் நாட்டுமக்களோடு தொடர்பற்றவனாகத் தவவாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என ஒரு கட்டுப்பாட்டையும் விதிக்கிறாள். இராமனுக்கும் பரதனுக்குமிடையே தொடர்பு இருக்கக்கூடாது எனத் திட்டமிட்டு இருவரையும் பிரிக்க வேண்டும் என ஆலோசனை கூறிய கூனியின் எண்ணத்தை உடனேயே நிறைவேற்றி வைக்கிறாள். அவளுடைய உரையைக் கேட்ட இராமன் அவளிடம் விடைபெறும்போது பேசியதைக் கம்பர் பாடல் வருமாறு காட்டுகிறது.

"மன்னவன் பணியன்று ஆகில்நும்பணி மறுப்பனோ என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ
என்னிதின் உறுதி அப்பால் இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் காளம் இன்றே போகிறேன் விடையும் கொண்டேன்"

'மன்னவன் கட்டளையிடாமல் நீ கட்டளையிட்டாலும் நான் உனது பணியை மறுத்துச் சொல்வேனா? என் பின்னவன் பரதன் பெற்ற அரசச் செல்வம் நான் பெற்றதற்கு ஒப்பானதன்றோ. உறுதியாக இக்காடானும் பணியைத் தலைமேற் கொண்டேன். இன்றே நான் காட்டுக்குச் செல்கிறேன். உன்னிடம் விடையும் பெற்றுக்கொண்டேன்' என இராமன் கூறிக் கைகேயியிடம் விடைபெற்றுச் செல்கிறான். தன் பெற்ற தாய் கோசலையின் அந்தப்புரம் நோக்கிச் செல்கிறான்.

கைகேயி குழ்வினைப் படலத்தில் இராமனும் கைகேயியும் உரையாடும் காட்சியைக் கம்பர் இறுதிக்காட்சியாக அமைத்துள்ளார். ஆனால் அக்காட்சி இராமனுடைய குணநலத்தையும் கைகேயியின் குணநலத்தையும் ஒருசேர வைத்துக்காட்டும் புலமைத்திறன் நோக்கு தற்குரியது. தசரதன் கைகேயி வரத்தைக்கேட்ட போது மிகவும் துன்பப்பட்டான். ஆனால் இராமனோ எந்தவித எதிர்ப்பும் காட்டாமல் வரத்தை நிறைவேற்றப் புறப்பட்டுவிட்டான். இதனைக் கைகேயி நன்கு அறிந்திருந்தாள். ஏனெனில் இராமனை இத்தகைய நற்குண இயல்புடன் வளர்த்துவிட்டவள் அவளோதான். இராமனின் குணம் எத்தகையது என்பதைத் தசரதன் அறிந்திருக்கவில்லை. நாளை விடிந்தால் முடிகுட்டுவிழா என எல்லோரும் மகிழ்வாய் இருந்தவேளையில்

கைகேயியின் எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிடும் விளையை மேற்கொள்கிறாள். அவனை விளைசூழ இருக்கிறது என்பதை அவள் உணரவில்லை. பரதன் சிறப்பாக நடாளவான் என்ற அவனுடைய எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. இராமனிடம் பரதன் சென்று ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்கும்படி கேட்டபோது இராமன் தந்தையின்சொற்படி நடப்பதே மைந்தர் கடனென உரைத்துப் பரதனையே நாடாள வைக்கின்றாள். பரதன் இராமன் கட்டளையை ஏற்று ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றாலும் இராமன் பாதுகைகளையே சிங்காதனத்தில் வைத்து ஆட்சி செய்வானெனக் கைகேயி எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அதுமட்டுமன்றித் தசரதன் இறப்பால் கோசலையும் சுமித்திரையும் கைம்பெண்களாகத் தானே காரணமானதையும் நினைத்து வருந்தவேண்டியவளானாள். கைகேயி என்னும் பாத்திரம் இப்படலத்தில் மிகவும் வித்தியாசமான பாத்திரமாகவே கம்பரால் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

கைகேயியின் அழகுக்கோலமும் புனைவும் இப்படலத்துடன் வேறுபடுகின்றன. தசரதனின் விருப்பத்திற்குரிய மனைவி என்ற பெயர் நீங்கி அவனைக் கொன்றவள் என்ற பழிச்சொல்லுக்கும் ஆளாகின்றாள். தான் பெற்ற மகன் பரதனின் வெறுப்புக்கும் ஆளாகின்றாள். கம்பராமாயணத்தில் சித்திரிக்கப்பட்ட எல்லாப் பாத்திரங்களுமே கைகேயி என்னும் பாத்திரத்தின் மூலம் குணவியல்புகளில் மாற்றம் பெறுகின்றன. கம்பரது காப்பியக்கதையின் பின்நிகழ்வுகளுக்குக் கைகேயியே காரணமான பாத்திரமாக விளங்கினாள் என்பதை விளக்குவதற்காகவே கைகேயி சூழ்வினைப்படலம் அமைக்கப்பட்டது. மந்தரை சூழ்வினைப்படலம் என ஒரு படலம் இதற்கு முன்னர் உள்ளது. ஆனால் அப்படலத்தில் நடைபெறும் செயற்பாடுகள் காப்பியக்கதையை வளர்க்கும் ஒரு கருத்து நிலையை மட்டுமே கம்பர் காட்டியுள்ளார். கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தில் பல நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்தி அதற்குக் காரணமாகக் கைகேயியையும் நிறுத்தியுள்ளார். எனவே கைகேயி என்னும் பாத்திரத்தைக் கம்பராமாயணத்தில் ஒரு மறக்கமுடியாத பாத்திரமாகவே சித்தரித்துள்ளார் எனலாம்.

மேலும் கைகேயி என்னும் பாத்திர சிருஷ்டிப்பில் கம்பர் தனது முழுமையான புலமைத்திறனையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கைகேயி தசரதனின் அன்புக்கும் விருப்பத்திற்கும் உரியவளாகவே இருந்தாள். ஆனால் இப்படலத்தில் அவளால் மிகவும் வெறுக்கப்படுகின்ற அவன் உயிரையே பறிக்கும் செயலைச் செய்யும் மிகக் கொடியவளாக மாறுகிறாள். தசரதனுக்கு உயிர் போல் வாழ்ந்தவள் அவன் உயிரைப் பறித்துவிட்ட பாவியாக மாறுகிறாள். இராமன் நாட்டுவாழ்வை விட்டுக்காட்டு வாழ்வை மேற்கொண்டு சீதையைப் பிரிந்து வாலியை வதம் செய்து இராவனனையும் வதம் செய்து சீதையோடு அயோத்தி திரும்பும் வரை கைகேயி துன்பப்படுகிறாள். அவனும் 14 ஆண்டுகள் இராமன் நலமே திரும்பவேண்டும் எனத் தவம் செய்யும் ஒரு அன்புத்தாயாகத் தன்னை மாற்றிக் கொள்கிறாள். இதனால் கைகேயி இராமாயணத்தில் ஒரு நெஞ்சைவிட்டகலாத பாத்திரமாய் நிற்கிறாள்.

36. பாரில் தீரியும் பனிமால் வரை

யாமறிந்த புலவர்களில் கம்பனைப்போல் ஒரு புலவர் இப்பூழியிலே பிறக்கவில்லையெனப் பாரதி கம்பனை அறிமுகம் செய்கின்றான். இருபதாம் நூற்றாண்டின் மக்கள் கவிஞர்கள் பாரதி சோழர் காலத்திலே வாழ்ந்த கம்பனைப்பற்றி எல்லோரும் அறியவேண்டும் என என்னிடுள்ளான். உலக மகாகவிஞர் என்ற உயர்ந்த நிலையைக் கம்பன் பெற்றிருப்பதை உணர்ந்தமையால் பாரதி இவ்வாறு சிறப்பித்துக் கூறினான். கம்பன் பாடிய கம்பராமாயணம் அச்சிறப்பைப் பெற்றுத்தந்தது. வடமொழியிலே வான்மீதி எழுதிய கதையைத் தழுவித் தமிழிலே கம்பன் பாடிய 'இராமன்கதை' காலத்தை வென்று நிற்கும் தன்மையது.

கம்பன் இராமனுடைய கதையை விருத்தப்பாவிலே பாடினான். தமிழில் தோன்றிய பெருங்காப்பியங்களிலில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படும் கம்பராமாயணம் உலக மகா காவியங்களில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. வாய்மொழி நிலையிலும் எழுத்து நிலையிலும் மக்களிடையே இலக்கியச்சவையை ஊட்டுவது. அறிஞர்களும், புலமையாளர்களும் சமயவாதிகளும் எடுத்துப்படிக்கும் நூலாகப் புகழ்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு புகழ் பெறுவதற்கக் கம்பனின் கவியாற்றலே காரணமாக உள்ளது. கம்பனுடைய புலமையாற்றல் காவியம் முழுவதும் பரந்துள்ளது. இலக்கியச்சவையும் மொழிவளமும் பெறவிரும்புவோர் கம்பராமாயணத்தைக் கற்கவிரும்புவர்.

கவிதை புனையும் திறனில் கம்பனை விஞ்சியவர் யாரும் இல்லை என்று கூறுவகையில் அவன்டைய கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. ஆறு காண்டங்களாக் கம்பன் விரித்துப்பாடிய இராமன் கதை படிப்பவர் மனங்கவரும் பண்புடையது. தமிழ்மொழியின் வரம்பிலா ஆற்றலைக் கம்பன் கவிதைகள் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றன. கம்பராமாயணத்தில் கிட்கிந்தா காண்டத்திலே அமைந்துள்ள வாலிவதைப்படலம் நெஞ்சில் கனக்கும் ஓர் உயிரோவியம். கம்பன் படைத்துள்ள 'வாலி' என்னும் பாத்திரத்தைக் கவிதையூடாகக் காணும்போது எமது கற்பனை ஒட்டத்திற்கு ஏற்ற காட்சிகளைக் கம்பன் அமைத்திருப்பது நன்கு புலனாகின்றது. இக்கட்டுரை அக்காட்சிகள் சிவற்றை மீள்பதிவாக முன்வைக்கவுள்ளது.

வாலி வாழும் கிட்கிந்தையை அப்படலத்தில் கம்பன் காட்டும் தன்மை தனித்துவமானது. சீதையைத் தேடுவதற்குச் சுக்ரீவன் உதவுவதாகக் கூறியபோது அவனுக்கு இடையூறு செய்கின்ற வாலியைக்

கொல்லும் பணியை இராமன் ஏற்கிறான். மிக விரைவாக வாலியின் இருப்பிடம் செல்ல என்னுகிறான். தனுவின் செல்வனான இராமனுடைய உள்ளத்திலே இருந்த விருப்பம் அவனடைய நடையிலே நன்கு தெரியுமாறு காட்டுவழிச் செல்லும் காட்சியைக் கம்பர் சொற்சித்திரமாக்கியுள்ளார்.

"வெங்கண் ஆளி ஏறும் மீளிமாவும் வேகநாகமும்

சிங்கரூ இரண்டொடும் திரண்டு அண்ண செய்கையா?"

மலைச்சாரலில் மிருகங்கள் செல்வதுபோல இராமலக்குவர் சென்றதாகக் கூறுகிறார். மலையில் வாழும் மிருகங்கள் வேட்டை விருப்பிலே விரைவாகச் செல்லும். ஆனால் சுக்கிரீவனும் அவனுடைய அமைச்சர்கள் நால்வரும் இராமலக்குவரும் தத்தமது விருப்பம் நிறைவேற வேண்டி விரைவாகச் செல்கிறார்கள். சுக்கிரீவன் உள்ளத்திலே வாலியைக் கொன்று தனது மனைவியை மீட்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி நிற்பதால் அச்சத்தைத் தரும் கணகளை யுடைய ஆண்யாளிபோல விரைந்து செல்வதாகக் கம்பன் சொற்சித்திரம் அமைத்துள்ளான். சுக்கிரீவனுடன் செல்லும் அனுமன், தாரன், நீலன், நளன் என்னும் நால்வரும் அவனுக்குத் துணையாக அவன் எண்ணத்தை விரைவாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற இலக்கோடு விரைந்து செல்கின்றனர். இராமனுடைய உள்ளத்திலே இராவணன் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்து அவன் உயிர் போக்கிச் சிதையை மீட்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி நிற்பதால் சிங்கம் போலப் பாய்ந்து விரைவாகச் செல்கிறான். அவன் எண்ணத்தை ஈடேற்ற இலக்குவனும் கூடவே இன்னொரு சிங்கம் போலப் பாய்ந்து உடன் செல்கிறான். கம்பனின் சொல்லோவியத்தில் இராமனும் சுக்கிரீவனும் ஒரு நிலைப்பட்ட உள்ளம் கொண்டிருப்பதை விளக்க வேண்டியிருந்தது. அதனால் மனிதனான இராமனையும் குரக்கின்த்தவளான சுக்கிரீவனையும் காட்டு விலங்கு களாகக் காட்டுகிறான். பெரிய ஆற்றலுடைய விலங்குக் கூட்டம் திரண்டு செல்லும் காட்சியை அவர்கள் நடந்து செல்லும் காட்சிக்கு உவமையாக்கியுள்ளான்.

இராம இலக்குவர் சென்ற வழித்தடம் பற்றிய கம்பன் கவிதையில் அவன் காட்டும் உவமை கண்களுக்கு நல்விருந்தாக உள்ளது. மலைவழிகளைப் பற்றி வாசகர் மனதிலே ஒரு சிறப்பான நினைவைப் பதித்துள்ளான்.

"மினல் மணிக்குலம் துவன்றி வில் அவர்ந்து விண்குலாய்
அனல் பரப்பல் ஓப்பமீது இமைப்ப வந்து அவிப்பபோல்
புனல் பரப்பல் ஓப்பு இருந்த பொன்பரப்பும் என்பரால்
இனைய வில் தடக்கை வீர் ஏகுகின்ற குன்றமே"

மலை வளங்களில் ஒன்றான இரத்தினச் சுற்களின் கூட்டத்தை எம் கண்ணின் முன்னேகாட்டி, அவற்றின் ஒளிகாலும் தன்மையை விளக்கவந்த கம்பன் ஒரு அழகிய உவமையைக் காட்டுகின்றான்.

இரத்தினக் கற்களின் ஒளி எங்கும் பரவிய காட்சியை வானம் வரையும் பரவிய தீ எனக் கூறுகிறான். அத்தீயை அணைப்பதற்கு நீர் பரவுவது போல அங்கு பொன் தன்னுடைய ஒளியைப் பரவச் செய்தது என எடுத்துக்கூறுகிறார். வேகமாகப் பரவும் தீயை அவிப்பதற்கு நீரைப் பரவுவது நாம் அறிந்ததோன்று. இராமலக்குவர் சென்ற குன்று நாம் அறியாதது. எனவே அறிந்த ஒன்றைக் கொண்டு நாம் அறியாத ஒன்றைக் காண்பதற்குக் கம்பன் காட்டும் இலக்கியவழி ஏற்றதென்பது உணர்ந்பாலது. கம்பன் பயன்படுத்தும் சொற்கள் தமிழ் மொழி வளத்தை நாமறிய வகை செய்கின்றது. அனல் - புனல், பரப்பல் - அவித்தல் என்னும் இணைச்சொற்களின் பயன்பாட்டை நன்கு உணர்த்தும் வகையில் அவற்றைச் செய்யுளிற் கம்பன் பொருத்திக் காட்டியுள்ளான்.

இதேபோன்று சாதாரணமான ஒரு அருவியின் பாய்ச்சலைக் கம்பன் வெகு அழகாக எடுத்துரைக்கின்றான்.

"இருவி ஆர்தடங்கள் தோறும் ஏறுபாயுமாறு போல்
அருவிபாயும்...."

கதிர்கள் அறுக்கப்பட்ட தினைத்தாள்கள் பொருந்திய காடுகளில் காளை பாய்வதுபோல நீர் அருவி பாயும் எனக்கூறுகிறான். இங்கு வேகத்தை நன்குணர்த்த காளைபோல என உவமித்துள்ளமை கவனித்தற்குரியது. நீரோட்டத்தின் பாய்ச்சல் அது செல்லும் இடத்திற்கேற்ப வேறுபடும். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் காவிரி நதியின் ஓட்டத்தை

"உழவரோதை மதகோதை உடை நீரோதை தண்பதங்கொள்
விழவரோதை சிறந்தார்ப்பனடந்தாய் வாழி காவேரி"

எனப் பாடியுள்ளார். ஆனால் கம்பன் குன்றிலிருந்து பாய்ந்து வரும் அருவியின் வேகத்தை 'ஏறுபாயுமாறு போல்' எனச் சிறந்ததொரு உவமைமூலம் விளக்கியுள்ளான்.

வான்யென்னும் பாத்திரம்

கம்பனுடைய உவமைப்பயன் பாட்டின் ஆற்றலைப் பாத்திரப் படைப்பிலும் துல்லியமாகக் காணமுடிகின்றது. வாலிவதைப் படலத்தில் வாலியைக் கம்பன் காட்டும் பாங்கு அவன் பயன்படுத்தி யுள்ள உவமைகளால் பெரிதும் சிறப்புற்றுள்ளது. வாலியின் தோற்றம், பேச்சு, வீரம், குணவியல்பு போன்றவற்றைப் பல்வேறு உவமைகளைக் கையாண்டு கம்பன் கவிச்சவைபொருந்த எடுத்துக்காட்டியுள்ளான். வாலியின் தோற்றம் பற்றிச் சொல்லும்போது கம்பன் வருமாறு கூறுகிறான்.

"ஆர்ப்பு ஒலி கேட்டனன் அமளிமேல் ஒரு
பாற்கடல் கிடந்ததே அணைய பான்மையான்"

சக்கிரீவனோடு முரண்பட்டு அவரை விரட்டிய வாலியின் காதில் மீண்டும் சக்கிரீவனுடைய எதிர்ப்பை உணர்த்தும் ஆரவாரமான ஒலி

கேட்கின்றது. வாலி அப்போது ஓய்வாக ஒரு படுக்கையிலே கிடக்கின்றான். அக்காட்சியைக் கம்பன் 'பாற்கடல் கிடந்ததுபோல' என்று பாடியுள்ளான். வென்னிற மயிர்களைக் கொண்ட வாலியின் உடல் படுக்கை முழுவதும் பரவிக்கிடப்பதைப் பார்க்கும்போது வெண்மையான பாற்கடலே பரவிக்கிடப்பதைப் போலத் தோன்றுகிறது. இதனை இன்னொரு பாடலிலும் கம்பன் அமைத்துள்ளான்.

"வெண்மயிர் பொடித் தெவம்பொறி"

வாலியின் உடலெங்கும் போர்த்திருந்த வெண்மயிர்களிலிருந்து வெளிச்சிதறிய சினமான தீப்பொறிகள் எனக் கம்பன் வர்ணிப்பது ஒரு முக்கியமான விலங்குச் செயற்பாட்டையும் விளக்கி நிற்கிறது. விலங்குகள் சினமுற்றபோது தமதுடலிலுள்ள மயிரைச் சிலிர்த்து அதனைப் புலப்படுத்தும் வாலி குரங்கின்திற்கு ஏற்ற இயல்பு நிலையில் இருந்ததையே கம்பன் இங்கு காட்சியகப்படுத்தியுள்ளான்.

போருக்குச் செல்லும் வாலியின் தோற்றத்தைக் கம்பன் காட்டும்போது தனது உவமைத்திறனை நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளான். வாலியின் போராற்றல் சுக்கிரீவனை அழிக்கவல்லது. தனது முழுமையான வீரத்தையும் பயன்படுத்த வாலி எண்ணுகிறான். அத்தகைய எண்ணங்கொண்ட வாலியின் தோற்றம் அவனுடைய இயல்பான தோற்றத்தைவிடப் பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளதைப் படிப்போர் உணரும் வகையில் கம்பன் பாடலை அமைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உலகம் அழியும் காலத்திலே எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்ற தீயைப்போல வாலி தோற்றமளிப்பதாகக் கம்பன் காட்டுகின்றான். மேலும் வாலியின் தோற்றத்தின் முழுமையை வெளிப்படுத்துவதற்கு இந்த உவமை போதாது எனக்கருதிக் கம்பன் அதே பாடலில் பிறிதொரு உவமையையும் பயன்படுத்தியுள்ளான்.

"ஞாலமும் நால்திசைப் புனலும் நாகரும்

ஞாலமும் முற்றிடமுடிவில் தீக்கும் அக்

காலமும் ஒத்தனன் கடவில் தான் கடை

ஆலமும் ஒத்தனன் எவரும் அஞ்சவே"

வாலியின் போராற்றல் நஞ்சை ஒத்தது. உண்பவரை உடனே கொல்லும் நஞ்சு. எதிர்ப்பவரைத் தப்பாது கொல்பவன் வாலி. தன்னெதிரில் வரும் எதிரியின் பலத்தில் பாதியைப் பெறும் வரபலம் பெற்றவன் வாலி. அதனால் அவனை நேருக்குநேர் எதிர்த்து நின்று யாரும் போரிட்டு வெல்லமுடியாது. வாலியின் உணர்வு நிலையைப்பாட வந்த கம்பன் சுக்கிரீவனைக் கொன்றொழிக்கும் எண்ணத்துடன் வாலி இருப்பதைத் துல்லியமாக விளக்கிக்காட்டவே தீயையும், நஞ்சையும் போல வாலி தோன்றினான் எனப்பாடியுள்ளான்.

வாலியும் சுக்கிரீவனும் போர் செய்யும் காட்சியைப் பாடும்போது கம்பன் பயன்படுத்தும் உவமை வேறுபட்டதாகவுள்ளது. வாலி இந்திரன் மகன். சுக்கிரீவன் கதிரவனின் மகன். ஆனால் இருவரும்

உடன் பிறப்புகள். ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள். அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் போர் செய்யும்போது இரண்டு பெரிய மலைகள் போன்ற உடன்பிறப்புகள் மோதுகின்றன. மண்ணுலகத்தில் உலாவு கின்ற இருமலைகள் போலச் சுக்கிரீவனும் வாலியும் தோன்றுகின்றனர். கம்பனுக்கு ஓர் ஐயம் உடன்பிறப்புகளின் தோற்றம் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை என்ற எண்ணம். அதனால் இன்னோர் உவமை மூலம் அக்கறையைப் போகக் எண்ணுகிறான்.

"தேரில்திரிவான்மகன் இந்திரன் செம்மல் என்று இப் பாரில் திரியும் பனி மால்வரை அன்ன பண்பார் மூரித் திசையான இரண்டு என முட்டினாரே.

எட்டுத்திக்கு யானைகளில் இரண்டு தமக்குள் முட்டி மோதுவதுபோல வாலியும் சுக்கிரீவனும் போரிட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மலையுமலையும் மோதுவதுபோல என்று சொன்னால் அதை விளங்கிக் கொள்வது கடினம். ஆனால் யானைகள் மோதுவது போல என்று கூறும்போது குரங்கின்தது வாலியும் சுக்கிரீவனும் போர்ப்பரியும் தன்மையைக் கற்பனை செய்வதும் எளிதாகும். விலங்குகளின் போர் மக்களால் காணக்கூடியது. 'பாரில் திரியும் பனிமால் வரை' என்ற தொடரில் வாலியும் சுக்கிரீவனும் வெண்மலையாகத் தோன்றுவதைக் கம்பன் உணர்த்த முற்பட்டுள்ளார். பனிப்பார்ந்த இமயமலையின் வெண்ணிறமான தோற்றத்தைக் கம்பன் உவமையாகக்காட்டுவதன் மூலம் இருவருடைய உடல் தோற்றத்தைக் காட்டியுள்ளான். வெண்மயிர் கொண்ட வாலி, சுக்கிரீவன் தோற்றத்தைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தக் கம்பன் கையாண்ட உவமை அவனுடைய கவித் திறனுக்குச் சான்றாகவுள்ளது.

கம்பனுடைய கவியுள்ளம் வாலி சுக்கிரீவனுடைய போரினைப் பிறிதொரு போருடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றான். ஒருதாய் வயிற்றில் பிறந்த சுந்தன், உபசுந்தன் என்னும் பெயருடைய அசரர்களும் ஒரு பெண்ணின் பொருட்டாகப் போரிட்டவர்கள். அவர்களுடைய போரைப் போலவே வாலி சுக்கிரீவன் போரும் விளங்கியது எனக் கம்பன் பாடியுள்ளான்.

"தம் தோள்வலி மிக்கவர்தாம் ஒரு தாய் வயிற்றின்
வந்தோர் மடமங்கை பொருட்டு மலைக்கலுற்றார்
சிந்து ஒடு அரி ஒண் கண் திலோத்தமை காதற்செற்ற
சந்தோப சுந்தப் பெயர்த் தொல்லையினோரும் ஒத்தார்"

சிவந்த வரி பொருந்திய அழகிய கண்களையுடைய திலோத்தமையீது கொண்ட காதலால் இரு புதல்வர்கள் போரிட்டதைக் கம்பன் ஒப்பிட்டுக்காட்டுவது சிறப்பாயுள்ளது. ஒரு தாயின் வயிற்றிலே பிறந்தவர்கள் இருவரும் ஒரு பெண்மீது காழுந்று ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துப்போர் செய்வது ஒரு வழக்கம் ஆகிவிட்டது போலத் தோன்றுகிறது. அசர இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் குன் இயல்பும்

குரக்கினத்தவர் குணவியல்பும் ஒன்றுபட்டிருப்பதையும் கம்பன் இவ்விடத்தில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளான்.

அசூரர்களின் போரை அறிந்த செய்தியாக ஓப்பிட்டுக்காட்டிய கம்பன் வாலியும் சுக்கிரீவனும் செய்தபோரை நேரில் நின்று பார்த்தவன் போலப்பாடுவது சிறப்பாகவுள்ளது. பல்வேறு காட்சிகளை ஓப்பிட்டுப் பார்த்து இறுதியில் அவர்களுடைய போர்த்தொழிலுக்கு வேறு உவமையைக்கூற முடியவில்லையே என ஆதங்கப்படுகிறான். அந்த நிலையைக் கவிதையாக அவன் கூறும் பாங்கு நோக்கற்பாலது

"கடல் ஒன்றினோடு ஒன்று மலைக்கவும் காவல் மேருத்
திடல் ஒன்றினோடு ஒன்று அமர்செய்யவும் சீற்றம் என்பது
உடல் கொண்டு இரண்டு ஆகி உடற்றவும் கண்டிலாதேம்
மிடல் இங்கு இவர் வெந்தொழிற் ஒப்புரை வேறு காணோம்"

தனது சுற்பளையில் வாலி சுக்கிரீவன் போர் செய்யும் காட்சியை முழுமையாகக் காணமுடியவில்லை என்பதையும் கம்பன் ஒத்துக் கொள்கிறான். கடல்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று போர் செய்வதையும் மேரு மலைகள் இரண்டு ஒன்றோடு ஒன்று பேர் செய்தலையும் சினம் என்ற குணம் ஆண்கள் வடிவம் கொண்டு ஒன்றுடன் ஒன்று போர் புரிவதையும் பார்க்காத நாம் வாலி சுக்கிரீவனுடைய போருக்கு வேறு உவமை கூற முடியாமலிருக்கிறோம் எனப் பாடுகிறான். கம்பனின் உவமைத்திறன் பல பாடல்களிலே அமைந்து கிடக்கிறது. ஆனால் இப்பாடலில் கம்பன் தன் உவமைத்திறன் பற்றிய சுயமதிப்பீட்டைக் கூறியுள்ளான். ஆனால் உவமிக்கப்படும் பொருளின் இயல்பு நன்கு புலப்பட அவன் கையாளும் திறன் வேறுபட்டது. மலைத்தல், அமர்செய்தல், உடற்றல், வெந்தொழில் செய்தல் என வேறுபட்ட போர்க்காட்சிகளைக் காட்டும் அவன் புலமைத்திறனுக்கும் மொழி யாற்றலுக்கும் இப்பாடல் ஒரு சான்று. வாலி வதைப்படலத்தில் வாலி என்னும் பாத்திரம் உவமையால் விளக்கமுடியாத உன்னத பாத்திர மென்பதைக் கம்பன் திறம்பட வெளிப்படுத்தியுள்ளான்.

தாரையென்னும் பாத்திரம்

வாலியின் மலைவியான தாரை வாலி சுக்கிரீவனுடன் போர் செய்வதைத் தடுக்க முயல்கிறான். அவருடைய தோற்றத்தைக் கம்பன் வருமாறு கூறுகிறான்.

"ஆயினைத் தாரை என்று அமிழ்தின் தோன்றிய
வேயிடை தோளினாள் இடை விலக்கினாள்...."

அமிழ்தம் போன்றவள் தாரை. மூங்கில் போன்ற தோளையுடைய இளமைத் தோற்றத்தாள். இத்தகைய மனைவி ஒருத்தி இருக்க வாலி தன் தம்பியான சுக்கிரீவன் மனைவியையும் தன்னுடன் வைத்திருக்கின்றான். தாரையின் குணவியல்பைக் கம்பன் கூறும்போது ஆழமான ஒரு பொருள் நிலையை உவமித்துக் கூறியுள்ளான். தாரை அமிழ்தம் போன்றவள். தன்னோடு சேர்ந்தவரைத் துன்பத்திற்கு ஆளாக்க விரும்பாதவள்.

மூங்கில் போன்ற மென்மையான தோள்களையுடைய இளமைப் பருவத்தையுடையவன். அவளிருக்கும்போது வாலி இன்னொருத்தியை யும் தனக்குச் சொந்தமாக்கியுள்ளான். அதனால் தம்பியோடு பெரும்போர் புரிய வேண்டியவனானான். அவனை நல்வழிப்படுத்த தாரை முயல்கிறான். ஆனால் வாலி அவள் சொல்லவைக் கேட்கவில்லை. போருக்குப் போகின்றான். மாள்கிறான்.

வாலியின் உள்ளத்தில் தாரை பற்றியிருந்த என்னத்தைக் கம்பன் அழகான உவமை மூலம் வெளிப்படுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது.

"உலக்க இன் உயிர் குடித்து ஒல்லை மீன்குவல்
மலைக்குல மயில்....."

என்னுடைய வீரத்தினால் சூக்கிரீவனுடைய உயிரைக் குடித்து விரைவில் மீன்டுவருவேன்' எனக் கூறும் வாலி அவனை 'மலைக்குலமயில்' என்று அழைக்கிறான். மலைகளிலே வாழும் இயல்புடைய மயில் போன்றவன் தாரை. தன் நாட்டிற்குரிய பண்பாட்டு நிலையில் வாழ்கிறான். விலங்கு இனத்தார்க்குரிய வாழ்வு நெறியை ஏற்று குலவழக்கை மீறாதிருக்கின்றாள். அது மட்டுமல்ல அழகிய மயில் போன்ற தோற்றமுடையவளாயுள்ளாள். இங்கு கம்பன் தாரையின் அகஅழகையும் புறஅழகையும் ஒரு உவமையில் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளமை நோக்குதற்குரியது. வாழுமிடத்துக்கு வகுக்கப்பட்ட பண்பாட்டு நிலையில் வழுவாதிருக்கும் தாரையை வாலி நன்குணர்ந்திருந்தான்.

வாலியும் தாரையும் உரையாடும் போது வாலி அவனை 'மயில் இயல்குயில் மொழி' எனக் குறிப்பிடுவதற்குக் கம்பன் பாடியுள்ளான்.

"பெயர்வற வலிக்கவும் மிடுக்கு இல் பெற்றியார்
அயர்வறல் உற்றதை நோக்கி யான் அது
தயிர் எனக் கடைந்து அவர்க்கு அமுதம் தந்தது
மயில் இயல்குயில் மொழி மறக்கல் ஆவதோ"

தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அயர்வுற்று நின்றநிலையில் வாலி உதவி செய்ததை இப்போது தாரைக்கு நினைவுட்டுகிறான். பிறர் நீண்ட காலம் வாழுவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம் கொண்ட வாலியின் செயற்பாட்டைத் தாரை மறக்கக்கூடாது என வலியுறுத்துகிறான். தாரையின் அழகிய தோற்றத்தை மட்டுமன்றிக் குரலின் இனிமையையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறான். இனிய நல்ல சொற்களைப் பேசும் இயல்புடைய நீ இப்படி வள்மையான சொற்களைப் பேசலாமா? உன்னுடைய மொழி குயில்மொழி. உன் இயல்பு அழகியல் மயில்போன்று மென்மையானது. வாலியின் உள்ளத்தில் தாரை பற்றியிருந்த உயர்வான எண்ணத்தைக் கம்பன் உவமை மூலமாகவே காட்டுகிறான்.

இராமன் அம்பன் தன்மை

வாலியும் சுக்கிரீவனும் போர் செய்யும்போது சுக்கிரீவனை வாலி தன்னிரு கரங்களாலும் தூக்கி வீசியெறிய முற்படும் வேளையில் இராமன் மறைந்து நின்று வாலியின் மார்பின்மீது அன்பு எய்கிறான். கம்பனுடைய உவமைத்திறன் இவ்விடத்தில் இராமன் அம்பினது வலியை மட்டுமென்றி வாலியின் நிலையையும் துலக்கமாகக் காட்டு கின்றான். வாலி தன்னுடைய முழு ஆற்றலையும் பயன்படுத்திச் சுக்கிரீவனைத் தூக்கியபடி நிற்கிறான். அவனுடைய மார்புக்கு மேலாகத் தலைக்கு மேலே தூக்கிய நிலையில் அவனுடைய மார்பு மறங்கப்படாமல் இராமன் குறிபார்த்துச் சரந்தொடுப்பதற்கு வாய்ப்பாகத் தோற்றமளிக்கின்றது. வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்த இராமனும் தவறவில்லை. வில்லிலே அம்பைத் தொடுத்து வேகமாக விடுகின்றான். அம்பு வாலியின் மார்பில் தடையின்றிப் பாய்கிறது.

"கார் உண் வார்சுவைக் கதலியின் கனியினைக் கழியச்

சேரும் ஊசியின் சௌரது நின்றது என் செப்ப

நீரும் நீர்தரு நெருப்பும் வன் காற்றும் கீழ் நிவந்த

பாரும் சார்வலி படைத்தவன் உரத்தைப் பகழி"

வாலியின் ஆற்றல் எப்படிப்பட்டது என்பதை முதலிற் கம்பன் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறான். நீரைத் தோற்றுவித்த நெருப்பும், நெருப்பைத் தோற்றுவித்த வலிய காற்றும் இவற்றிற்கு ஆதாரமாக விளங்கும் பூமியும் கொண்ட வலிமையைத் தன்னகத்தே கொண்டவன் வாலி. அதைவிடவும் வரத்தினால் பேராற்றல் பெறும் வாய்ப்புப் பெற்றவன். அவனை நேருக்குநேர் நின்று போரிட்டு அழிப்பது அரிய செயலாகும். எனவே மறைந்து நின்று கொல்ல இராமன் எண்ணினான். இதனை அவன் யாரிடமும் கூறவில்லை. வாலியைத் தேடி வருகின்ற போது சுக்கிரீவனிடம் தன் கருத்தைச் சொல்லும்போது வருமாறு கூறுகிறான்.

"அவ்டிடத்து இராமன் நீ அழைத்து வாலி ஆனது ஓர்

வெவ்விடத்தின் வந்து போர் விளைவிக்கும் ஏல்வை நின்று

எவ்விடத் துணிந்து அமைந்தது என்கருத்து என்றனன்

தெவ் அடக்கும் வென்றியானும் நன்று இது என்று சிந்தியா"

நீ வலியப் போருக்கு வாலியை அழைத்துப் போர் செய்யும்போது வேறாக ஓரிடத்திலே நான் மறைவாய் நின்று அம்பைச் செலுத்த எண்ணித் துணிந்தேன். இது என் கருத்தாகும்' என இராமன் சுக்கிரீவனிடம் கூறினான். எனவே இராமன் வாலியை எளிதாகக் கொல்லத்திட்ட மிட்டிருந்தான். இதனைக் கம்பன் இராமன் வாலிமீது அம்பு எய்தபோது நினைக்கிறான். அதனையே தனது உவமையூடாக விளக்குகிறான். கதலிக்கணி மென்மையானது. சுவையானது. அதனை ஒரு ஊசி தைத்துச் செல்வதுபோல வாலியின் மார்பை இராமனுடைய பகழி துளைத்துச் சென்றது எனக் கம்பன் அழகாகக் கூறுகிறான்.

வாலியின் மார்பில் பகழி துளைத்துச் சென்றபோது அவன் நிராயுத பாணியாக நிற்கிறான். தன்னுடைய உடற்பலத்தினாலே கக்கிரீவனைக் கொல்லும் வீரனாகப் போர்க்களத்தில் போராட்டக்கொண்டு நிற்கிறான். அவனை இராமன் சமயம் பார்த்து மறைந்து நின்று அம்பு எழுது கொல்வது வாழைப்பழத்திலே ஊசியைச் செலுத்துவது போல எளிதான் ஒரு செயற்பாடாகும். ஆனால் ஊசியைப் போலநுழைந்து சென்ற பகழி 'நின்று' எனக் கம்பன் பாடியுள்ளான். இது கவனித்தற்கு ரியது.

முன்னர் இராமன் தாடகையை வதம் செய்ததைப் பாடிய கம்பன் இராமனின் அம்பு பற்றி வருமாறு பாடியுள்ளான்.

"சொல் ஒக்கும் கடியவேகச் சுசரம் கரியசெம்மல்
அல் ஒக்கும் நிறத்தினாள் மேல் விடுத்தலும் வயிரக்குன்றக்
கல் ஒக்கும் நெஞ்சில் தங்காது அப்புறம் கழன்று கல்லாப்
புல்லோர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள் எனப் போயிற்று அன்றே"

இங்கே தாடகைமீது இராமன் செலுத்திய சுசரம் அவளுடைய கல்லைப் போன்ற உறுதியான மார்பில் புகுந்து அங்கே தரித்து நிற்காமல் கல்வி கற்காத இழிந்தவர்களுக்கு கற்று உணர்ந்த நல்லவர்கள் அறிவுறையைப் போல பின்புறமாக உருவி அப்பால் சென்றுவிட்டது. கம்பனின் உவமை தாடகையின் இறப்பை நன்றா விளக்கியுள்ளது. தாடகை, வாலி என்னும் இருவுறையும் இராமன் அழிக்கிறான். இரு அழிவுகளுக்குமிடையே வேறுபாடு உண்டென்பதைக் கம்பன் பயன் படுத்திய உவமைகள் தான் உணர்த்துகின்றன. அதனைக் கீழ்வருமாறு விளக்கலாம்.

அரக்கி - தாடகை - கல்நெஞ்சு - சுசரம் - நிற்கவில்லை

குரக்கினம் - வாலி - மென்னெஞ்சு - பகழி - நின்று

இராமனுடைய அம்பு தீயவர்களை விரைந்து அழிக்கும் நல்லவர்களை அழிப்பதற்குத் தயங்கும். வாலியை வதம் செய்யப் புகுந்த பகழி அவனைக் கொண்று உடனே வெளியேறாமல் தரித்து நிற்கிறது. அதற்கு வாலியும் ஒரு காரணம். தனது மார்பிலே பகழி பாய்ந்தவுடன் கக்கிரீவனைப் பிடித்த பிடியை நெகிழவிட்டு இராமனு அம்பை இறுகப்பற்றிக் கொண்டான். அம்பு எய்தவன் யாரென அறியும் பொருட்டு அதைத் தன் மார்பிலிருந்து உருவுவதற்கு முயலுகிறான். தன் பேராற்றல் கொண்டு அம்பைப் பறித்தெடுத்து அதை முறிக்கமுயல் கின்றான். முறிப்பதற்கிடையில் யாருடைய அம்பு என்பதை அறிய விரும்புகிறான். பெயரைப் பார்க்கிறான். இராம நாமம் அதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இராமன் என்னும் செம்மை சேர் நாமத்தைக் கண்களால் கண்ட வாலியின் முன்னே இராமன் வந்து நிற்கிறான். வாலி இராமனைக் கண்டவுடன் கோபம் நெகிழப் பேசுகிறான்.

இங்கு கம்பன் வாலியின் மார்புக்குச் சொன்ன உவமையை மீளா நோக்கும்போது கம்பனின் நுண்ணிய புலமைத்திறனைக் காண முடிகின்றது. கதலியிலே விரைவாக ஊசி ஏறும். அதேபோல ஏறிய

ஊசியை விரைவாக வெளியே எடுக்கவும் முடியும். வாலியின் மார்பில் புகுந்த அம்பிற்கே ஒரு தயக்கம் ஏற்பட்டது. இதுவரை செலுத்தப்படாத முறைமையில் தான் செலுத்தப்பட்டதை நினைந்தது போலும். அதனால் வாலி கையால் பற்றியபோது அம்பு வலிமிழந்து வெளியே வந்தது. வாலியின் கையகப்பட்டதால் நின்றது. அவன் இராமனுக்கு எடுத்துக்கூறியவற்றை கேட்டது. தன்னிலை உணர்ந்து தங்கி நின்றது. வாலி இராமன் நியாயங்களைக் கேட்டுத் தன் மகன் அங்கதனை அடைக்கலமாகக் கொடுத்தபோது இராமன் வாலியின் மகனை அடைக்கலமாக ஏற்கிறான். தன்னுடைய உடைவாளை அங்கதனிடம் கொடுக்கிறான். அது கண்டு மனம் நிறைய அம்பைப் பற்றிய கையை நெகிழிவிட்டான். இராமன் அம்பு வாலியின் மார்பைவிட்டு வெளியேறுகிறது.

கம்பனுடைய வாலிவதைப்படலத்தில் இராமன் அம்பு வாலி உடலைத் துளைத்த நிலையை விளக்கும் உவமை மிகச்சிறந்த உவமையாகும். கவிதையின் வெற்றிக்கு அடிப்படையாக அமைவன் உவமைகளே ஒரு கருத்தின் உணர்வு நிலையையும், நிகழ்ச்சிகளின் தன்மைகளையும் அநுபவமாக உருவாக்கிக் காட்டப் புலவன் உவமையைப் பயன்படுத்துகிறான். வாலிவதைப் படலத்தில் வாலியின் இறப்பு இன்னமும் சர்ச்சைக்குள்ளானதாகவுள்ளது. இராமனுடைய பிழையான செயலை வாலி எவ்வாறு ஏற்றான் என்பது பலரது வினாவாகவுள்ளது. அதனைக் கம்பனுடைய உவமை தீர்த்து வைக்கின்றது. வாழூக்கனியில் ஊசி ஏறுவதுபோல இராமனுடைய பகழி வாலியின் மார்பில் பாயும்போது வாலியின் இராமபக்தி நுண்ணியதாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மார்பில் நுழைந்த பகழியை வாலி இழுத்து வைத்திருப்பதும் இதனால் சாத்தியமாயிற்று. இராமன் மீது வாலி கொண்டிருந்த நன்மதிப்பைத் தாரையுடன் அவன் உரையாடும்போது கம்பர் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். எனவே வாலியின் மனநிலையக் கம்பன் இராமனு பகழியின் செயற்பாட்டின் மூலமும் விளக்கியுள்ளான். வாலி ஒரு சூரக்கினத்து அரசனாக இருந்தபோதும் மனிதப் பண்பு நிலையில் இராமனை மதிப்பவன். உடன்பிறப்பான பரதனுக்கு நாடானும் உரிமையைக் கொடுத்து காடாள வந்தவன் இராமன். இந்தப் பண்பு நிலையை வாலி நன்கு உணர்ந்து கொண்டவன். அதனால் இராமன் தன்னை மறைந்து நின்று கொல்ல நினைத்ததையும் மனதார ஏற்கும் பக்குவம் பெற்றான்.

இத்தகைய வாலியின் கரங்களில் இராமனு அம்பு காத்திருந்தமை வாலியின் சிறப்பை நன்கு உணர்த்துகிறது. அவன் ஆற்றலையும் வீரத்தையும் அம்பின்மூலம் கம்பன் உணர்த்துவதும் ஒரு தனிச் சிறப்பாகும்.

இராவனன் வதைப்படலத்தில் இராமனுடைய அம்பு அவனைக் கொன்ற விதத்தைக் கம்பன் பாடல் வருமாறு கூறுகிறது.

"முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய
 பெருந்தவழும் முதல்வன் முன்நாள்
 எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்
 எனக்கொடுத்த வரமும் ஏனைத்
 திக்கோடும் உலகு அனைத்தும் செருக்கடந்த
 புயவலியும் தின்று மார்பில்
 புக்கு ஓடி உயிர் பருகிப்புறம் போயிற்று
 இராகவன்தன் புனித வாளி"

இராவணன்மீது இராமன் செலுத்திய அம்பு வாள்போன்றது. இராவணன் மூன்றுகோடி வாழ்நாளையும் முயற்சியுடன் செய்த பெருமையான தவத்தையும் பெற்றவன். அத்துடன் பிரமனால் 'தேவர்களில் எப்புகழுவாய்ந்தவராலும் வெல்லப்படமாட்டாய்' எனக்கொடுத்த வரமும் உடையவன். எட்டுத்திசைகளோடு உலகம் முழுவதையும் போரினால் வென்ற ஆற்றலுடையவன். அவனுடைய மார்பிலே புகுந்த வாளி உடலைக்குடைந்து உயிரைக்குடித்து உடனேயே வெளியேறிற்று. அதனைக் கம்பன் 'புனிதவாளி' எனக்குறிப்பிடுகிறான்.

வாலியின் மார்பிலப்பட்ட அம்பு மறைவாக எய்யப்பட்டதால் அதனைக் கம்பன் புனிதவாளி எனக்குறிப்பிடவில்லை. வாலியின் ஆற்றலை முன்னால் நின்று அழிக்கமுடியாது. எனவே மறைந்து நின்றே அழிக்கவேண்டும். வரம்பெற்ற இராவணனை அழிக்க மனித உருவில் வந்த இராமனால் முடிந்தது. மனித உருவில் வந்தும் வாலியை நேரில் அழிக்க அவனுடைய வரபலம் தடையாக இருந்ததை வாலியே உணர்கிறான். அம்பை நோகாமல் இறக்கத்துணரிகிறான்.

"யான் தவம் உடைமையால் இவ்விறுதி வந்து இசைந்தது யார்க்கும்"

சான்று என நின்ற வீரன் தான் வந்து வீடு தந்தான்"

என அமைதி காண்கிறான்.

எனவே கம்பன் தனது உவமைத்திறத்தால் வாலியின் உள்ளத்துயரை எல்லோரும் உணர வைத்துள்ளமையை நன்கறிய முடிகிறது. இராமன் கதையைப் பாடும் கம்பனுக்கு அவனுடைய பெருமையை வாலி வதைப்படலத்தில் வித்தியாசமாகக் கூறியுள்ளான். வாலியின் மனப்பக்குவத்தை எல்லோரும் பெறவேண்டும் என்பதே கம்பனின் நோக்கமாக இருந்துள்ளது. வாலிவதைப்படலத்தை ஆழமாகக் கற்போர் அடையும் நற்பயணும் அதுவேயாகும்.

பகுத்துண்டு பல்லவரின் வெறுடை அறங்கஞர்
 என்றோம் தகவோயை அமையன்று தமிழ்மூறை
 காறுசீறது. இவ்வாறு அறங்கர் வீதித்ததற்கும்
 மேலாகத் தன்னாலம் மறுத்துப் பிரை நலம் பேசும்
 பெருந்துக்கொலை சுற்றுச் சுறந்துக்கொல்பது
 சொல்லும்போது விளங்கும். தான் அநூலிப் பால்
 யெறுப்பாறு வழந்திப் போற்ற அதுங் காரியை
 ஒன்றேயாறு ஓ... பகுத்துண்டுணவும் என்னோது
 மறந்தவியைப் பிரக்கள்கூர்க்கு ஈந்து மகிழ்ந்த
 வள்ளுவிள் பெருமை உண்ணினாலோவும்
 அழியாததுங்கூரு? ஜெப்ரேயினாக
 கண்டு வியப்பது பலவர் ஒரேயீ

“குடிபுக்குப்பால் கல்லோயை வழங்கி
 அபிழுறுவினா தீங்களீர் ஓன்றைக்கிந்த
 அவ்வக் காற்றுஞனை அடிகால்”
 என்று புகுந்துவாத்தார்.

தீத்தத்தை அபிழுறாறும் அறங்களிகள்
 விழிக்கத்தில் மூன்றாணிகுந்துவாய்ப்போலேயே
 ‘காலியிருப்பக் காப் கவுக்கல் இகாது’ என்று
 அன்றோர் கட்டுப்போய் அபின்றி.
 கணி என்னும் சொல் பெற்றுவாய்ப் பறந்தலோ
 கண்ணாம் உணர்க்கு மாரினும் சிறப்பு
 வகையில் அபிழுதம் பொறியும்
 அறங்களியை ஒரிக்குவின்பது
 அழிக்கி கருத்து.